33

RICHARD MATHESON

cehennem evi

ithaki

karanlık kitaplık

RICHARD MATHESON

cehennem evi

ithaki

RICHARD BURTON MATHESON

Yazar ve senarist Matheson, 20 Şubat 1926'da Norveç göçmeni bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocukken izlediği 1931 yapımı *Dracula*'dan etkilendi ve sekiz yaşındayken yazdığı öykü Brooklyn Eagle'da yayımlandı. 1943'te liseyi bitirdikten sonra orduya yazıldı ve İkinci Dünya Savaşı'na katıldı. Birçok dergide yayımlanan fantazi, korku ve bilimkurgu türündeki kısa öykülerinden sonra *Ben, Efsane* ve *The Shrinking Man* gibi romanlarla ünlendi ve bu eserler birçok defa beyaz perdeye uyarlandı. Yönetmen Roger Corman'ın Edgar Allan Poe uyarlamaları, *Alacakaranlık Kuşağı* ve Hammer Filmleri için Dennis Wheatley'nin *The Devil Rides Out* adlı eserinin uyarlaması da dahil birçok senaryo kaleme aldı. Neil Gaiman, Ray Bradbury, Stephen King, Anne Rice gibi yazarlarla birlikte Edgar Wright, Steven Spielberg, Tobe Hooper gibi yönetmenleri etkileyen Matheson, 2013 yılında hayatını kaybetti.

Cehennem Evi

Richard Matheson
Orijinal Adı: *Hell House*

İthaki Yayınları - 1684
Karanlık Kitaplık - 33

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayına Hazırlayan: *Setenay Karaçay*
Düzelti: *Emre Aygün*
Kapak Tasarım: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyon: *Bigbaboli Print House/Moklich*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Temmuz 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7913-54-6

Sertifika No: 46603

Richard Matheson © 1971, 1999
Türkçe Çevirİ © Ömer Ezer, 2020
© İthaki, 2020

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu kitap Don Congdon Associates, Inc & AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yayımlanmıştır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Richard Matheson

Cehennem Evi

Çeviren
Ömer Ezer

ithaki

Hayatıma çok tatlı bir şekilde
musallat olan kızlarım
Bettina ve Alison'a sevgilerle.

18 ARALIK 1970

15.17

O sabah saat beşten beri şiddetli yağmur yağıyordu. Brontëvari bir hava, diye düşündü Dr. Barrett. Gülümsemesini bastırdı. Kendisini bir modern Gotik romans karakteri gibi hissediyordu daha çok. Şiddetli yağmur, soğuk hava, Deutsch'un uzun, siyah, deri kaplamalı limuzininde Manhattan'dan buraya yapılan iki saatlik yolculuk. Telaşlı görünen erkek ve kadınlar Deutsch'un yatak odasına aceleyle girip çıkar ve arada sırada ona bakarken bu koridorda uzun süreli bekleyiş.

Yelek cebinden saatini çıkarıp kapağını kaldırdı. Bir saatten fazladır oradaydı. Deutsch ondan ne istiyordu? Parapsikolojiyle alakalı bir şeydi büyük ihtimalle. İhtiyarın gazete ve dergi zincirinde hep aynı konuyla alakalı yazılar vardı. "Ölümden Dönüş"; "Ölemeyen Kız" – her daim ilgi çekici ama nadiren gerçek.

Harcadığı çaba nedeniyle yüzünü ekşiterek Dr. Barrett bacak bacak üstüne attı. Ellilerinin ortasında, uzun boylu ve hafif kilolu bir adamdı, seyrek sarı saçları rengini kaybetmese de kırpılmış sakallarında beyazlıklar vardı. Düz sırtlı sandalyede dik oturdu ve Deutsch'un yatak odasının kapısına baktı. Aşağıda bekleyen Edith huzursuzlanmış olmalıydı. Kadın onunla geldiği için üzgündü. Ama bu kadar süreceğini bilmesi mümkün değildi.

Deutsch'un yatak odasının kapısı açıldı ve sekreteri Hanley dışarı çıktı. "Doktor," dedi.

Barrett bastonuna uzanıp ayağa kalktı ve koridor boyunca topalladı, kısa boylu adamın önünde durdu. Sekreter kapıdan içeri uzanıp, "Doktor Barrett geldi, efendim," derken bekledi. Sonra Hanley'nin yanından geçip odaya girdi. Sekreter de kapıyı arkasından kapattı.

Duvarları koyu renk panellerle kaplı yatak odası kocamandı. Halının üstünde yürürken, Kral odası, diye düşündü Barrett. Büyük yatağın yanında durup yatakta oturan ihtiyara baktı. Rolf Rudolph Deutsch seksen yedi yaşında, kel, sıskaydı ve koyu gözleri kemikli çukurlarından dışarı bakıyordu. Barrett gülümsedi. "İyi günler." Bu perişan yaratığın bir imparatorluğa hükmetmesi şaşırtıcı, diye düşündü.

"Sen topalsın." Deutsch'un sesi kulak tırmalıyordu. "Bundan haberim yoktu."

"Anlayamadım?" dedi Barrett sertçe.

"Boş ver," diye kestirip attı Deutsch. "Bu o kadar da mühim değil sanırım. Benimkiler seni önermişti. Alanındaki en iyi beş kişiden biri olduğunu söylüyorlar." Zar zor nefes aldı. "Ücretin yüz bin dolar olacak."

Barrett irkildi.

"Görevin gerçekleri ortaya çıkarmak."

"Hangi hususta?"

Deutsch, bunu onuruna yediremiyormuş gibi, cevap verirken tereddüt etti. Sonunda, "Öte yaşam hakkında," dedi.

"Benden istediğiniz–"

"–bana gerçek olup olmadığını söylemen."

Barrett'ın yüreği ezildi. Bahsedilen para onun hayatını toptan değiştirirdi. Yine de, bu değerler temelinde vicdanı rahat biçimde kabul edebilecek miydi?

"Yalan duymak istemiyorum," dedi Deutsch ona. "Her türlü cevap için ödeme yapacağım. Kesin olduğu sürece."

Barrett umutsuzluğa kapıldı. "Şöyle ya da böyle, sizi nasıl ikna edebilirim ki?" dedi zar zor.

Deutsch, "Bana *gerçekleri* söyleyerek," dedi kızgınca.

"Gerçekleri nerede bulacağım? Ben fizikçiyim. Parapsikoloji üzerine çalıştığım yirmi yıl boyunca hiç–"

"Eğer varsalar," diye araya girdi Deutsch, "onları dünyada öte yaşamın varlığının çürütülmediğini bildiğim tek yerde bulacaksın. Maine'deki Belasco evinde."

"*Cehennem Evi*'nde mi?

İhtiyarın gözlerinde bir ışıltı peyda oldu.

"Cehennem Evi'nde," dedi.

Barrett bir heyecan kıpırtısı hissetti. "Belasco'nun mirasçılarının, olanların ardından orayı mühürlediğini–"

Deutsch, "O otuz yıl önceydi," diye tekrar araya girdi. "Artık paraya ihtiyaçları var; orayı ben satın aldım. Pazartesiye kadar orada olabilir misin?"

Barrett duraksadı, sonra Deutsch'un kaş çatmaya başladığını görünce kafasını salladı. "Evet." Bu şansı kaçıramazdı.

Deutsch, "İki kişi daha seninle gelecek," dedi.

"Kim olduklarını sorabilir–"

"Florence Tanner ve Benjamin Franklin Fischer."

Barrett hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Aşırı duyarlı spiritüalist bir medyum ve 1940'taki felaketten hayatta kalan tek kişi mi yani? İtiraz etmeye cesaret edebilir miyim diye düşündü. Onun kendi duyarlı grubu vardı ve Florence Tanner ya da Fischer'ın ona ne gibi bir yardımı olabileceğini bilmiyordu. Fischer gençken oldukça yetenekliydi ama sinirsel çöküntüsünden sonra bu yeteneğini kaybetmişti belli ki. Birçok defa sahtekârlığa bulaşmış, sonunda da bu alandan kaybolmuştu. Deutsch, Florence Tanner'ın kendisiyle kuzeye uçacağını ve Fischer'ın onlarla Maine'de buluşacağını söylerken Barrett pek de dikkatini vermeden dinledi.

Yüz ifadesi ihtiyarın dikkatinden kaçmadı. "Merak etme, idare sende olacak," dedi; "Tanner'ın gitme sebebi sırf benimkilerin onun birinci sınıf bir medyum olduğunu söylemesi–"

"Ama bir mental medyum."*

Deutsch, "–ve tıpkı seninki gibi, bu yönden yaklaşan birinin de işin içinde olmasını istiyorum," diye devam etti, sanki Barrett hiç konuşmamış gibi. "Fischer'ın neden geldiği de bariz."

Barrett başıyla onayladı. Bir çıkar yolu olmadığı belliydi. Proje başladıktan sonra kendi adamlarından birini getirmesi gerekecekti. "Maliyet konusu–"

İhtiyar elini salladı. "Bunu Hanley'le halledin. Limitsiz paranız var."

"Peki zaman?"

"İşte o yok," dedi Deutsch. "Cevabı bir hafta içinde istiyorum."

Barrett dehşete düşmüş gibi gözüküyordu.

İhtiyar, "İster kabul et ister etme!" diye çıkıştı, yüzünde ani, bariz öfke vardı. Barrett kabul etmesi gerektiğini yoksa fırsatı kaçıracağını biliyordu – ve makinesini zamanında bitirebilirse bir şans *mevcuttu.*

Başını salladı. "Bir hafta," dedi.

15.50

Hanley, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Barrett maddeleri kafasında tekrar gözden geçirdi. Belasco evinde gözlemlenen tüm fenomenlerin listesi. Elektrik altyapısının onarılması. Telefon servisinin kurulması. Kullanımı için yüzme havuzu ve sauna sağlanması. Barrett, küçük adamın dördüncü maddeye kaş çatışını görmezden gelmişti. Her gün yüzmek ve saunaya girmek zorundaydı.

"Bir madde daha," dedi. Sesinin normal çıkmasına gayret etmişti ama heyecanını açık ettiğini hissetti. "Bir makineye ihtiyacım var. Makinenin taslakları evimde."

"Ne kadar yakın zamanda ihtiyacın var?"

"En kısa zamanda."

"Büyük bir şey mi?"

On iki yıl, diye düşündü Barrett. "Oldukça büyük," dedi.

Mental medyum: Fiziksel medyumun aksine ruhlara bir şeyleri hareket ettirme, bir yerleri terk etme gibi eylemler yaptıramayan ama düşünce yoluyla onlarla iletişime geçebilen medyumlar. *–çn*

"Bu kadar mı?"

"Şu anda düşünebildiğim bunlar. Yaşam alanlarından bahsetmedim tabii."

"Kullanımınız için yeteri kadar oda yenilenmiş vaziyette. Caribou Falls'tan bir çift, yemeklerinizi hazırlayıp servis edecek." Hanley gülmemek için kendini tutuyor gibiydi. "Evde kalmayı reddettiler."

Barrett ayağa kalktı. "Çok iyi. İşe engel olurlardı sadece."

Hanley onu kütüphane kapısına doğru geçirdi. Daha onlar kapıya varamadan, kapı bakışlarını Barrett'a diken iri yarı bir adam tarafından sertçe açıldı. Ondan kırk yaş daha genç ve kırk beş kilo daha hafif olmasına rağmen William Reinhardt Deutsch babasına bariz bir şekilde benziyordu.

Kapıyı kapattı. "Seni şimdiden uyarıyorum," dedi. "Bu şeye engel olacağım."

Barrett gözlerini ona dikti.

"Gerçek," dedi Deutsch. "Bu iş zaman kaybından ibaret, değil mi? Bunu yazarak dile getirirsen sana hemen bin dolarlık bir çek yazarım."

Barrett gerildi. "Korkarım ki–"

"Doğaüstü diye bir şey yok, öyle değil mi?" Deutsch'un boynu kızarıyordu.

"Doğru," dedi Barrett. Deutsch utkuyla gülümsemeye başladı. "Doğru sözcük *normalüstü*. Hiçbir şey doğanın üstün–"

"Ne fark var lan?" diye araya girdi Deutsch. "Hepsi hurafe!"

"Üzgünüm ama değil." Barrett yanından geçip gitmeye davrandı. "Şimdi, eğer izin verirseniz."

Deutsch adamın kolunu tuttu. "*Bak*, en iyisi bu işten vazgeç. O parayı almana asla izin vermeyeceğim–"

Barrett kolunu çekip kurtardı. "Ne isterseniz yapın," dedi. "Babanızdan aksini duymadığım müddetçe devam edeceğim."

Kapıyı kapattı ve koridorda ilerlemeye başladı. Mevcut bilgiler ışığında, fiziksel fenomeni hurafe olarak gören herhangi birinin – aklı Deutsch'a gitti– dünyada neler olup bittiğinden basbayağı haberi yoktu. Uçsuz bucaksız belgeler–

Barrett durup duvara dayandı. Bacağı tekrar ağrımaya başlamıştı. İlk defa, onun durumundaki birinin Belasco evinde bir hafta geçirmesinin ne kadar zor olacağının farkına varmayı kabul etti.

Ya olanlar gerçekten o iki söylentide iddia edilenler kadar kötüyse?

16.37

Rolls-Royce, Manhattan'a doğru hızla ilerledi.

"Bu korkunç bir para." Edith'in sesi hâlâ kuşkulu geliyordu.

"Onun için korkunç değil," dedi Barrett. "Hele bu parayı bir ölümsüzlük teminatı olarak ödediği düşünülürse."

"Ama senin inanmadığını bilmesi—"

Barrett, "Eminim biliyordur," diyerek sözünü kesti. Bunun Deutsch'a söylenmemiş olduğu ihtimalini düşünmek istemiyordu. "Her ayrıntıyı öğrenmeden herhangi bir işe girişecek türden bir adam değil."

"Ama yüz bin dolar."

Barrett gülümsedi. "Ben de zar zor inanıyorum," dedi. "Eğer annem gibi olsaydım bunun kesinlikle Tanrı'nın bir mucizesi olduğunu düşünürdüm. Hayata geçirmeyi başaramadığım iki hedefim aynı anda karşıma çıktı: teorimi kanıtlamak için bir fırsat ve önümüzdeki yıllar için para. Cidden, daha ne isteyebilirim ki?"

Edith gülümsemesine karşılık verdi. "Senin adına seviniyorum, Lionel."

"Sağ ol, canım." Kadının elini okşadı.

"Ama pazartesi öğleden sonra." Edith endişeli göründü. "Pek zamanımız yok."

Barrett, "Bu seferkine yalnız gitmem gerekmez mi acaba diye düşünüyorum," dedi.

Kadın gözlerini ona dikti.

"Yalnız değil tabii ki," dedi. "İki kişi daha geliyor."

"Yemek meselesi ne olacak?"

"Ayarlayacaklar. Tek yapmam gereken çalışmak."

Kadın, "Ama sana her zaman ben yardım ettim," dedi.

"Biliyorum ama konu o–"

"Ne?"

Adam tereddüt etti. "Bu kez gelmemeni tercih ederim, hepsi bu."

"*Neden*, Lionel?" Adam cevap vermeyince huzursuzlandı. "Sorun ben miyim?"

"Tabii ki hayır." Barrett çabucak, telaşla gülümsedi. "Sorun ev."

"Diğer sözde lanetli evlerden biri değil mi o da?" dedi, Barrett'ın deyişini kullanarak.

"Korkarım değil," diye itiraf etti adam. "Orası için lanetli evlerin Everest Dağı denebilir. Orayı araştırmaya iki kere teşebbüs ettiler, biri 1931'de, diğeri 1940'ta. İkisi de faciayla sonuçlandı. Bu teşebbüslere katılan sekiz kişi öldü, intihar etti ya da delirdi. Sadece bir kişi kurtuldu ve durumu ne kadar iyi bilmiyorum ama o adam, Benjamin Fischer, benimle gelenlerden biri.

"Evin nihai etkisinden korktuğumdan değil," diye devam etti kelimelerini doğru seçmeye çalışarak. "Bilgimden bir şüphem yok. Sadece araştırmanın teferruatı biraz" –omuz silkti– "tatsız olabilir."

"Ve yine de senin oraya tek başına gitmene izin vermemi mi istiyorsun?"

"Canım–"

"Ya sana bir şey olursa?"

"Hiçbir şey olmaz."

"Ya olursa? Ben New York'ta, sen Maine'de?"

"Edith, bir şey olmayacak."

"O zaman gelmemem için bir sebep yok." Gülümsemeye çalıştı. "Korkmuyorum, Lionel."

"Biliyorum."

"Ayakaltında dolaşmam."

Barrett iç çekti.

"Yaptığın işi pek anlamadığımı biliyorum ama yardım edebileceğim bir sürü şey var. Ekipmanlarını hazırlamak ve çıkarmak mesela. Deneylerine hazırlanmana yardım etmek. Elyazmalarının kalanını daktilo etmek; yılın başına hazır olmasını istediğini sen söyledin. Ayrıca sen teorini kanıtlarken yanında olmak istiyorum."

Barrett başıyla onayladı. "Düşünmeme izin ver."

"Sana ayak bağı olmam," diye söz verdi. "Ve yardımcı olabileceğim bir sürü şey olduğunu biliyorum."

Adam tekrar başını salladı, düşünmeye çalışıyordu. Edith'in arkada kalmak istemediği açıktı. Bunu anlayışla karşılayabiliyordu. Barrett'ın 1962'de Londra'da kaldığı üç hafta dışında, evlendiklerinden beri ayrı kalmamışlardı. Onunla gelmesi o kadar kötü olur muydu? Şimdiye dek, alışmasına yetecek kadar fiziksel fenomen deneyimlemişti kuşkusuz.

Yine de, o ev tam bir bilinmeyen unsurdu. Oraya boşuna Cehennem Evi demiyorlardı. Orada, üçü kendisi gibi biliminsanı olan sekiz kişiyi fiziksel ve/veya zihinsel olarak tahrip edecek kadar kuvvetli bir güç vardı.

O gücün ne olduğunu kesinlikle bildiğine inansa bile, Edith'i ona maruz bırakmaya cüret edebilir miydi?

20 ARALIK 1970

22.39

Florence Tanner, küçük evini kiliseden ayıran açıklıktan geçti ve patika boyunca yürüyerek sokağa yöneldi. Kaldırımda durdu ve kilisesine baktı. Depodan dönüştürülmüş bir yerdi sadece ama geçen bu altı yılda onun her şeyi olmuştu burası. Boyalı vitrindeki tabelaya baktı: RUHANİ UYUM TAPINAĞI. Gülümsedi. Öyleydi gerçekten de. Geçen altı yıl onun hayatının ruhen en uyumlu zamanıydı.

Kapıya doğru yürüdü, kilidi açıp içeri girdi. Sıcaklık iyi hissettirdi. Titreyerek antredeki duvar lambasını açtı. Gözüne duyuru panosu çarptı:

Pazar Ayinleri – 11.00, 20.00

Şifa ve İlham – Salıları, 19.45

Konferanslar ve Ruh Selamlamaları – Çarşambaları, 19.45

Haberler ve Vahiyler – Perşembeleri, 19.45

Aşai Rabbani Ayini – Ayın İlk Pazar Günü

Döndü ve duvara raptiyelenmiş kendi fotoğrafına baktı, fotoğrafın üzerinde *Muhterem Florence Tanner* yazıyordu. Birkaç dakikalığına güzelliğini hatırladığı için memnun oldu. Kırk üç yaşındaydı ve hâlâ güzelliğini muhafaza ediyordu; uzun kızıl saçlarında aklar yoktu, uzun, endamlı görüntüsü hâlâ neredeyse yirmilerindeki gibiydi. Sonra kendisiyle dalga geçerek gülümsedi. Her şey boş,* diye düşündü.

Kitab-ı Mukaddes'in "Vaiz" bölümünden. 1:2 "Her şey boş, bomboş, bomboş!" diyor Vaiz. –*çn*

Kiliseye girdi, halı kaplı koridorda yürüdü ve platforma çıkıp rahlenin arkasında her zamanki gibi durdu. Sıra sıra dizili sandalyelere baktı, her üç sandalyeden birinde ilahi kitapları vardı. Cemaatinin önünde oturduğunu hayal etti. "Canlarım," diye mırıldandı.

Sabah ve akşam ayinlerinde onlara söylemişti. Gelecek hafta onlardan uzakta olması gerektiğini söylemişti. Dualarının cevabını söylemişti onlara – kendi arazilerinin üstünde gerçek bir kilise kurmanın yolunu. O uzaktayken onun için dua etmelerini istemişti.

Florence rahleyi tutup gözlerini kapattı. Belasco evini arındırmak için kuvvet versin diye dua ederken dudakları hafifçe hareket etti. O evin ölüm, intihar ve delilik dolu korkunç bir geçmişi vardı. Fena hâlde kirlenmiş bir evdi orası. Onun lanetine son vermek için dua etti.

Duası bitince Florence başını kaldırıp kilisesine göz gezdirdi. Orayı çok seviyordu. Yine de, cemaati için gerçek bir kilise inşa etmek Tanrı'nın bir lütfu olurdu. Ve Noel zamanında... Gülümsedi, gözleri yaşlarla doluydu.

Tanrı iyiydi.

23.17

Edith dişlerini fırçalamayı bitirip aynadaki yansımasına baktı – kestane rengi kısa kesilmiş saçlarına, güçlü, neredeyse maskülen hatlarına. Yüz ifadesi endişeliydi. Görüntüsünden rahatsız olup banyonun ışığını kapattı ve yatak odasına döndü.

Lionel uyuyordu. Yatağına oturup ona baktı, ağır ağır nefes alışını dinledi. Zavallı sevgilim, dedi içinden. Bir sürü işle uğraşmıştı. Saat on gibi yorgun düşmüştü ve Edith onu yatağına göndermişti.

Edith yan yattı ve Lionel'a bakmaya devam etti. Onu hiç bu kadar endişeli görmemişti. Edith'e, Belasco evine girdikleri andan itibaren yanından ayrılmayacağına söz verdirmişti Lionel. Orası bu kadar kötü olabilir miydi? Daha önce de Lionel'la birlikte lanetli köşklerde bulunmuştu ve hiç korkmamıştı. Lionel hep çok sakin ve çok kendinden emindi; o yakınındayken korkmak mümkün değildi.

Buna rağmen, Belasco evi söz konusu olunca yanından ayrıl-

mamasını mesele yapacak kadar rahatsız hissetmişti. Edith ürperdi. Yanında olması Lionel'a zarar verir miydi? Ona göz kulak olmak kısıtlı enerjisinin çoğunu tüketip işine zarar verir miydi? Böyle olsun istemezdi. İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Yine de gitmeliydi. Yalnız olmaktansa her şeyle yüzleşmeyi yeğlerdi. 1962 yılında Lionel'ın yanında olmadığı o üç haftada sinirsel çöküntüye ne kadar yakın olduğunu ona hiç söylememişti. Bu, onun canını sıkmaktan başka bir işe yaramazdı ve Lionel'ın tüm konsantrasyonunu işine vermesi gerekiyordu. Bu yüzden yaptıkları üç telefon görüşmesinde de yalan söylemiş ve neşesi yerinde gibi konuşmuştu – ve yalnız başınayken ağlayıp sarsılmıştı, sakinleştirici kullanmıştı, ne uyumuş ne yemek yemişti, altı kilo vermiş ve intihar etme dürtüsüyle mücadele etmişti.

Edith gözlerini kapattı ve bacaklarını yukarı çekti. Bununla tekrar yüzleşemezdi. Dünyadaki en fena lanetli ev, onu yalnız olmaktan daha az korkuturdu.

23.41

Uyuyamıyordu. Fischer gözlerini açtı ve Deutsch'un özel uçağının kabinine göz gezdirdi. Uçakta bir kollu koltukta oturmak tuhaf, diye düşündü. Bir uçakta oturmak bile tuhaftı. Hayatında hiç uçmamıştı.

Fischer kahve demliğine uzandı ve kendisine bir bardak daha doldurdu. Gözlerini ovalayıp önündeki sehpada duran dergilerden birini aldı. Deutsch'unkilerden biriydi. Ya ne olacaktı? diye düşündü.

Bir süre sonra gözleri odağını kaybetti ve sayfadaki kelimeler bulanıklaşmaya başladı. Geri dönmek, diye düşündü. Dokuz kişiden geriye kalan tek kişiydi ve daha fazlası için geri dönüyordu.

1940 Eylül ayının o sabahında onu evin ön avlusunda yerde bulmuşlardı, çıplaktı, cenin gibi kıvrılmıştı, titriyordu ve gözleri boş bakıyordu. Sedyeye taşındığında çığlık atmaya ve kan kusmaya başlamıştı, kasları tutulmuştu, kaya gibiydi. Caribou Falls Hastanesi'nde üç ay komada kalmıştı. On altısına bir ay kalmıştı ama gözlerini aç-

tığında otuzlarındaki yabani bir adam gibi duruyordu. Şimdi kırk beş yaşındaydı, gri saçları ve karanlık gözleri olan sıska bir adamdı, yüz ifadesinde katı, kuşkulu bir teyakkuz vardı.

Fischer koltuğunda doğruldu. Boş ver, zamanı geldi, diye düşündü. Artık on beş yaşında değildi, naif ya da saf değildi, 1940'taki gibi kolay lokma değildi. İşler bu sefer farklı olacaktı.

O eve ikinci defa gitme şansı bulabileceğini en çılgın rüyalarında bile görmemişti. Annesi öldükten sonra Batı Yakası'na yolculuk etmişti. Muhtemelen, daha sonra fark ettiği üzere, Maine'den olabildiğince uzaklaşmak içindi. San Fransisco ve Los Angeles'ta acemice bir dolandırıcılığa bulaşmıştı, spiritüalistlerden ve biliminsanlarından kurtulmak için onları kasıtlı olarak kendinden soğutuyordu. Neredeyse otuz yıldır bu hayattaydı ve bulaşık yıkama, çiftçilik, kapı kapı gezip ürün satma, hademelik... aklını kullanmadan para kazanabileceği her şeyi yapmıştı.

Yine de bir şekilde yeteneğini muhafaza etmiş ve onu geliştirmişti. Yeteneği hâlâ oradaydı, belki on beş yaşındayken olduğu kadar olağanüstü değildi ama sapasağlamdı – ve şimdi o yetenek bir ergenin tehlikeli kibri yerine bir adamın dikkatli ihtiyatıyla destekleniyordu. Hareketsiz kalmış psişik kaslarını serbest bırakmaya, onları çalıştırıp güçlendirmeye ve tekrar kullanmaya hazırdı. O musibet yuvasına karşı.

Cehennem Evi'ne karşı.

21 ARALIK 1970

11.19

İki siyah Cadillac, sık ağaçlı ormana doğru kıvrılan yolda ilerliyordu. Öndeki arabada Deutsch'un temsilcisi vardı. Dr. Barrett, Edith, Florence Tanner ve Fischer arkadaki, şoförlü limuzindeydiler. Fischer açılıp kapanan koltukta oturmuştu ve yüzü diğer üçüne dönüktü.

Florence elini Edith'in elinin üstüne koydu. "Umarım size düşmanca davrandığımı düşünmemişsinizdir," dedi. "Sadece o eve gelmeniz konusunda sizin için endişelendim."

"Anlıyorum," dedi Edith. Elini çekti.

"Bayan Tanner, karımı yok yere korkutmazsanız," dedi Barrett ona, "mutlu olurum."

"Öyle bir niyetim yoktu, Doktor. Ama–" Florence bir an tereddüt etti, sonra konuşmayı sürdürdü. "Bayan Barrett'ı buna hazırlamışsınızdır umarım."

"Eşim hadiselerin olacağı konusunda uyarıldı."

Fischer homurdandı. "Öyle de denebilir," dedi. Bir saattir ilk defa konuşmuştu.

Barrett ona döndü. "Eşim ayrıca, bu hadiselerin hiçbir şekilde ölülerin varlığı anlamına gelmediği konusunda da uyarıldı."

Fischer başını evet der gibi sallayıp bir sigara paketi çıkardı. "İçsem sorun olur mu?" diye sordu. Diğerlerine göz gezdirdi. Kimse itiraz etmeyince bir tane yaktı.

Florence, Barrett'a bir şeyler daha söylemeye niyetlendi ama sonra vazgeçti. "Böyle bir projenin Deutsch gibi bir adam tarafın-

dan finanse edilmesi garip," dedi. "Böyle meselelerle hakikaten ilgileneceği asla aklıma gelmezdi."

"O yaşlı bir adam," dedi Barrett. "Ölüm hakkında düşünüyor ve bunun son olmadığına inanmak istiyor."

"Değil tabii."

Barrett gülümsedi.

Edith, "Tanıdık geliyorsunuz," dedi Florence'a. "Neden acaba?"

"Yıllar önce oyunculuk yapıyordum. Çoğunlukla televizyonda, nadiren de filmlerde. Sahne adım Florence Michaels'tı."

Edith başıyla onayladı.

Florence önce Barrett'a, ardından Fischer'a baktı. "Çok heyecanlı," dedi. "İki büyük isimle çalışmak yani. O ev önümüzde nasıl diz çökmesin?"

Edith, "Oraya neden Cehennem Evi deniyor?" diye sordu.

"Çünkü sahibi, Emeric Belasco, orada özel bir cehennem yarattı," dedi Barrett.

"Eve musallat olan kişi o mu yani?"

"Musallat olanlardan sadece biri," dedi Florence. "Fenomen, sadece tek bir ruhun işi olamayacak kadar karmaşık."

"Şimdilik, sadece orada bir şeyler var diyelim," dedi Barrett.

Florence gülümsedi. "Kabul."

"Makinenle orayı temizleyecek misin?" diye sordu Edith.

Florence ve Fischer, Barrett'a baktılar. "Yakında açıklayacağım," dedi.

Araç aşağı doğru açı alınca herkes camdan dışarı baktı. "Neredeyse vardık," dedi Barrett. Edith'e baktı. "Ev Matawaskie Vadisi'nde."

İleride uzanan, tepelerle çevrili vadiye baktı hepsi, zemini sis tarafından gizlenmişti. Fischer sigarasını küllüğe bastırarak söndürüp dumanı dışarı üfledi. Tekrar ileri baktı, irkildi. "Giriyoruz."

Araba aniden yeşilimsi sisin içine daldı. Şoför arabayı yavaşlattı, diğerleri adamın öne doğru eğilip ön camdan etrafa baktığını gördüler. Bir süre sonra sis lambasını ve silecekleri çalıştırdı.

Florence, "Böyle bir yere kim bir ev inşa etmek ister ki?" diye sordu.

"Burası Belasco için günlük güneşlik sayılırdı."

Hepsi camdan dışarıya, kıvrılan sise baktı. Sanki bir denizaltının içindeydiler de kesilen bir süt deryasının içinde süzülüyorlardı. Zaman zaman, ağaçlar, çalılar ya da büyük kaya oluşumları arabanın yanında belirip kayboluyordu. Ortamdaki tek ses, motorun uğultusuydu.

Sonunda araba durdu. Herkes önlerindeki diğer Cadillac'ı görmek için ileri baktı. O arabanın kapısının hafif bir sesle kapandığını duydular. Sonra Deutsch'un temsilcisinin sureti sislerin arasından belirdi. Barrett bir tuşa bastı ve yan tarafındaki cam aşağı indi. Sisten gelen kötü koku yüzünden Barrett'ın suratı ekşidi.

Adam öne eğildi. "Sapağa geldik," dedi. "Şoförünüz bizimle Caribou Falls'a gelecek, o yüzden eve kadar aranızdan birinin arabayı kullanması gerekiyor – çok bir mesafe yok. Telefon hattı bağlandı, elektrik var ve odalarınız hazır." Zemine doğru baktı. "Şu sepetteki yiyecek sizi öğleden sonraya kadar götürür. Yemek saat altıda servis edilecek. Sorusu olan?"

"Kapıyı açmak için anahtara ihtiyacımız var mı?" diye sordu Barrett.

"Yok, kilitli değil."

"Bir tane al yine de," dedi Fischer.

Barrett önce ona, sonra dışarıdaki adama baktı. "Bir tane alsak iyi olurdu."

Adam paltosunun cebinden bir anahtarlık çıkardı ve anahtarlardan birini ayırıp Barrett'a uzattı. "Başka bir şey var mı?"

"Olursa telefon açarız."

Adam kısaca gülümsedi. "Elveda o zaman," dedi ve arkasını döndü.

"*Au revoir* demek istediğini umuyorum," dedi Edith.

Barrett camı kapatırken gülümsedi.

"Ben sürerim," dedi Fischer. Koltuğun üstünden geçip öne oturdu. Motoru çalıştırıp tekerlek izleri olan asfalt yola doğru sola döndü.

Edith ani bir nefes aldı. "Keşke neyle karşılaşabileceğimi bilseydim."

Fischer arkasına dönmeden cevap verdi. "Her şeyle karşılaşabilirsin."

11.47

Fischer beş dakika boyunca Cadillac'ı dar, sis kaplı yolda santim santim ilerletti. Sonra durdu ve kontağı kapattı. "Geldik," dedi. Kapı kolunu çekip dışarı çıktı ve denizci paltosunun düğmelerini ilikledi.

Lionel yanındaki kapıyı açarken Edith döndü. Adam dışarı çıkmaya çabalarken bekledi, ardından yana kayarak peşinden çıktı. Dışarı çıkınca ürperdi. "Soğuk," dedi, "bir de şu *koku* var."

"Muhtemelen buralarda bir yerde bataklık vardır."

Florence da yanlarına geldi ve dördü bir süre sessizce durup etrafa baktılar.

Sonra Fischer, "Şu taraftan," dedi. Arabanın kaputunun üstünden bakıyordu.

"Bir bakınalım," dedi Barrett. "Eşyalarımızı daha sonra alırız." Fischer'a döndü. "Önden buyurur muydunuz?"

Fischer ilerledi.

Beton bir köprüye varmadan önce sadece birkaç dakika ilerlemişlerdi. Köprüyü geçerken Edith kenardan aşağı baktı. Aşağıda su vardıysa bile sis yüzünden görünmüyordu. Dönüp arkaya baktı. Limuzin çoktan sis tarafından yutulmuştu.

"Göle düşeyim demeyin," diyen Fischer'ın sesi duyuldu ileriden. Edith döndü ve ileride bir su kütlesi gördü, çakıllı bir patika soluna doğru kıvrılıyordu. Suyun yüzeyi, üzerine yaprak ve çim serpilmiş bulanık tutkal gibi duruyordu. Üstünde kirli hava asılıydı ve kıyısını kaplayan balçıklı taşlar yeşile çalmıştı.

"Artık kokunun nereden geldiğini biliyoruz," dedi Barrett. Kafasını iki yana salladı. "Belasco'nun dağ gölü vardır *tabii*."

"Piç Bataklığı," dedi Fischer.

"Niye öyle dediniz?"

Fischer cevap vermedi. Sonunda, "Sonra anlatırım," dedi.

Sessizlik içinde ilerlemeye devam ettiler, duyulan tek ses ayaklarının altındaki çakılların çatırtısıydı. Soğuk insanı uyuşturuyordu, kemiklerini ıslatan nemli bir soğukluktu bu. Edith paltosunun yakasını kaldırıp Lionel'a sokuldu, koluna sarılıp başını eğdi. Hemen arkalarında Florence Tanner yürüyordu.

Lionel sonunda durunca Edith çabucak başını kaldırdı.

Bir evin muazzam, belli belirsiz görüntüsü karşılarında, sisin içinde duruyordu.

"*Gudubet*." Florence'ın sesi neredeyse sinirli çıkıyordu. Edith ona baktı. "Daha içeri girmedik bile, Bayan Tanner," dedi Barrett.

Florence, eve bakmakta olan Fischer'a döndü. "Eve girmeme gerek yok." Kadın ona bakarken Fischer titredi. Florence uzanıp adamın elini tuttu. Adam elini o kadar sert sıktı ki kadın irkildi.

Barrett ve Edith gözlerini masun yapıya diktiler. Sisin içinde, yollarını kesen hayaletimsi bir tepeyi andırıyordu. Edith aniden öne eğildi. "*Hiç penceresi yok*."

"Onları tuğlayla kapattırdı," dedi Barrett.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki de–"

"Boşa vakit harcıyoruz," diye sözünü kesti Fischer. Florence'ın elini bıraktı ve ilerledi.

Çakıllı yoldaki son metreleri yürüyüp sundurmadaki geniş merdiveni çıkmaya başladılar. Edith bütün basamakların çatlak olduğunu fark etti, çatlakların arasından mantarlar ve donmuş sarı çimler çıkıyordu.

Çift kanatlı büyük kapının önünde durdular.

"Kapı kendi kendine açılırsa ben eve dönüyorum," dedi Edith, ses tonuna eğlenceli bir hava katmaya çalışarak. Barrett kapı kolunu tutup itti. Kapı hareket etmedi. Fischer'a baktı. "Hiç başınıza geldi mi?"

"Birçok kez."

"Anahtarımızın olması iyi o hâlde." Barrett anahtarı paltosunun cebinden çıkarıp kilide soktu. Anahtar dönmedi. Anahtarı ileri geri oynatarak kilidi açmaya çalıştı.

Ansızın anahtar dönüverdi ve ağır kapı içeri doğru açıldı. Florence nefesini tutarken Edith ürperdi. "Bu ne?" diye sordu. Florence kafasını salladı. "Telaşa gerek yok," dedi Barrett. Edith ona şaşkınlıkla baktı.

"Bu sadece karşı kuvvet, Bayan Barrett," diye açıkladı Florence. "Eşiniz haklı. Telaşa kapılacak bir şey yok."

Fischer ışığı açmak için eliyle yokluyordu. Sonunda düğmeyi buldu ve diğerleri lambayı açmak için düğmeyi yok yere açıp kapadığını duydular. "Elektriği ne güzel de restore etmişler," dedi.

"Belli ki jeneratör çok eski," dedi Barrett.

"Jeneratör mü?" Edith yine şaşırmış görünüyordu. "Burada elektrik yok mu?"

"Vadide ana hattan bağlantı yapma zahmetine değecek sayıda ev yok," diye yanıtladı Barrett.

"O zaman telefonu nasıl bağlamışlar ki?"

"Bağladıkları sahra telefonu," dedi Barrett. Eve göz gezdirdi. "Eh, Bay Deutsch'un bize yeni bir jeneratör ayarlaması gerekecek, hepsi bu."

Fischer, "Yanıtın bu olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Elbette. Eski bir jeneratörün bozulmasının psişik bir fenomen sayılması pek olası değil."

"Ne yapacağız?" diye sordu Edith. "Yeni jeneratör gelene kadar Caribou Falls'ta mı bekleyeceğiz?"

"Bu günler sürer," dedi Barrett. "Jeneratör gelene kadar mumları kullanırız."

"Mumlar," dedi Edith.

Yüz ifadesini görünce Barrett gülümsedi. "Sadece bir iki gün için."

Edith başıyla onayladı, bitkince gülümsedi. Barrett evin içine baktı. "Sorun şu ki mumları nasıl bulacağız? İçeride birkaç tane vardır sanıyorum–" Fischer'ın paltosunun cebinden çıkardığı feneri görünce duraksadı. "*Ah*," dedi.

Fischer feneri yakıp ışığı içeri çevirdi, ardından kendini hazırlayarak eşikten içeri adım attı.

Ardından Barrett girdi. Hafifçe kulak kesilmiş gibi görünerek antreyi adımladı. Sonra dönüp elini Edith'e uzattı. Edith onun elini kavrayarak eve girdi. "Şu *koku*," dedi. "İçerisi dışarıdan daha kötü kokuyor."

"Burası havalandırması olmayan eski bir ev," dedi Barrett. "Ocak yüzünden de olabilir, yirmi dokuz yıldan daha fazla süredir kullanılmıyor sonuçta." Florence'a döndü. "Geliyor musunuz, Bayan Tanner?"

Başını evet der gibi sallayıp hafifçe gülümsedi kadın. "Evet." Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi ve içeri girdi. Etrafa baktı. "Buradaki *atmosfer* –" Sesi midesi bulanıyor gibi çıkıyordu.

"Bu dünyanın atmosferi o, ötekinin değil," dedi Barrett duygusuzca.

Fischer fenerin ışığını giriş salonunun uçsuz bucaksız karanlığına doğru hareket ettirdi. Dar ışık konisi düzensizce oradan oraya sıçrıyor, kısa süreliğine etraftaki hantal ve büyük mefruşat grubunu ortaya seriyordu; geniş, koyu renkli tablolar; tozla kaplı büyük duvar halıları; yukarıdaki karanlığa açılan uzun ve dönemeçli bir merdiven; giriş salonuna bakan ikinci kat koridoru ve çok yukarıda, gölgeler tarafından yutulmuş, muazzam genişlikteki kaplamalı tavan.

"Ne kadar da mütevazı," dedi Barrett.

"Hiç de mütevazı değil," dedi Florence, "buram buram kibir kokuyor."

Barrett iç çekti. "Koktuğu kesin." Sağ tarafına baktı. "Yerleşim planına göre mutfak şu yönde olmalı."

Giriş salonunu arşınlarken Edith onun yanında yürüdü, ahşap döşemede ayak sesleri gürültüyle yankılanıyordu.

Florence etrafa baktı. "Ev burada olduğumuzu biliyor."

"Bayan Tanner–" Barrett kaşlarını çattı. "Sizi sınırladığımı düşünmeyin lütfen ama–"

"Pardon," dedi Florence. "Yorumlarımı kendime saklamaya çalışacağım."

Bir koridora geldiler ve oradan yürüdüler; Fischer önde, Barrett ve Edith onun arkasında, Florence da en gerideydi. Koridorun sonunda bir çift metal yüzeyli çarpma kapı duruyordu. Fischer bir kapıyı itip açtı ve mutfağa girdi, diğerleri de girsin diye kapıyı tuttu. Herkes içeri girince kapıyı bırakıp döndü.

"Yüce Tanrım." Fischer fenerin ışığını odada gezdirirken Edith'in gözleri ışığı takip etti.

Mutfak yedi buçuğa on beş metreydi, odanın çevresi çelik tezgâhlarla ve koyu renk kaplamalı dolaplarla çevriliydi ve uzun, çift hazneli bir lavabo, üç fırını olan koca bir ocak, büyük de bir soğukoda vardı. Odanın ortasında da tıpkı bir devin çelik kaplamalı tabutu gibi duran geniş, portatif bir buharlı ısıtıcı duruyordu.

"Çok misafir ağırlamış olmalı," dedi Edith.

Fischer feneri kocaman elektrikli duvar saatine doğru tuttu. Akrep ve yelkovan saat 07.31'de durmuştu. Gece yarısından önce mi sonra mı acaba ve hangi gün? diye meraklandı Barrett, sağındaki duvara doğru topallayıp çekmeceleri açarken. Edith ve Florence yan yana durup onu izlediler. Fischer ışığı o tarafa tutarken Barrett dolap kapaklarından birini açıp homurdandı. "Likör," dedi tozla kaplı şişelerin olduğu raflara bakarken. "Belki de yemekten sonra biraz içeriz."

Fischer bir çekmeceden sarı kenarlı bir mukavva çıkarıp feneri ona tuttu.

"Nedir o?" diye sordu Barrett.

"Yemek menülerinden biri, 27 Mart 1928 tarihli. Karides çorbası. Salçalı uykuluk. Haşlanmış horoz. Et suyundan papara. Kremalı karnabahar. Tatlı olarak da *amandes en créme*: çırpılmış yumurta akı ve kremayla badem ezmesi.

Barrett kıkırdadı. "Misafirleri komple mide yanması geçirmiş olsa gerek."

"Yemek, mideleri için değildi," dedi Fischer çekmeceden bir kutu mumu alırken.

12.19

Her biri elinde bir mumlukla girişteki salona doğru geri yola koyuldular. Yürürlerken titrek ışık tavanda ve duvarlarda gölgelerini oynaştırıyordu.

"Burası büyük salon olmalı," dedi Barrett.

İki metre uzunluğunda bir kemerin altından geçtiler ve durdular, Edith ile Florence neredeyse aynı anda iç çekti. Barrett daha fazla aydınlatsın diye mumu havaya kaldırırken hafifçe ıslık çaldı.

Büyük salonun boyutu otuz metreye on beş metreydi, duvarları iki kat yüksekliğindeydi ve iki buçuk metreye kadar ceviz kaplamaydı, yukarısı ise kaba yontulmuş taş kalıptandı. Durdukları yerin karşısında devasa bir şömine vardı, rafı antik oyma taştan yapılmıştı.

Yirmilerin modasına göre döşenmiş olan etrafa dağılmış sandalyeler ve koltuklar dışında tüm mobilyalar antikaydı. Heykeller farklı yerlerde heykel tabanlarının üstünde duruyordu. Kuzeybatıya bakan köşede abanoz renkli bir kuyruklu piyano vardı ve salonun ortasında, çevresinde on altı tane yüksek sırtlı sandalye ve üstünde bir avize asılı olan altı metreden daha uzun yuvarlak bir masa bulunuyordu. Ekipmanımı kurmak için ideal bir yer, diye düşündü Barrett; salonun temizlenmiş olduğu barizdi. Mumunu indirdi. "Devam edelim," dedi.

Büyük salondan çıkıp asılı merdivenlerin altından geçerek antreye doğru gittiler ve sağa, bir diğer koridora döndüler. Birkaç metre yürüdükten sonra sollarında kalan, ceviz ağacından yapılmış çift kanatlı çarpma kapıya ulaştılar. Barrett kanatlardan birini itip içeri göz attı. "Sinema salonu," dedi.

İçerideki ağır koku nedeniyle yüzlerini buruşturarak içeri girdiler. Salon yüz kişilikti, duvarları kırmızı antika brokarla kaplıydı ve eğimli, üç koridora bölünmüş zemini kalın kırmızı halıdandı. Sahnede, altın kaplamalı Rönesans kolonları perdenin iki yanında duruyordu ve duvarlarda aralıklı olarak elektrik hattına bağlanmış gümüş şamdanlar diziliydi. Özel yapım koltuklar şarap kırmızısı kadifeyle kaplıydı.

"Belasco *tam olarak* ne kadar zengindi?" diye sordu Edith.

"Öldüğünde geride yedi milyon dolardan fazla para bıraktı sanıyorum," diye yanıtladı Barrett.

"Öldüğünde mi?" dedi Fischer. Kapılardan birini açık tuttu.

Barrett koridora doğru adım atarken, "Bize anlatmak istediğiniz bir şey varsa..." dedi.

"Neyini anlatayım? Ev beni öldürmeye çalıştı, neredeyse başarıyordu da."

Barrett konuşacakmış gibi gözüktü ama sonra fikrini değiştirip koridora dikkatle baktı. "Sanırım bu merdiven havuza ve saunaya iniyor," dedi. "Elektrikler gelmeden oraya gitmenin bir anlamı yok tabii." Topallayarak koridoru geçti ve kalın ahşap bir kapıyı açtı.

Edith, "Orası neymiş?" diye sordu.

"Şapele benziyor."

"*Şapel* mi?" Florence şaşırmış göründü. Kapıya yaklaşırken boğazından evhamlı sesler çıkarmaya başladı. Edith endişeyle ona baktı.

"Bayan Tanner?" dedi Barrett.

Kadın cevap vermedi. Tam kapıya gelmişken geri durdu.

"Yapmasan daha iyi olur," dedi Fischer.

Florence kafasını iki yana salladı. "Yapmalıyım." İçeri doğru adım attı.

Zayıf, istemsiz bir çığlık atarak geriye doğru kaçtı. Edith konuştu. "Ne oldu?" Florence cevap verecek durumda değildi. Derin bir nefes aldı ve kafasını hafifçe salladı. Barrett elini Edith'in koluna koydu. Edith ona baktı ve adamın ağzını oynatarak, "Sorun yok," dediğini gördü.

"İçeri giremem," dedi Florence özür dilercesine. "En azından şimdi olmaz." Yutkundu. "Oradaki atmosfer benim kaldırabileceğimden fazla."

"Çok kalmayız," dedi Barrett ona.

Florence başıyla onaylayıp kapıya arkasını döndü.

İçeri girerken Edith kendini hazırladı, bir tür şok gibi bir şey bekliyordu. Hiçbir şey hissetmeyince kafa karışıklığıyla Lionel'a döndü, konuşmaya başladı ama sonra Fischer'ın yanından ayrılana kadar bekledi. Sonra da, "Niye içeri giremedi ki?" diye fısıldadı.

"Bünyesi psişik enerjiye duyarlı," diye açıkladı Barrett. "Belli ki enerji burada oldukça güçlü."

"Neden burada peki?"

"Zıtlıktan belki de. Cehennemde bir kilise; o tarz bir şey."

Edith başını evet der gibi salladı, dönüp Fischer'a baktı. "Onu neden etkilemiyor?"

"Belki de o kendisini nasıl koruyacağını daha iyi biliyordur."

Edith tekrar başını salladı, Lionel alçak tavanlı şapelde etrafa bakmak için durunca o da durdu. Elli kişinin oturabileceği kilise sıraları vardı. Önde bir mihrap, onun üstünde de çarmıha gerilmiş İsa'nın mum ışığında parıldayan, gerçek boyutta, ten renginde figürü asılıydı.

"Görüntüsü bir şapele *benziyor*," diye söze başladı Edith ama İsa figürünün çıplak olduğunu ve bacaklarının arasından kocaman bir fallusun yukarı doğru pörtlediğini görünce şok içinde sustu. Bu yakışıksız haça bakarken tiksindiğini belirten bir ses çıkardı. Hava birden ağırlaşıyor, boğazında topaklaşıyor gibi geldi.

Sonra da duvarların pornografik fresklerle kaplı olduğunu fark etti. Sağ tarafındaki fresklerden biri gözüne çarptı, freskte yarı çıplak rahibe ve papazların yer aldığı bir seks partisi resmedilmişti. Şekillerin yüzleri deliceydi – kötücül bakan, salyaları akan, kızarmış, manyakça şehvetle çarpıklaşmış yüzler.

"Kutsal olanla alay etmek," dedi Barrett. "Oldukça eski bir hastalık."

Edith, "Adam *hastaymış*," diye mırıldandı.

"Evet, öyleymiş." Barrett onu kolundan tuttu. Kocası ara yolda ona eşlik ederken Edith, Fischer'ın çoktan çıkmış olduğunu gördü.

Onu koridorda buldular.

"*Gitmiş*," dedi.

Edith ona baktı. "Nasıl olur da–?" Sözünü yarıda kesip etrafa baktı.

Barrett, "Eminim bir şey yoktur," dedi.

"*Öyle* mi?" Fischer'ın sesi sinirli çıkıyordu.

"Eminim Florence'ın bir şeyi yoktur," dedi Barrett dümdüz. "Ba-

yan Tanner!" diye seslendi. "Yanımıza gelin, kuzum." Koridorun aşağısına doğru yöneldi. "Bayan Tanner!" Fischer da onu ses çıkarmadan takip etti.

"Lionel, o neden–?"

Barrett, "Hemen bir sonuca varmayalım," dedi. Tekrar seslendi. "Bayan Tanner! Beni duyuyor musunuz?"

Antreye vardıklarında Edith işaret etti. Büyük salondan mum ışığı geliyordu.

"Bayan Tanner!" diye seslendi Barrett.

"Buyurun!"

Barrett, Edith'e gülümsedi, sonra Fischer'a baktı. Fischer rahatlamamıştı.

Florence salonun uzak köşesinde duruyordu. Ona doğru yürürlerken ayak sesleri zeminde kesik kesik takırdadı. "Böyle yapmamalıydınız, Bayan Tanner," dedi Barrett. "Bizi yok yere endişelendirdiniz."

Florence, "Özür dilerim," dedi ama bu sembolik bir özürdü. "Burada bir ses duydum da."

Edith irkildi.

Florence yanında durduğu eşyaya işaret etti; ceviz ağacından yapılma bir İspanyol dolabının içine yerleştirilmiş bir gramofon. Gramofonun dönertablasına uzandı ve bir plağı kaldırıp onlara gösterdi. "Buydu."

Edith anlamamıştı. "Elektrik olmadan nasıl çalışıyor ki?"

"Kurma gramofon kullandıklarını unutuyorsun." Barrett mumluğu dolabın tepesine koydu ve plağı Florence'tan aldı. "Ev yapımı," dedi.

"Belasco."

Barrett merakla ona baktı. "Onun sesi miydi?" Kadın başıyla onayladı ve Barrett da plağı dönertablaya tekrar yerleştirmek için döndü. Florence, birkaç metre ötede, gözlerini gramofona dikmiş olan Fischer'a baktı.

Barrett kolu sıkıca kurdu, parmak ucunu çelik iğnenin üstünde gezdirip iğneyi plağın kenarına yerleştirdi. Hoparlörden bir cazırtı geldi, ardından da ses.

"Evime hoş geldiniz," dedi Emeric Belasco. "Gelebilmenize sevindim."

Edith kollarını kavuşturup ürperdi.

"Buraya yaptığınız ziyaretin sizin adınıza oldukça aydınlatıcı olacağına eminim." Belasco'nun sesi yumuşak ve cana yakındı fakat ürkütücüydü – oldukça disiplinli bir delinin sesiydi. "Sizin yanınızda olamamam üzücü," dedi ses, "fakat siz gelmeden gitmem gerekti."

Piç, dedi Fischer içinden.

"Yine de, fiziksel olarak orada olmayışım sizi rahatsız etmesin. Beni görünmeyen ev sahibiniz olarak düşünün ve buradaki ikametiniz boyunca ruhen yanınızda olacağıma inanın."

Edith'in dişleri kamaştı. *Şu ses.*

Belasco'nun sesi, "Tüm ihtiyaçlarınız karşılandı," diye devam etti. "Hiçbir şey atlanmadı. İstediğiniz yere gidin ve istediğinizi yapın – bunlar, evimin en önemli ilkeleridir. İstediğiniz iş için kullanın. Ne sorumluluk ne de kural var. 'Herkesin yaptığı kendini bağlar," buradaki tek standart olacaktır. Aradığınız yanıtı bulasınız. O yanıt burada, sizi temin ederim." Bir duraksama oldu. "Ve şimdi... *auf Wiedersehen.*"

İğne, plağın üstünde bir cızırtı çıkardı. Barrett iğne kolunu kaldırıp gramofonu kapattı. Büyük salon son derece sessizdi.

"*Auf Wiedersehen,*" dedi Florence. "*Tekrar görüşene kadar.*"

"Lionel–"

"Kayıt bize hitaben değildi," dedi.

"Ama–"

"En az yarım yüzyıl önce yapılmış," dedi Barrett. "Al bak." Plağı kaldırdı. "Söylediklerinin bizim durumumuzla örtüşmesi sadece bir tesadüf."

Florence, "Plak neden kendi kendine çalıştı o zaman?" diye sordu.

"Bu ayrı bir mesele," dedi Barrett. "Ben şu an kayıttan bahsediyorum sadece." Fischer'a baktı. "1940'ta da kendi kendine çalışmış mıydı? Kayıtlarda bununla ilgili bir şey yok."

Fischer başını iki yana salladı.

"Plakla ilgili bir şey biliyor musunuz?"

Fischer yanıtlamayacak gibi duruyordu. Sonra, "Konuklar geldiğinde gitmiş olduğunu görürlerdi. Bu plak da onlar için çalardı." Duraksadı. "Bu, onun oynadığı bir oyundu. Konuklar buradayken Belasco onları saklandığı yerden gözetliyordu."

Barrett başıyla onayladı.

"Kaldı ki, belki de görünmezdi," diye devam etti Fischer. "Öyle bir gücü olduğunu iddia etti. Bir grup insanın ilgisini belirli bir konuya yöneltip onların arasında fark edilmeden dolaşabileceğini söyledi."

"Bundan şüpheliyim," dedi Barrett.

"Öyle mi?" Gramofona bakarken Fischer'ın gülümsemesi bir tuhaftı. "Birkaç dakika önce hepimizin ilgisi şunun üstündeydi," dedi. "Biz kaydı dinlerken hemen yanımızdan geçmediğini nereden bilebilirsin ki?"

12.46

Merdivenlerden çıkarlarken buz gibi bir rüzgâr esip mumlarının alevini titretti. Edith'in mumu söndü.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı.

"Rüzgâr sadece," dedi Barrett hemen. Kendi mumunu uzatıp onunkini tekrar yaktı. "Sonra konuşuruz bunu."

Florence'a bakan Edith yutkundu. Barrett onun koluna girdi ve merdivenleri tekrar çıkmaya başladılar. "Hafta boyunca böyle bir dolu şey olacak," dedi. "Alışman gerek bunlara."

Edith daha fazla konuşmadı. Lionel ve o merdivenleri çıkarken Florence ve Fischer birbirlerine baktılar.

İkinci kata geldiler ve sağa dönerek çıkma koridorda yürümeye başladılar. Sağ taraflarında kalın korkuluk devam ediyordu. Sollarında ise, tahta kaplama duvar boyunca aralıklarla yatak odası kapıları diziliydi. Barrett ilk kapıya yönelip kapıyı açtı. İçeriye baktıktan sonra Florence'a döndü. "Burada kalmak ister misiniz?"

Florence eşikten içeri adım attı. Bir süre sonra onlara döndü.

"Fena değil," dedi. Edith'e gülümsedi. "Siz burada daha rahat edersiniz."

Barrett bir yorumda bulunacaktı ama vazgeçti. "İyi," dedi. Eliyle kapıya doğru işaret etti.

Edith'in ardından o da içeri girdi ve kapıyı kapattı. O yatak odasında topallayarak etrafa bakarken Edith onu izledi. Sol tarafında ceviz ağacından oyulma bir çift Rönesans yatağı vardı, ortalarındaysa üzerinde bir lamba ve Fransız tarzı bir telefon olan küçük bir masa duruyordu.

Karşıdaki duvarın ortasında, önünde, yine cevizden yapılmış, ağır bir sallanan sandalye olan bir şömine vardı. Tik kerestesinden yapılma zemin, altı metreye on metre ebadında mavi bir İran halısıyla neredeyse tamamen kaplıydı ve o halının ortasında da sekiz kenarlı bir masa ve kırmızı deriyle kaplanmış, masayla takım bir sandalye duruyordu.

Barrett banyoya göz attı, sonra Edith'e döndü. "Şu rüzgâr mevzusu," dedi. "Bayan Tanner'la bir tartışmaya girmek istemedim. Bu yüzden geçiştirdim."

"Ama gerçekten oldu, değil mi?"

"Tabii," diye yanıtladı gülümseyerek. "Basit kinetiğin rasgele, sebepsiz bir tezahürü. Bayan Tanner ne düşünürse düşünsün. Gelmeden önce sana bundan bahsetmeliydim."

"Neden bahsetmeliydin?"

"Gelecek hafta söyleyeceği şeylere kendini alıştırman gerektiğinden. Bildiğin üzere, kendisi bir spiritüalist. Sözde ruhların kalıntıları ve onlarla iletişime geçmek, inancının dayanağını oluşturuyor; kanıtlamaya niyetli olduğum üzere gerçekdışı bir dayanak. Yine de bu süre içinde" –gülümsedi– "fikirlerini dışavurmasına hazır ol. Kendisinden sessiz olmasını isteyemem sonuçta."

Sağ tarafında, başuçları duvara dayanmış, ayrıntılı oyma yatak başları olan bir çift yatak vardı ve onların arasında da büyük bir şifonyer. Şifonyerin üzerinde tavana asılı, büyük, İtalyan tarzı gümüş bir lamba vardı.

Tam karşısında, kaplamalı panjurların yanında, takım sandalyesiyle bir İspanyol masası vardı. Masanın üzerinde de bir Çin lambası ve Fransız tarzı telefon. Florence odada yürüdü ve ahizeyi kaldırdı. Hat yoktu. Çalışmasını bekliyor muydum ki? diye sordu kendisine, eğlenerek. Her halükârda, zaten telefon yalnızca ev içinden yapılan aramalarda kullanılmıştı şüphesiz.

Dönüp odaya göz gezdirdi. Bir şey vardı orada. Ama neydi? Bir benlik mi? Bir duygudan artakalanlar mı? Florence gözlerini kapatıp bekledi. Havada bir şey vardı; buna şüphe yoktu. Hareket ettiğini ve nabız gibi attığını, ona doğru ilerlediğini ve sonra görünmez, korkak bir hayvan gibi gerilediğini hissetti.

Birkaç dakika sonra gözlerini açtı. Harekete geçecek, diye düşündü. Banyoya girdi, beyaz fayans duvarlar yansıyan mum ışığıyla parlarken hafifçe gözlerini kıstı. Mumluğu lavaboya koydu, sıcak su musluğunu açtı. Bir anlığına hiçbir şey olmadı. Sonra, hırıltılı bir sesle koyu, pas rengi su lavaboya akmaya başladı. Florence elini suyun altına tutmadan önce suyun temiz akmasını bekledi. Su soğuk gelince tısladı. Umarım su ısıtıcı da bozuk değildir, diye geçirdi içinden. Öne eğilip yüzüne su vurmaya başladı.

Şapele girmem gerekiyordu, diye düşündü. Daha ilk zorlukta geri çekilmemeliydim. İçeriye girmek üzereyken hissettiği kuvvetli bulantıyı hatırlayınca ürperdi. Korkunç bir yer, diye düşündü. O seviyeye gelene kadar çalışması gerekiyordu, hepsi buydu. Eğer şimdi zorlarsa bilincini kaybedebilirdi. Yakında oraya varacağım, diye söz verdi kendine. Zamanı geldiğinde Tanrı o gücü ihsan edecekti.

Fischer'ın odası diğer ikisinden daha küçüktü. Sadece cibinlikli bir yatak vardı. Fischer yatağın ayak ucuna oturdu, halının üzerindeki karmaşık desenlere bakıyordu. Evi, çevresindeki bir çeşit büyük, görünmez bir varlıkmışçasına hissedebiliyordu. Ev burada olduğumu biliyor, diye düşündü; Belasco biliyor, hepsi benim burada olduğumu biliyor: Onların tek başarısızlığının. Onu izliyorlardı, ne yapacak diye bekliyorlardı.

Acele işe şeytan karışırdı, bu kesindi. Mekâna alışana kadar hiçbir şey yapmayacaktı.

14.21

Fischer, elinde fenerle büyük salona girdi. Üzerini değiştirip siyah bir boğazlı kazak, fitilli kadifeden siyah bir pantolon ve eskimiş, beyaz spor ayakkabılar giymişti. Barrett'ın oturduğu ve Edith'in yanında ayakta durduğu, ahşap kutuları açıp içinden ekipmanları çıkardıkları büyük, yuvarlak masaya yaklaşırken adımları hiç ses çıkarmadı. Şöminede ateş yanıyordu.

Adam gölgelerin arasından çıktığında Edith irkildi. "Yardım lazım mı?" diye sordu Fischer.

"Yok, hallediyoruz," dedi Barrett gülümseyerek. "Sorduğunuz için sağ olun ama."

Fischer bir sandalyeye oturdu. Uzun boylu, sakallı adam koruyucu ambalajından bir aleti çıkarıp kumaşla onu özenle sildikten sonra masaya koyarken Fischer gözlerini ondan ayırmadı. Aletlerinin üzerine titriyor, diye düşündü. Cebinden bir paket sigara çıkarıp bir tane yaktı, Edith başka bir ahşap kutu alıp masaya taşırken kadının duvarda hoplayıp sıçrayan biçimsiz gölgesini seyretti.

"Hâlâ fizik dersi veriyor musun?" diye sordu.

"Sağlık durumum yüzünden pek veremiyorum." Barrett durakladı, sonra devam etti. "On iki yaşındayken çocuk felci geçirmiştim; sağ bacağım kısmen felçli."

Fischer sessizce ona baktı. Barrett kutudan bir diğer aleti alıp sildi. Masaya koyup Fischer'a baktı. "Bu, projemizi hiçbir şekilde etkilemeyecek," dedi.

Fischer başıyla onayladı.

Barrett yaptığı işe dönerken, "Daha önce dağ gölüne Piç Bataklığı demiştiniz," dedi. "Neden öyle dediniz?"

"Belasco'nun kadın konuklarının bazıları buradayken hamile kaldılar."

"Ve onlar gerçekten de–" Barrett durdu, başını kaldırdı.

"On üç kere."

"İğrenç," dedi Edith.

Fischer sigarasının dumanını üfledi. "Burada bir sürü iğrenç şey oldu."

Barrett o sırada masanın üstünde duran aletlere göz gezdirdi: astatik galvanometre, aynalı galvanometre, kelvin elektrometresi, Crookes'un denge tartısı, kamera, tel kafes, duman emici, basınç ölçer, baskül, ses kayıt cihazı. Henüz kutudan çıkarılmamış irtibat saati, elektroskop, lambalar (normal ve kızılötesi), azami ve asgari termometre, nem gösterici, stenometre, fosforlu sülfat eleği, elektrik ocağı, kap ve tüp kutucukları, kalıplama malzemeleri, dolap malzemeleri vardı. Ve aralarındaki en önemli alet, diye düşündü Barrett tatminle.

Kırmızı, sarı ve beyaz ışık askılarını çıkarırken Fischer, "Elektrik olmadan onları nasıl kullanmayı planlıyorsun?" diye sordu.

"Elektrik yarın gelecek," dedi Barrett. "Caribou Falls'a telefon ettim; telefon ön kapının orada bu arada. Gündüz yeni bir jeneratör bağlayacaklar."

"Ve sen de bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Barrett gülümsememek için kendisini tuttu. "Yarayacak."

Fischer daha fazla konuşmadı. Salonda, yanan bir odun "pat" diye ses çıkarınca büyük kutulardan birine doğru yönelen Edith irkildi.

"Onu alma, çok ağırdır," dedi Barrett.

"Ben taşırım." Sandalyesinden doğrulan Fischer, Edith'e doğru yürüdü, eğilip kutuyu kaldırdı. "Ne var bunun içinde, örs mü?" diye sordu masanın üstüne koyarken.

Barrett, kutunun tepesindeki mukavvaları koparırken Fischer'ın meraklı bakışlarının farkındaydı. "Rica etsem–?" dedi. Fischer büyük metal aleti kaldırıp masanın üstüne koydu. Küp şeklinde, lacivert renkli, önünde 0'dan 900'e kadar giden ve ince, kırmızı iğnesinin 0'ı gösterdiği düz bir kadran bulunan bir aletti. Aletin üstünde siyah harflerle yazılmış Barrett – EMR baskısı vardı.

"EMR mi?" diye sordu Fischer.

"Sonra açıklayacağım," dedi Barrett.

"Makinen bu mu?"

Barrett başını iki yana salladı. "O yapım aşamasında."

Topuk sesleri gelince kemerli geçide doğru baktılar. Elinde bir mumla Florence geliyordu. Koyu yeşil, uzun kollu bir süveter, kalın yünlü kumaştan etek ve alçak topuklu ayakkabılar giymişti. "Selam," dedi neşeyle.

Onlara yaklaşırken gözü masanın üstündeki cihaz kalabalığına kaydı ve gülümsedi. Fischer'a doğru döndü. "Benimle bir yürüyüş yapmak ister misin?"

"Neden olmasın?"

Onlar gittikten sonra Edith masanın üstünde daktilo edilmiş bir liste gördü ve listeyi eline aldı. Başlığı okudu: "Belasco Evi'nde Gözlemlenen Psişik Olaylar"

Astral bedenler; Aşırıbellem; Aşırıduyu; Balmumu şekillendirme; Bedensiz sesler; Biçim değiştirme; Bilokasyon; Birebir taklit; Biyolojik fenomen; Çiçek okuma; Demateryalizasyon; Devinimsel otomatizm; Dışplazma; Doğrudan boyama; Doğrudan çizme; Doğrudan konuşma; Doğrudan yazma; Durugörü; Durusezi; Duyusal otomatizm; Düğüm atma; Ektoplazma; Ele geçirme; Elektriksel fenomen; Emanasyon; Esintiler; Gaipten sesler duyma; Gazete testleri; Geçmişi bilme; Geleceği görme; Getirilen nesneler; Glosolali; Görünmeler; Gözleri kullanmadan görme; Havaya yükselme; Hayal görme; Hayaletler; Hiperamnezi; Hiperestezi; Irakgörü; Işık fenomeni; İdeomorf; İhtar; İletişim kurma; İzler; Katalepsi; Kaybolan nesneler; Kemikograf; Kendi kendine boyama; Kendi kendine çizme; Kendi kendine konuşma; Kendi kendine yazma; Kimyasal fenomen; Kitap testleri; Kokular; Kontrol; Ksenoglosi; Küreyle fal bakma; Madde geçişimi; Madde içinde madde; Manyetik fenomen; Materyalizasyon; Metagrafoloji; Obsesyon; Olağanüstülükler; Otoskopi; Ölülerin elyazısını taklit; Öngörüş; Önsezi; Parakinezi; Paramnezi; Paranormal zaman yolculuğu; Parestezi; Perküsyon; Poltergeist; Psikokinezi; Psikometri; Psi-

şik çubuklar; Psişik fotoğrafçılık; Psişik rüzgârlar; Psişik sesler; Psişik temaslar; Psödopodlar; Radyestezi; Radyograf; Rüyalar; Rüyaya malum olma; Rüyayla iletişim; Sesler; Skotografi; Skriptografi; Stigmata; Su sıçraması; Tahtada yazı belirmesi; Tecelli; Telekinezi; Teleplazma; Telestezi; Tıkırtılar; Tiptoloji; Transandantal müzik; Transtayken boy uzaması; Uyurgezerlik; Vücutta yazı; Yer değiştirme.

Edith uyuşmuş şekilde elindeki listeyi indirdi. Tanrım, diye düşündü. Nasıl bir hafta olacak bu?

14.53

Garaj yedi otomobilin sığacağı şekilde inşa edilmişti. Şu anda ise boştu. İçeri girerlerken Fischer el fenerini kapattı, kirli kapı pencerelerinden etrafı görmelerine yetecek kadar ışık süzülüyordu. Pencere camlarına vuran yeşilimsi sise baktı. "Belki de arabayı burada tutmalıyız," dedi.

Florence cevap vermedi. Yağ izleriyle lekelenmiş zeminde yürüyor, kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu. Bir rafın yanında durdu ve kirli, pas tutmuş bir çekice dokundu.

"Ne dedin?"

"Belki de arabayı burada tutmalıyız."

Florence kafasını iki yana salladı. "Eğer burada bir jeneratör bozulabiliyorsa araba da bozulabilir."

Fischer, garajın içinde dolaşan medyumu seyretti. Kadın yanından geçerken burnuna parfüm kokusu geldi. "Oyunculuğu neden bıraktın?" diye sordu Florence'a.

Kadın ona hafif bir gülümsemeyle baktı. "Uzun hikâye, Ben. Biraz yerleşince anlatırım. Şu an mekânı hissetmem gerek." Işığın vurduğu bir yerde durup gözlerini kapattı.

Fischer gözlerini kadına dikti. Loş ışığın altındaki fildişi rengi teni ve parlak kızıl saçları kadını bir Dresden bebeği gibi gösteriyordu.

Bir süre sonra Fischer'a döndü. "Burada bir şey yok," dedi. "Sence?"

"Öyle diyorsan öyledir."

Merdivenlerden çıkıp koridora giden basamakları tırmanırken Fischer el fenerini açtı. "Şimdi ne tarafa?" diye sordu Florence.

"Burayı o kadar da iyi bilmiyorum. Altı üstü üç gün kaldım."

"Keşfederiz o zaman. Hiç–" Birden susarak durdu, kafası sanki arkalarında bir ses duymuş gibi sağa döndü. "Evet," diye mırıldandı. "*Evet*. Keder. Acı." Kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Hayır, hayır." Sonunda nefes verip Fischer'a baktı. "Sen de hissettin," dedi.

Fischer yanıt vermedi. Florence gülümseyip başını çevirdi. "Eh, başka ne bulabileceğiz bir bakalım."

Florence, "Doktor Barrett'ın sezicileri Geiger sayacına benzettiği makalesini okudun mu?" diye sordu koridorda yürürlerken.

"Okumadım."

"Çok kötü bir benzetme değil. Bir açıdan Geiger sayacı gibiyiz. Psişik sızıntıya maruz kalırsak çalışmaya başlarız. Tabii, fark şu ki biz bir alet olduğumuz kadar bir karar merciiyiz, sadece etkileri toplamıyoruz, onları değerlendiriyoruz da."

"Hı hı," dedi Fischer. Florence ona baktı.

Şapelin karşısındaki merdivenden aşağı inmeye başladılar, Fischer el fenerinin ışığını ayaklarına doğru tutuyordu. "Bütün bir haftaya ihtiyacımız olacak mı acaba," dedi Florence.

"Bir yıl bile çok uzun olmazdı."

Florence ona katılmadığını çok belli etmemeye çalıştı. "Oldukça karmaşık psişik sorunların tek gecede çözüldüğünü gördüm. Biz–" Duraksadı, tırabzana tutundu. "Şu lanet olası lağım," diye söylendi vahşi bir sesle. Dehşetle sarsıldı ve kafasını salladı. "Ah canım. Böylesine öfke. Böylesine yıkıcı kin," dedi. Titreyerek nefes aldı. "Çok hasmane bir adam," dedi. "Tevekkeli değil. Bu evde mahkûm, onu kim suçlayabilir ki?" Fischer'a baktı.

Alt koridora ulaşınca çift kanatlı, lombar pencereli, metal bir çarpma kapıya doğru ilerlediler. Fischer bir kapıyı itip Florence'ın

geçmesi için tuttu. İçeri girerken ayakkabılarının fayans zeminde çıkardığı sert sesler tavanda yankılandı.

Havuz, Olimpik havuz boyutundaydı. Fischer fenerin ışığını havuzun bulanık, yeşil derinliklerine doğru tuttu. Havuzun ucuna doğru yürüyüp köşesinde eğildi. Kazağının kolunu sıyırıp elini suya soktu. "Çok soğuk değil," dedi şaşırarak. Elini suyun içinde gezdirdi. "Ve su geliyor. Havuz ayrı bir jeneratörle çalışıyor olmalı."

Florence ışıldayan havuza bakıyordu. Fischer'ın yarattığı dalgalar suyun yüzeyinde parıldıyordu. "Burada bir şey var," dedi. Doğrulamak için Fischer'a bakmadı.

"Sauna diğer uçta." Fischer kadına doğru döndü.

"Hadi oraya bir bakalım."

Havuzun yanından yürürlerken ayak seslerinin çınlayan yankısı sanki biri onları takip ediyormuş gibi ses çıkmasına neden oluyordu. Florence omzunun üstünden baktı. "Evet," diye mırıldandı, konuştuğunun farkında olmadan.

Fischer ağır metal kapıyı iterek açtı ve aralık tuttu, fenerin ışığını içeride hareket ettirdi. Sauna üç buçuk metrekare kadardı; duvarları, zemini ve tavanı beyaz fayansla kaplıydı. Gömme ahşap banklar duvarlara dayalıydı ve zeminde taşlaşmış bir yılan gibi kıvrılan, soluk yeşil bir hortum parçası, su giderine bağlıydı.

Florence yüzünü ekşitti. "Sapkınlık," dedi. "Orada–" Boğazındaki ekşi bir safradan kurtulmak istermişçesine yutkundu. "*Orada*," dedi. "Ama ne?"

Fischer kapanması için kapıyı serbest bıraktı, kapının kapanma sesi gürültüyle yankılandı. Florence ona baktı; sonra, Fischer tam dönüp uzaklaşırken onun yanındaki basamağa indi. "Doktor Barrett tam teşekküllü gelmiş gerçekten, değil mi?" dedi adamı neşelendirmeye çalışarak. "Onun, bilimin tek başına bu evin gücüne son verebileceğine inanmasına hayret doğrusu."

"Peki, ne son verebilir?"

"Sevgi," dedi. Fischer'ın kolunu sıktı. "Bunu biliyoruz, değil mi?"

Fischer sallanan kapıyı onun için açık tuttu ve birlikte tekrar ko-

ridora çıktılar. "Şurada ne var?" Florence holde ilerledi ve ahşap bir kapıyı açtı. Fischer feneri içeriye tuttu. Tüm rafları ve askıları boş olan bir şarap mahzeniydi burası. Florence irkildi. "Bu odanın tamamen şişelerle dolu hâlini görüyorum." Odaya arkasını döndü. "İçeri girmeyelim."

Gerisingeri merdivene yollandılar ve birinci kat koridorundan ilerlediler. Şapelin kapısının yanından geçerken Florence ürperdi. "Bu yer en kötüsü," dedi. "Evin tamamını görmemiş olsam bile, bir şekilde bu his..." Konuşurken sesi alçaldı. Boğazını temizledi. "Oraya gireceğim."

Bir yan koridora saptılar. Sağdaki duvarda on sekiz metre uzunluğunda bir kemerli geçit vardı. "Burada neyimiz varmış?" Florence kemerli geçidin altından yürüdü ve nefesini tuttu. "*Bu ev*," dedi.

Balo salonu kocamandı, azametli, brokarlı duvarları kırmızı kadife perdelerle bezeliydi. Lambri kaplama tavanda aralıklı olarak üç büyük avize asılıydı. Zemin meşe ağacındandı, özenle kaplanmıştı. Odanın uzak ucunda müzisyenler için bir duvar nişi vardı.

"Hadi tiyatro salonu tamam, peki bu?" dedi Florence. "Bir balo salonu kötücül bir yer olabilir mi?"

"Kötülük sonradan geldi," dedi Fischer.

Florence başını iki yana salladı. "Tezatlıklar." Fischer'a baktı. "Haklısın, biraz zaman alacak. Sanki ölçülemez karmaşıklıktaki bir labirentin ortasında duruyorum ve çıkma olasılığı—" Cümleyi bitirmekten vazgeçti. "Yine de çıkacağız."

Yukarıdan bir tıngırtı geldi. Fischer kolunu kaldırdı ve feneri üzerlerinde asılı olan ağır kristalin parabolüne tuttu. Avizenin sarkıtları ışığı yansıtıyor, birçok rengi tavana yayıyordu. Avizede hareketsizdi.

"Meydan okundu," diye fısıldadı Florence.

Fischer, "Kabul etmek için acele etme," diye uyardı.

Florence birden ona döndü. "Onu engelliyorsun," dedi.

"Ne?"

"*Onu engelliyorsun*. O yüzden bu şeyleri hissetmiyordun."

Fischer'ın gülümsemesi soğuktu. "Hissetmiyordum çünkü yoktular. Ben de bir spiritüalisttim, unutma. Sizin gibi insanların canları isteyince nasıl her köşede bir şeyler bulduğunu bilirim."

"Ben, bu doğru değil." Florence incinmiş görünüyordu. "O şeyler *oradaydılar*. Engellemeseydin onları tıpkı benim hissettiğim gibi–"

"Bir şeyi engellediğim yok," diye kestirip attı. "Sadece kendimi ikinci kez tehlikeye atmıyorum. 1940'ta buraya geldiğimde tıpkı senin gibiydim – yok, çok daha beteriydim. Gerçekten bir şey olduğumu sanıyordum. Psişik araştırma için bir lütuf."

"Sen bu ülkenin gördüğü en iyi fiziksel medyumdun, Ben."

"Hâlâ öyleyim, Florence. Sadece şu an biraz daha dikkatliyim, hepsi bu. Aynı yaklaşımı sana da öneririm. Bu evde açık bir sinir ucu gibi dolaşıyorsun. Bir şeye gerçekten *rast geldiğinde* seni paramparça edecek. Bu yere boşuna Cehennem Evi demediklerini biliyorsun. Evin niyeti her birimizi öldürmek, bu yüzden hazır olana kadar kendini korumayı kesinkes öğrensen iyi olur. Yoksa adın listedeki diğer kurbanların altına yazılır sadece."

Uzun bir süre sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda Florence onun eline dokundu. "Ama her kim yeteneğinin üstünü örterse–"

"Hay sokayım." Fischer aniden döndü ve sinirlice oradan uzaklaştı.

18.42

Yemek salonu on sekiz metre uzunluğundaydı ve geniş olduğu kadar yüksekti de – derinliği de, tavan yüksekliği de sekiz metreydi. İki tane girişi vardı, biri büyük salondaki kemeraltı, diğeri de mutfağa açılan döner kapı.

Tavanı, incelikle oyulmuş bir dizi panele bölünmüştü, zemini ise cilalı travertendi. Duvarları altı metre yüksekliğe kadar panel kaplı ve oradan yukarısı parke taşıydı. Batıya bakan duvarın merkezinde büyük bir şömine vardı, Gotik şömine rafı tavana kadar uzanıyordu. Salonun ortasında, on iki metre uzunluğundaki masanın üstünde aralıklarla dört muhteşem mihrap lambası asılıydı ve lambalara elektrik hattı çekilmişti. Masanın etrafında antika ceviz-

den yapılmış otuz sandalye vardı ve hepsi şarap kırmızısı kadifeyle kaplıydı.

Dörtlü, masanın uç kısmında oturuyorlardı, başta Barrett vardı. Caribou Falls'tan gelen, kimsenin görmediği çift akşam yemeğini altı çeyrekte bırakmıştı.

"Eğer kimsenin itirazı yoksa bu gece bir seans yapmak istiyorum," dedi Florence.

Barrett, brokoliden bir porsiyon daha alırken eli bir anlığına hareketsiz kaldı. "Benim itirazım yok," dedi.

Florence, Edith'e baktı, o da başını sallayıp itiraz etmediğini gösterdi. Fischer'a baktı. Adam, "Uyar," deyip kahve demliğine uzandı.

Florence başıyla onayladı. "Akşam yemeğinden sonra o hâlde." Tabağı boştu, oturduklarından beri sadece su içiyordu.

"Sabah *siz* de bir seans yapmak ister misiniz, Bay Fischer?" diye sordu Barrett.

Fischer kafasını iki yana salladı. "Henüz değil."

Barrett başıyla onayladı. İşte, benden çıktı, diye düşündü. Sormuş ve reddedilmişti. Projenin kendisine ait kısmı bir fiziksel medyumun hizmetini gerektirdiğinden, Deutsch kendi insanlarından birinin gönderilmesine karşı çıkamazdı. *Mükemmel*, diye düşündü. Sabah olunca bu işi halledecekti.

"Eh," dedi, "şimdiye kadar evin adının hakkını pek de vermediğini söylemem gerek."

Fischer tabağındaki yemek artıklarından kafasını kaldırdı. "Henüz bizi ölçüp biçmekle meşgul," dedi. Dudakları keyifsiz bir gülümsemeyle büküldü.

"Evi ruhani bir güç olarak düşünmemiz yanlış olur bence," dedi Florence. "Sorunun, geride kalan varlıklar tarafından çıkarıldığı pek bariz – her kimseler artık. Emin olduğumuz tek kişi Belasco."

"Bugün onunla iletişime geçtiniz, değil mi?" diye sordu Barrett.

Ses tonu yumuşaktı ama Florence o sesteki kışkırtıcılığı hissetti. "Hayır," dedi. "Ama Bay Fischer yaptı, 1940 yılında buradayken. Ve Belasco'nun varlığı belgelenmişti."

"Rapor edildi," dedi Barrett.

Florence tereddüt etti. Sonunda, "Sanırım kartlarımızı açık oynasak bizim için iyi olacak, Doktor Barrett. Hâlâ hayalet diye bir şeyin var olmadığına kani olduğunuzu varsayıyorum," dedi.

"Eğer bununla geride kalan varlıkları kastediyorsanız," dedi Barrett, "çok haklısınız."

Florence, "Çağlar boyunca gözlemlenmiş oldukları gerçeğine rağmen mi?" diye sordu. "Aynı anda birden fazla kişi tarafından görülmelerine rağmen? Hayvanlar tarafından görülmelerine rağmen? Fotoğraflanmalarına rağmen? Verdikleri bilginin daha sonra doğrulanmasına rağmen? İnsanlara dokunmalarına? Eşyaları hareket ettirmelerine? Ağırlıklarının olmasına?"

"Bunlar bir fenomene dair olgular, Bayan Tanner, hayaletlere dair değil."

Florence bıkkınlıkla gülümsedi. "Buna nasıl cevap vereyim, bilmiyorum," dedi.

Barrett gülümsemesine karşılık verdi ve elleriyle, "Hemfikir değiliz, neden uzatıyoruz?" dercesine bir hareket yaptı.

"Öte yaşama inanmıyorsunuz o zaman," diye ısrar etti Florence.

"Bu cazip bir düşünce," dedi Barrett. "Buna itirazım yok, tabii sözde geride kalan varlıklarla iletişime geçilmesi mefhumuna inanmam beklenmediği müddetçe."

Florence hüzünle ona baktı. "Peki, seanslarda mutluluktan ağlayanlardan haberiniz olsa?"

"Aynı sesleri akıl hastanelerinde de duydum ben."

"*Akıl hastanelerinde mi?*"

Barrett iç çekti. "Üzerinize alınmayın. Fakat ölülerle iletişime geçildiğine inanmanın insanlara gönül rahatlığı vermekten ziyade onları delirttiği çok açık."

"*Bu doğru değil*," dedi Florence. "Eğer öyle olsaydı tüm o ruhlarla iletişime geçme çabaları uzun zaman önce sona ermiş olurdu. Ama sona ermedi; yüzyıllar boyunca sürdü." Bakış açısını anlamaya çalışıyormuşçasına Barrett'a baktı dikkatle. "Cazip bir düşünce diyorsunuz, doktor ama bu kesinlikle ondan daha fazlası. Peki, ölümden sonraki yaşam fikrini kabul eden dinlere ne diyorsunuz? Aziz

Paul, 'Eğer ölüler mezarlarından dönmezse, o zaman bizim inancımız beyhudedir," demedi mi?"

Barrett cevap vermedi.

Kadın, "Ne var ki katılmıyorsunuz," dedi.

"Katılmıyorum."

"Peki, sizin sunabileceğiniz bir alternatif var mı?"

"*Evet.*" Barrett, kadının bakışlarına meydan okurcasına karşılık verdi. "Çok daha ilginç, buna karşın çok daha kompleks ve zorlu bir alternatif; adı da, *bilinçdışı öz*, bir buzdağı gibi, sözde bilinç eşiğinin altında bulunan, insan benliğinin muazzam, gizli enginliği. Cazibenin yattığı yer orası, Bayan Tanner. Öteki dünyanın spekülatif diyarlarında değil, *burada, bugünde, kendimizle verdiğimiz mücadelede.* İnsan spektrumunun keşfedilmemiş gizemleri, vücutlarımızın kızılötesi kapasitesi, zihinlerimizin ultraviyole kapasitesi. Önerdiğim alternatif bu: *İnsan sisteminin henüz belirlenmemiş geniş duyuları.* Kani olduğum üzere, tüm fiziksel fenomenlerin kaynağı işte burası."

Florence gülümsemeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Göreceğiz," dedi.

Barrett hemen kafasıyla onayladı. "Hakikaten göreceğiz."

Edith yemek salonuna şöyle bir bakındı. "Bu ev ne zaman inşa edildi?"

Barrett, Fischer'a baktı. "Biliyor musunuz?"

"Bin dokuz yüz on dokuzda," diye yanıtladı adam.

"Bugün söylediğiniz birçok şeyden sonra Belasco hakkında hatırı sayılır bilginiz olduğu izlenimine kapıldım," dedi Barret. "Bildiklerinizi anlatabilir misiniz acaba? Düşmanımızı tanımak" –gülümsemesini bastırdı– "güzel olurdu."

Eğleniyor musun? diye düşündü Fischer. Belasco ve diğerleri işe koyulunca hiç de güzel olmadığını göreceksin. "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Ne anlatabilirseniz," dedi Barrett. "Hayatını şöyle bir özetleseniz faydalı olabilir."

Fischer kendisine bir bardak kahve daha doldurdu, sonra kahve

demliğini tekrar masanın üstüne koydu, iki eliyle bardağı kavrayıp konuşmaya başladı.

"1879'da Amerikalı silah üreticisi Myron Sandler'ın gayrimeşru oğlu olarak dünyaya geldi, annesi ise İngiliz oyuncu Noelle Belasco'ydu."

"Neden annesinin soyadını almış?" diye sordu Barrett.

"Sandler evliydi," dedi Fischer. Duraksadı, sonra devam etti. "Tek tük olaylar haricinde çocukluğuna dair bilgi yok. Beş yaşındayken, dokuz canından ikincisiyle canlanacak mı diye görmek için bir kediyi asmış. Canlanmayınca çok sinirlenmiş ve kediyi parçalara ayırmış, parçaları yatak odasının camından dışarı fırlatmış. Bundan sonra annesi onu Canavar Emeric diye çağırmaya başlamış."

Barrett, "Sanırım İngiltere'de büyümüş," diye araya girdi.

Fischer başıyla onayladı. "Doğrulanmış ikinci olay ise küçük kız kardeşine yaptığı cinsel saldırı."

Barrett kaşlarını çattı. "Tüm olaylar bunun gibi mi?"

"Örnek bir hayatı yoktu, Doktor," dedi Fischer iğneleyici bir tonda.

Barrett tereddüt etti. "Pekâlâ," dedi. Edith'e baktı. "Bir itirazın var mı, canım?" Edith kafasını iki yana salladı. Florence'a baktı. "Bayan Tanner?"

"Anlamamıza yardımcı olacaksa itirazım yok," dedi. Barrett, Fischer'a devam etmesini işaret eden bir hareket yaptı.

"Bu cinsel saldırı sonucu kız kardeşi iki ay hastanede kaldı," dedi Fischer. "Detaylara girmeyeceğim. Belasco bir özel okula gönderildi – o zaman on bir yaşına basmak üzereydi. Orada, çoğunlukla homoseksüel öğretmenlerinden biri tarafından, yıllarca tacize uğradı. Sonraları Belasco bir haftalığına o adamı evine davet etti; o haftanın sonunda, emekli öğretmen evine döndüğünde kendini astı."

Barrett, "Belasco'nun görünüşü nasıldı?" diye sordu, Fischer'ın hikâyesini yönlendirme niyetiyle.

Fischer hafızasını yokladı. Ardından alıntıladı: "'Dişleri bir etobur hayvanın dişleriydi. Gülümseyerek dişlerini ortaya serdiğinde ona hırlayan bir hayvan görüntüsü verirdi. Güneşten hazzetmediği ve dışarı çıkmaktan kaçındığı için yüzü beyazdı. Sanki içlerinde

kendi ışıkları varmış gibi görünen, hayret verici yeşil gözleri vardı. Geniş alınlıydı ve saçları ile kısa kesilmiş sakalları simsiyahtı. Yakışıklılığına rağmen korkutucu bir görünümü vardı, insan suretindeki bir iblisin yüzüydü bu.'"

Barrett, "Kimin betimlemesi bu?" diye sordu.

"İkinci eşinin. 1927 yılında burada intihar etti."

"Betimlemeyi kelimesi kelimesine biliyorsunuz," dedi Florence. "Yüzlerce kez okumuş olmalısınız."

Fischer hüzünle gülümsedi. "Doktorun dediği gibi, düşmanını tanımak gerek."

"Boyu uzun muydu kısa mı?" diye sordu Barrett.

"Uzundu, bir doksan beş boyu vardı. 'Kükreyen Dev' diyorlardı ona."

Barrett başını sallayıp onayladı. "Eğitimi?"

"New York. Londra. Berlin. Paris. Viyana. Belirli bir alanda eğitimi yoktu. Mantık, ahlak, din, felsefe."

"Eylemlerini mantığa oturtmaya yetecek kadarını öğrendi sanıyorum," dedi Barrett. "Parası kendisine babasından miras kalmıştı, değil mi?"

"Büyük kısmı. Annesinden birkaç bin sterlin kalmıştı fakat babası on milyon beş yüz bin dolar bıraktı ona – tüfek ve makineli tüfek satışlarından kendi payına düşen paraydı bu."

Florence, "Bu onu biraz suçlu hissettirmiş olmalı," dedi.

"Belasco hayatında suçluluğun s'sini hissetmedi."

"Ki bu da akıl hastalığını doğruluyor," dedi Barrett.

Fischer, "Hastalıklı bir aklı olabilir ama aklı aynı zamanda mükemmeldi de," diye devam etti. "Çalışmak istediği herhangi bir konuda uzmanlaşabilirdi. Bir düzine dili okuyup konuşuyordu. Doğa felsefesi ve metafizik felsefe konusunda bilgiliydi. Tüm dinleri, kabala ve Gülhaç* doktrinlerini, kadim gizemleri yalayıp yutmuştu. Zihni bir bilgi bankası, bir enerji santraliydi." Duraksadı. "*Bir düşünce mezarlığı.*"

(İng.) Rosicrucian: Gülhaçlılar, 16. yüzyılda Avrupa'da kurulan gizlemli bir örgüt. *–çn*

Florence, "Hayatı boyunca hiç kimseyi sevmemiş mi?" diye sordu.

"Sevgiye inanmazdı," diye cevapladı Fischer. "İstence inanıyordu. 'Özün o ender *vis vivası*,* o manyetizma, zihnin o en gizli ve en baskın hazzı: Etki.' Alıntı. Emeric Belasco, 1913."

"Etki derken neden bahsediyordu?" diye sordu Barrett.

"Zihin gücüyle hükmetme. İnsanın bir diğeri tarafından kontrol edilmesi. Cagliostro ve Rasputin'in kişilikleri gibi, insanı hipnoz eden bir kişiliği vardı kesinlikle. Alıntı: 'Müthiş varlığı onları etki altına alıp yutmasın diye kimse ona fazla yaklaşmazdı.' Yine ikinci eşi diyor bunu."

Florence, "Belasco'nun hiç çocuğu var mıydı?" diye sordu.

"Bir oğlu var diyorlar. Fakat kimse kesin olarak bilmiyor."

"Evin 1919'da inşa edildiğini söylemiştiniz," dedi Barrett. "Yozlaşma hemen mi başladı?"

"Yok, önceleri masum bir yerdi. *Haut monde*** ziyafetleri. Balo salonundaki savurgan danslar. Suareler. Burada bir hafta sonu geçirmek için dünyanın her yerinden insanlar geldiler. Belasco şahane bir ev sahibiydi; sofistike, çekici.

"Sonrası—" Sağ elini havaya kaldırdı, baş ve işaret parmaklarını birbirine yaklaştırdı. "1920'de: *'un peu'**** diyordu kendisi. Birazcık yozlaşma. Açık kösnüllüğe ufak ufak giriş; önce sözde, sonra eylemde. Dedikodular. Kulis yapmalar. Aristokratik entrikalar. Su gibi akan şaraplar, rasgele cinsel temaslar. Tüm bunların müsebbibi Belasco ve onun *etki*siydi.

"Bu bölümde yaptığı şey, on sekizinci yüzyıl Avrupa'sı sosyetesine bir benzerlik oluşturmaktı. Bunu nasıl yaptığını detaylıca açıklamak çok uzun sürer. Yine de, zekice yapıldığını ve büyük ustalıkla tasarlandığını söyleyebilirim."

"Bunun, öncelikle seksüel müsamahayla sonuçlandığını farz ediyorum."

(Lat.) Yaşam gücü. *—çn*

(Fr.) Yüksek sosyete. *—çn*

(Fr.) Az miktarda. *—çn*

Fischer başıyla onayladı. "Belasco, Les Aphrodites dediği bir kulüp oluşturdu. Her gece –daha sonralarıysa günde iki üç kez– Belasco'nun Sinposium* dediği buluşmalar yaptılar. Uyuşturucular ve afrodizyaklar kullanıp büyük salondaki o masanın etrafına otururlar ve herkes Belasco'nun 'şehvetçi' diye adlandırdığı vaziyete gelene kadar seks hakkında konuşurlardı. Sonra da grup seks başlardı.

"Yine de, olan sadece seks değildi. Buradaki hayatın her safhası aşırılık prensibini içeriyordu. Yemek yemek oburluğa, içmek alkolizme dönüştü. Uyuşturucu bağımlılığı tavan yaptı. Ve konukların fiziksel görünümleri sapkınlaştıkça zihinleri de sapkınlaştı."

Barrett, "Nasıl?" diye sordu.

"Yirmi otuz kadar insanın zihinsel olarak birbirinin üzerine salıverildiğini gözlerinizin önüne getirin – karşısındakine canları ne istiyorlarsa yapmak için cesaretlendirilmişler, hayal güçlerinin sınırı dışında limitleri yok. Zihinleri açılmaya başladıkça –ya da içeri doğru kapanmaya başladıkça da diyebilirsiniz– hayatlarındaki her bir hâl de bundan etkilendi. İnsanlar burada önce aylarca, sonra da yıllarca kaldılar. Ev, onların yaşam biçimi oldu. Deliliği her geçen gün birazcık daha artan bir yaşam biçimi. Normal toplumun karşıtlığından soyutlandı, bu evdeki toplum normun kendisi oldu. Tüm zevküsefa normun kendisi oldu. Uçarılık normun kendisi oldu. Bir süre sonra vahşet ve katliam normun kendisi oldu."

"Tüm bu... zevk âlemleri, hiç yayılmadan nasıl cereyan etti?" diye sordu Barrett. "Birisi muhakkak Belasco'yu, nasıl derler, ispiyonlamış olmalı."

"Ev dışarıdan soyutlanmıştı; gerçek anlamıyla soyutlanmıştı. Dış hatta açık telefon yoktu. Ama en önemlisi, kimse Belasco'yu ispiyonlamaya cesaret edemezdi; ondan çok korkuyorlardı. Arada bir özel dedektifler durumu biraz kurcaladılar. Ama hiçbir şey bulamadılar. Soruşturma yapılırken her şey güllük gülistanlık gibi hayatına devam ediyordu herkes. Hiçbir delil yoktu. Ya da varsa bile Belasco rüşvetle üstünü kapatıyordu."

İngilizcedeki sin (günah) ve symposium (sempozyum) kelimelerinden türetilmiş bir isim. Anlamı "günah şöleni" olarak aktarılabilir. *–çn*

"Ve tüm bu süre boyunca insanlar eve gelmeye devam mı ettiler yani?" diye sordu Barrett kuşkuyla.

"Sürüyle insan geldi," dedi Fischer. "Bir süre sonra, Belasco bu evde sadece ateşli günahkârlar bulunmasından bıktı, kendisinin "sanatsal inziva alanına" gelmeleri –yazmaları ya da beste yapmaları, resim yapmaları ya da tefekkür etmeleri– için tüm dünyayı gezerek genç ve yaratıcı insanların peşine düştü. Onları buraya getirdiğinde ise, tabii ki–" Eliyle işaret etti. "*Etki*."

"Kötülüklerin en rezili," dedi Florence, "masumları yoldan çıkarmaktır." Fischer'a neredeyse yalvarırcasına baktı. "Bu adamda bir gıdım bile edep yok muydu?"

"Yoktu," dedi Fischer. "En sevdiği hobilerinden biri de kadınları mahvetmekti. Uzun boyu, heybeti ve çekiciliğiyle istediği kadını kendine âşık edebiliyordu. Sonra, ona delice taptıkları sırada onları bir köşeye atıyordu. Bunu kendi kız kardeşine de yaptı; taciz ettiği kardeşine. Kadın, bir yıl kadar onun metresiydi. Belasco onu bir köşeye atınca uyuşturucu bağımlısı oldu ve Belasco'nun Küçük Tiyatro Grubu'nun başrol oyuncusu oldu. 1923 yılında burada, yüksek dozda eroinden öldü."

Barrett, "Belasco uyuşturucu kullanıyor muydu?" diye sordu.

"Başlarda kullanıyordu. Sonraları, konuklarının tüm aktivitelerinden elini eteğini çekti. Niyeti, kötülük üzerine bir çalışma yapmaktı ve aktif bir katılımcıyken bunu yapamayacağına karar verdi. Bu yüzden kendini geriye çekmeye başladı ve tüm enerjisini konuklarının topyekûn yozlaşmasına yoğunlaştırdı.

"1926 civarı, son hamlesine başladı. Konukları her türlü zalimlik, sapkınlık ve dehşeti düşünsün diye onları cesaretlendirmek için elinden geleni yaptı. En berbat fikri kim bulacak diye yarışmalar düzenledi. 'Kirletme Günleri' dediği, yirmi dört saat durmaksızın aşırılık, günahkârlık içeren şeyi başlattı. Sade'ın *Sodom'un 120 Günü*'nü birebir canlandırmaya girişti. Konuklarıyla ilişkiye girsinler diye dünyanın her yerinden ucubeler getirtmeye başladı – her türden kamburlar, cüceler, hermafroditler, groteskler."

Sıkıca kenetlediği ellerini alnına dayayan Florence gözlerini kapatıp başını eğdi.

"O sıralarda," diye devam etti Fischer, "her şey boka sarmaya başladı. Evi çekip çevirecek hizmetçi kalmamıştı; artık konukların vaziyetinden ayırt edilemez durumdaydılar. Temizlik hizmeti bitti ve herkes kendi giysilerini kendi yıkamak zorunda kaldı ama tabii ki bunu yapmayı istemediler. Aşçı da olmadığı için herkes elde ne varsa onunla kendi yemeğini hazırlamak zorundaydı ki ellerindeki de gittikçe azalıyordu çünkü ortalıkta hizmetçi olmayınca yiyecek ve içki tedariki azalmıştı.

"1927'de evde bir grip salgını başgösterdi. Doktor konuklarından birkaçının Matawaskie Vadisi'nin sisinin sağlığa zararlı olduğunu bildirmeleri üzerine Belasco pencereleri mühürletti. Sonra, ana jeneratör artık bakımı yapılmadığı için düzensiz çalışmaya başladı ve çoğu zaman insanlar mum kullanmak zorunda kaldılar. 1928 kışında kalorifer ocağı söndü ve kimse yeniden yakmaya tenezzül etmedi. Ev resmen buzhaneye döndü. Zatürre yüzünden on üç konuk öldü.

"Diğerlerinden hiçbiri bunu umursamadı. Herkes Belasco'nun onları soktuğu 'günlük ahlaksızlık diyeti' ile meşguldü. 1928 yılında dibe vurdular – sakatlama, cinayet, nekrofili, yamyamlık aldı başını gitti."

Diğer üçü hareketsiz ve sessiz oturuyorlardı; Florence başını eğmişti, Barrett ve Edith ise Fischer konuşmaya devam ederken ona sanki adam her gün yaşanan bir şeyi anlatıyormuş gibi sessizce, neredeyse ifadesiz bakıyorlardı.

"Haziran 1929'da Belasco, tiyatro salonunda Roma sirklerinin bir versiyonunu düzenledi. En önemli olay, bir bakirenin aç bir leopar tarafından yenmesiydi. Aynı yıl temmuzda, bir grup uyuşturucu bağımlısı doktor, hayvanlar ve insanlar üzerinde deney yapmaya başladı, acı eşiklerini test ettiler, organları değiştirdiler, ucubeler yarattılar.

"O vakte kadar Belasco dışında herkes hayvan gibi davranmaya

başlamıştı, neredeyse hiç banyo yapmıyorlardı, yırtık ve kirli kıyafetler giyiyorlardı, ellerine geçirdikleri her şeyi yiyip içiyorlardı, yemek ya da su, içki, uyuşturucu, seks, kan ve hatta daha önce tadını aldıkları insan eti için birbirlerini öldürüyorlardı.

"Ve her gün, Belasco onların arasında soğuk, kendi kabuğunda, umursamazca dolaştı. Belasco, modern Şeytan, yarattığı paryayı gözlemliyordu. Üzerinde her zaman siyah giysiler vardı. Bir dev, korkutucu bir figür, yarattığı cismani cehenneme bakıyordu."

"Nasıl sona erdi?" diye sordu Barrett.

"Eğer sona erseydi, biz burada olur muyduk?"

"*Artık sona erecek*," dedi Florence.

Barrett ısrarcıydı. "Belasco'ya ne oldu?"

"Kimse bilmiyor," dedi Fischer. "Bazı konukların akrabaları 1929 Kasım'ında zorla eve girdiğinde içerideki herkes ölmüştü – yirmi yedisi birden.

"Belasco aralarında değildi."

20.46

Florence büyük salona geri döndü. Söylediğine göre, son on dakikadır bir köşede oturmuş, "kendini hazırlıyor"du. Hazırdı artık. "Böyle bir havada ne kadar hazır olunursa o kadar hazırım. Aşırı nem her zaman dezavantajdır." Gülümsedi. "Yerlerimize geçelim mi?"

Büyük yuvarlak masaya geçtiler. Fischer, Florence'ın yanına oturdu, Barrett kadının birkaç sandalye uzağına, Edith de onun yanına.

"Düşüncem şöyle ki," dedi Florence yerine yerleşirken, "bu evdeki kötülük o kadar yoğun ki bir ihtimal, dünyadan kopamayan ruhları sürekli kendine çekiyor olmalı. Diğer bir deyişle, ev, yozlaşmış ruhlar için büyük bir mıknatıs görevi görüyor olmalı. Bu, evin karmaşık yapısını açıklayabilir."

Buna ne denebilir ki? diye düşündü Barrett. Edith'e baktı ve onun Florence'a bakarkenki yüz ifadesini görünce gülümsememek için kendini zor tuttu. "Bu teçhizatın sizin için bir sorun olmadığından eminsiniz, değil mi?" dedi.

"Hiç sorun değil. Hatta Kızıl Bulut konuşmaya başladığında kayıt cihazını çalıştırmanız işe yarayabilir. Önemli şeyler söyleyebilir kendisi."

Barrett çekimserce başını salladı.

"O da pille çalışıyor değil mi?"

Barrett tekrar başını salladı.

"Güzel." Florence gülümsedi. "Diğer cihazlar hiçbir işime yaramaz tabii." Edith'e baktı. "Eminim kocanız size benim fiziksel bir medyum olmadığımı açıklamıştır. Benim yaptığım onlarla ruhen, zihinsel olarak iletişim kurmak yalnızca. Onları sadece düşünce şeklinde algılıyorum." Etrafa göz attı. "Şimdi, mumlarınızı söndürür müsünüz?"

Edith, Lionel iki parmağını ıslatıp mumunun fitiline bastırırken gerildi, Fischer kendi mumunu üfleyerek söndürdü. Sadece onun mumu kaldı, salonun enginliği içinde ufak, nabız gibi atan bir ışık halesi; ateş bir saat önce sönmüştü. Edith'in eli mumu söndürmeye gitmedi. Barrett uzandı ve onun yerine söndürdü.

Karanlık, sanki ona çarpıp nefesini kesen dev bir dalga gibiydi. Lionel'ın eline uzandı, aklına bir keresinde Carlsbad Mağaraları'na yaptığı ziyaret geldi. Mağaralardan birinde rehber ışıkları kapatmıştı ve karanlık o kadar yoğundu ki gözlerine baskı yaptığını hissetmişti.

Florence, "Ey Aşkın ve Şefkatin Ruhu," diye konuşmaya başladı. "Bu gece burada, benliklerimize hükmeden yasaların daha mükemmel bir izanına vakıf olmak için toplanmış bulunmaktayız."

Barrett, Edith'in elinin ne kadar soğuk olduğunu hissetti ve sempatiyle gülümsedi. Kadının neler hissettiğini biliyordu; işe başladığı ilk dönemlerde onlarca kez aynı şeyi yaşamıştı o da. Doğru, Edith daha önce de seanslarda onun yanında bulunmuştu fakat bu büyüklüğe ve tarihe sahip bir yerde bulunmamıştı.

"Ey Kadim Öğretmen, bize öteki taraftakilerle iletişime geçmenin yollarını göster, bilhassa bu evde huzursuz bir azap içinde gezinenlerle."

Fischer düzensiz, derin bir nefes aldı. 1940'ta burada yaptığı ilk seansı hatırladı – bu salonda, tam bu masada. Nesneler havada

uçuşmuştu; Dr. Graham kendisine isabet eden bir nesneyle bayılmıştı. Yeşilimsi, parlak bir sis doldurmuştu havayı. Fischer'ın boğazı kurudu. Bu seansa katılmamalıydım, diye düşündü.

"Ecelde açılmış olan kopukluğu doğrulukla birleştirmeyi bizlere ihsan eyle ki acı neşeye, keder huzura dönüşsün. Mutlak babamız adına senden bunu niyaz ediyoruz. Âmin."

Bir süre kimse konuşmadı. Sonra Florence yumuşak, ahenkli bir sesle şarkı söylemeye başlayınca Edith gerildi: "'Cennetin sonsuz kıyılarından şifalı bir rüzgâr esti dünyaya. Ve ecele üstün gelen ruhlar, döndüler tekrar oraya.'" Florence karanlıkta kısık sesle şarkı söylerken sesindeki bir şey Edith'in tenini karıncalandırdı.

İlahi sona ermişti. Florence derin derin nefes almaya başladı, ellerini yüzünün önünde salladı. Birkaç dakika sonra iki eliyle omuzlarını ve kollarını ovalamaya başladı, göğüslerini ovaladı, sonra karnını ve kalçalarını. Kendi kendini ovarken el hareketleri neredeyse şehvetliydi, dudakları aralık, gözleri yarı kapalı, yüzünde duygusuz bir kendinde olmayış ifadesi. Nefesi yavaşladı ve sesi yükseldi. Sonra hırıltılı bir ıslık sesine dönüştü. Elleri dizlerinin üstünde gevşekçe duruyordu, kolları ve bacakları hafifçe titremeye başladı. Başı, sandalyeye değene kadar ufak ufak geriye gitti. Uzun, titrek bir nefes aldı ve sonra hareketsiz kaldı.

Büyük salonda çıt çıkmıyordu. Barrett, Florence'ın oturduğu yere baktı ama bir şey göremedi. Edith gözlerini kapatmıştı. Gözlerini kapattığındaki karanlığı odanın karanlığına yeğliyordu. Fischer sandalyesinde gergince oturuyor, bekliyordu.

Florence'ın sandalyesi gıcırdadı. "Ben Kızıl Bulut'um," dedi yankılanan bir sesle. Karanlıktaki yüzü kaya gibi sertti, ifadesi buyurgandı. "Ben Kızıl Bulut'um," diye tekrarladı.

Barrett iç çekti. "İyi akşamlar."

Florence başını sallayarak homurdandı. "Ben uzaktan gelir. Size Sonsuz Huzur'un diyarlarından selamlar getiriyor. Kızıl Bulut sizi gördü mutlu. Fanilerin inançla toplanma çember olmaları her zaman mutluluk. Biz hep sizinle, izler ve korur. Ölüm yolun sonu değil. Ölüm sonsuz dünyaya kapı. Bunu bilir biz."

"Siz–?" diye lafa girdi Barrett.

"Fanilerin ruhu hapiste," diye böldü Florence. "Etten zindanlarda bağlı."

"Evet," dedi Barrett. "Fakat siz–?"

"Ölüm af, salınma. Şairin 'çürümeye mahkûm olan'* dediğini arkada bırakma. Özgürlük–ışık–sonsuz neşeyi bulma."

"Evet ama siz düşün–?"

Florence tekrar araya girince Edith gülmemek için alt dudağını ısırdı. "Tanner kadını makineyi aç diyor, sesi banda al. Anlamını bilmiyorum. Siz bunu yapar?"

Barrett homurdandı. "Yapalım bakalım." Masaya doğru uzanıp kayıt cihazını arandı, çalıştırdı ve mikrofonu Florence'a doğru uzattı. "Şimdi, eğer siz–"

"Kızıl Bulut, Tanner kadının rehber. Bu taraftaki yardımcı rehber medyum. Tanner kadınıyla konuşur. Diğer ruhları ona getirir."

Florence diş göstererek, kaş çatarak, boğazında onaylamadığını belirten bir hırıltıyla haşince etrafa bakındı, "Kötü ev. Hastalık dolu ev. Kötülük bura. Kötü çözüm." Başını iki yana salladı ve tekrar hırladı. "*Kötü* çözüm."

Diğer tarafa doğru kıvrandı ve sanki arkasından biri çıkagelip dikkatini çekmiş gibi şaşkınlıkla homurdandı. "Adam burada. Çirkin adam. Mağara adamı gibi. Uzun saç. Yüzde kir. Çizikler, yaralar. Sarı diş. Büküldü, kıvrandı. Kıyafet yok. Hayvan gibi. Zor nefes alıyor. Acı içinde. Çok hasta. Diyor: 'Huzur ver. Özgür bırak'"

Edith, Lionel'ın elini sıktı; Florence'ın betimlediği sureti görürse diye gözlerini açmaya korktu.

Florence başını iki yana salladı, sonra yavaşça kolunu kaldırdı ve antreyi işaret etti. "Git. Evi terk et." Karanlığa doğru baktı, homurtuyla döndü. "Fayda yok. Uzun süre burada. Dinlemiyor. Anlamıyor." İşaret parmağıyla kafasına hafifçe vurdu. "İçeriden çok hasta."

Kendisine ilginç bir şey söylenmiş gibi bir ses çıkardı. "Sınırlar,"

William Shakespeare'in *Venedik Taciri* adlı eserinden alıntı. Çev: Bülent Bozkurt, Remzi Kitabevi. –*çn*

dedi. "Uluslar. Koşullar. Bu ne bilmiyor. Aşırılıklar ve sınırlar. Sonlar ve hudutlar." Kafasını salladı. "Bilmiyor."

Biri onu omzundan sertçe tutmuş gibi silkinip geri çekildi. "Hayır. Git." Homurdandı. "Genç adam burada. Konuşma gerek – konuşma gerek diyor." Homurdandı ve sonra hareketsiz kaldı.

Florence, "Sizi tanımıyorum!" diye bağırınca üçü birden irkildiler. Masanın çevresine baktı, celallenmiş göründü. "Neden buradasınız? İyi değil. Her şey hep aynı. *Her şey!* Gidin buradan yoksa canınızı yakarım. Kendime engel olamıyorum! Tanrı sizi kahretsin, pis orospu çocukları!"

Edith sırtını sertçe sandalyesine dayadı. Sesin Florence'ın sesiyle alakası yoktu; histerik, ayarsız, tehditkâr bir ses. "Çaresiz olduğumu göremiyor musunuz! Sizi incitmek istemiyorum ama yapmak *zorundayım*!" Florence'ın başı öne eğildi, göz kapakları alçaldı, dudakları gerildi ve sıktığı dişleri göründü. "Sizi uyarıyorum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "*Hepinizi öldürmeden* önce ***bu evden gidin.***"

Masadan bir dizi yüksek, kesik kesik tak tak tak sesi gelince Edith çığlık attı. "Bu ne?" diye sordu. Sesi, vahşi darbeler yüzünden duyulmadı. Sanki deliye dönmüş bir adam elindeki çekiçle masanın üstüne vurabildiği kadar sert ve hızlı darbeler indiriyordu. Barrett aletlerine uzanacaktı ki elektrik olmadığını hatırladı. Lanet olsun, dedi içinden.

Sesler birden kesildi. Edith, medyum hırıltılı sesler çıkarmaya başlayınca ona baktı. Darbelerin sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Titreşim derisini köreltmiş gibi bedeni uyuşmuştu.

Lionel elini çekince irkildi. Lionel'ın kıyafetlerinden gelen hışırtıyı duydu, sonra adamın olduğu yerden küçük kırmızı bir ışık belirince yine irkildi. Barrett cebinden kalem fener çıkarıp Florence'a doğrultmuştu. Loş ışıkta Edith medyumun kafasının geriye düştüğünü, gözlerinin kapanıp açık ağzının sarktığını görebiliyordu.

Kaskatı oldu ve birden masanın altında yükselen bir soğukluğun farkına vardı. Titreyerek kollarını önünde kavuşturdu. Fischer dişlerini sıktı, sandalyesinden fırlamamak için kendini zor tutuyordu.

Barrett mikrofonun kablosunu çekince mikrofonun masanın üs-

tünde çıkardığı ses Edith'i irkiltti. Adam mikrofonu kaldırıp çabucak kayda girdi. "Sıcaklık düştü. Oldukça hissedilir şekilde. Alet okuma namümkün. Fiziksel olay bir dizi şiddetli vurma sesiyle eşzamanlı başladı." Feneri tekrar Florence'a tuttu. "Bayan Tanner dengesiz davranıyor. Trans hâli devam ediyor fakat kararsız. Beklenmedik fiziksel fenomenin başlamasıyla bozulma olası. Kabinin* eksikliği muhtemel faktör. Uranyum-tuz çözeltisi tüpünü şahsa veriyorum."

Edith kırmızı ışığın masanın üstünde oynaşmasını seyretti. Lionel'ın karanlık elinin tüpü aldığını gördü. Masanın altındaki soğukluk bacaklarını ve bileklerini acıtıyordu. Yine de biraz daha iyi hissediyordu, Lionel'ın telaşsız ses tonunun üzerinde sakinleştirici bir etkisi olmuştu. Lionel tüpü Florence'ın eline koyarken onu izledi.

Florence gözlerini açarak hızlıca doğruldu.

Barrett hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. "Şahıs transtan çıktı." Kayıt cihazını kapattı ve bir kibrit yaktı. Barrett mumları tekrar yakarken Florence başını çevirdi.

Fischer ayağa kalktı ve masadaki sürahinin durduğu yere ilerledi. Bardağa su doldururken sürahinin ağzı bardağın kenarında tıngırdadı. Barrett ona baktı. Fischer bardağı Florence'a uzattı, o da suyu tek dikişte içti. "Oh." Fischer'a gülümsedi. "Teşekkürler." Bardağı titreyerek koydu. "Ne oldu?"

Barrett olanları anlatınca Florence kafa karışıklığıyla ona baktı. "Anlamıyorum. Ben fiziksel medyum değilim ki."

"Az önce öyleydin. En azından başlangıç aşamasındasın."

Florence rahatsız olmuş gibiydi. "Aklım almıyor. Bunca yıl sonra neden birden fiziksel bir medyum oluverdim ki?"

"Hiç bilmiyorum."

Florence gözlerini ona dikti. Nihayetinde gönülsüzce başını salladı. "Evet; bu ev." Etrafa bakındı. Sonra iç çekti. "Tanrı'nın takdiri, benim değil," dedi. "Eğer arındırmada üstüme düşen görev medyumluğumu geliştirmekse öyle olsun. Mühim olan son bulması."

Medyum Kabini: 19. yüzyılın ortalarından itibaren Spiritüalistlerin seansları için inşa edilen bölme. —*çn*

Konuşurken Fischer'a bakmadı. Yük onun omzundan benim omzuma bindi, diye düşündü.

"Eğer uygunsan şimdi birlikte çalışabiliriz," dedi Barrett.

"Evet, elbette."

"Deutsch'un adamına telefon edip yarın sabah kabinin inşasıyla ilgilenmelerini sağlayacağım." Barrett, olanların Florence'ta kendisinin ihtiyaç duyduğu kadar kapsamlı bir fiziksel medyumluk yeteneği olduğu anlamına geldiğine ikna olmamıştı. Yine de kadının kabiliyeti olup olmadığını görmekte bir zarar yoktu kesinlikle. Eğer kabiliyeti varsa, kendi adamlarından birini getirmek için Deutsch'un rızasını beklemek zorunda kalmaktansa Florence'la çalışmak daha pratik olurdu.

Kadının yüzünde hâlâ huzursuz bir şüphe görünce tekrar sordu. "Bunu gerçekten istiyor musun?"

"*Evet, evet.*" Telaşla gülümsedi. "Sadece... eh, benim için anlaması zor. Yıllardır zihinsel medyumdum." Kafasını salladı. "Şimdi de bu." Buruk bir keyif alıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Rabbin işine akıl sır ermez gerçekten."

"Bu evinkine de öyle," dedi Fischer.

Florence adama şaşkınlıkla baktı. "Bunun evle alakalı olduğunu mu düşünüyorsun–?"

"Sadece dikkat et," diye kestirip attı. "Rabbin Cehennem Evi'nde çok bir nüfuzu olmayabilir."

21.49

Bilim, bir hakikatler bütününden fazlasıdır. Her şeyden önce bir araştırma metodudur ve parapsikolojik olayların bu metotla araştırılmamasının kabul edilebilir bir sebebi yoktur çünkü fizik ve kimya kadar, parapsikoloji de bir doğa bilimidir.

O yüzden bu, insanoğlunun kaçınılmaz surette aşması gereken entelektüel bir bariyerdir. Parapsikoloji artık felsefi bir mefhum olarak görülemez. Parapsikoloji, biyolojik bir gerçekliktir ve bilim bu hakikati sonsuza kadar görmezden gelemez. Halihazırda bu

inkâr edilemez alanın etrafından dolanarak çok fazla zaman kaybedildi. Artık çalışmak ve öğrenmek için içeri girilmeli. Morselli bunu şöyle ifade etmişti: "Bu abartılı, olumsuz tutumdan, alaycı gülümsemesiyle üzerimizden ayrılmayan bu şüphe bulutundan kurtulmanın zamanı gelmiştir."

Bu sözlerin altmış yıl önce dile getirilmiş olması dönemimizin üzücü bir kabahatidir; çünkü Morselli'nin bahsettiği bu negatif tutum hâlâ var. Gerçekten de–

"Lionel?"

Barrett metinden başını kaldırdı.

"Yardım edebilir miyim?"

"Yok, bitmek üzere." Barrett, bir yastık öbeğine yaslanan kadına baktı. Mavi pijama giyiyordu, kısa saçı ve minyon yapısıyla nedense çocuk gibi görünüyordu. Barrett ona gülümsedi. "Ah, sonra yapsam da olur," dedi konuşurken karar vererek.

Başlık sayfasına kısaca bakarak kâğıtları tekrar kutuya koydu. "İnsan Kabiliyetinin Sınırları, yazan: Lionel Barrett, F.B., S.B., Dr." Kâğıda bakınca hoşnut oldu. Gerçekten, her şey şahane gidiyordu. Teorisini kanıtlama şansı, emeklilik için yeterli bir para ve neredeyse bitmiş bir kitap. Belki burada geçirdiği haftayla ilgili bir son deyiş eklerdi; hatta belki kısa bir ek bölüm yazardı. Gülümseyerek sekizgen masanın üstündeki mumu söndürdü, kalktı ve odayı arşınladı. Bir anlığına, kendisini leydisiyle görüşmek için bir sarayın salonunda yürüyen gösterişli bir lord gibi hayal etti. Bu hayal hoşuna gitti ve kıkırdadı.

"Ne oldu?" diye sordu Edith.

Barrett ona da anlattı ve kadın da güldü. "Fantastik bir ev burası, değil mi? Hazine yuvası. Lanetli olmasaydı–" Lionel'ın yüz ifadesi yüzünden duraksadı.

Barrett onun yatağına oturup bastonunu kenara koydu. "Bugün korktun mu sen?" diye sordu. "Seanstan sonra hiç ağzını açmadın."

"Biraz sinir bozucuydu. Özellikle de soğukluk; asla alışamam ona."

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi. "Medyumun bünyesi havadaki sıcaklığı çekip onu enerjiye dönüştürüyor."

"Söylediği şeyler ne peki?"

Barrett omuz silkti. "Analiz edilmesi namümkün. Her sözün peşine düşüp kaynağını belirlemek yıllar sürebilir. Bizimse sadece bir haftamız var. Cevap fiziksel etkilerde yatıyor."

Edith nefesini tutarak Barrett'ın omzunun üstünden bakınca adam sustu. Dönüp bakınca sallanan sandalyenin hareket etmeye başladığını gördü.

"Bu ne?" diye fısıldadı Edith.

Barrett kalktı ve topallayarak odayı arşınladı. Sandalyenin yanında durdu ve öne arkaya sallanışını seyretti. "Büyük ihtimalle rüzgâr yüzünden."

"Sanki biri oturuyormuş gibi hareket ediyor." Edith farkında olmadan yastıklara doğru sinmişti.

"Emin ol, kimse oturmuyor," dedi Barrett. "Sallanan sandalyeler çok kolay hareket eder. Perili evlerde bu hadise bu yüzden sık sık görülür. En ufak bir basınç yeter."

"Ama –"

"–basıncı uygulayan ne?" diye cümleyi tamamladı onun yerine Barrett. "Artık enerji." Barrett uzanıp sandalyeyi durdururken Edith gerildi. "Gördün mü?" Elini çekmişti ve sandalye hareketsiz duruyordu. "Şimdi yok oldu." Sandalyeyi itti. Sandalye birkaç kere sallandı ve tekrar durdu. "Hiç kalmadı."

Edith'in yatağına döndü ve yanına oturdu. "Bende parapsikolog kumaşı pek yok korkarım ki," dedi Edith.

Barrett gülümsedi ve kadının elini okşadı.

"Bu artık enerji neden durup dururken bir sandalyeyi sallıyor?"

"Keşfedebildiğim belirli bir sebep yok. Ama şüphesiz bizim odadaki varlığımızın bununla bir ilgisi var. Bir nevi kolay yolu izleyen rasgele mekanik – çoğu kez geçmişte meydana gelen sesler ve hareketler, bir devimbilim modeli kuruyor: esinti, kapı çarpmaları, tıkırtılar, ayak sesleri, sallanan sandalyeler."

Edith başını salladı, ardından da Barrett'ın burnunun ucuna dokundu. "Uyuman gerek."

Barrett onu yanağından öptü ve kalkıp diğer yatağa yollandı. "Mum yansın mı?"

"Sorun olur mu?"

"Hayır. Buradayken gece lambası kullanırız. Zararı yok."

Yataklarına yerleştiler. Edith ceviz ağacından yapılma tavana oyulmuş deniz kabuğu desenlerine baktı. "Lionel?" diye seslendi.

"Evet?"

"Hayalet diye bir şey olmadığına emin misin?"

Barrett kıkırdadı. "Kesinlikle yok."

22.21

Sıcak su Florence'ın göğsünün üst kısmından aktı ve memelerinin arasından aşağı indi. Duş teknesinin içinde ayakta duruyordu, kafasını geriye atmış, gözleri kapalı, karnını, kasıklarını ve bacaklarını yalayarak geçen su şeritlerini hissediyordu.

Yaptığı seansın ses kaydını düşünüyordu. Önemli görünen tek bir şey vardı: Onlara evden gitmelerini, yoksa öleceklerini söyleyen o titrek ve çılgın sesi. Orada bir şey vardı. Başta özelliksiz gelen ama çok kuvvetli bir şey. Çaresiz olduğumu göremiyor musunuz? dediğini duydu o acınası sesin zihninde. *Sizi incitmek istemiyorum ama yapmalıyım!*

Cevabın bir kısmı olabilirdi bu.

Vanayı çevirdi ve duşun kapısını iterek açıp banyo paspasının üstüne bastı. Soğuk yüzünden oflayarak raftan bir banyo havlusu aldı ve hızlıca kendini kuruladı. Kurulanınca kalın faniladan geceliğini başının üstünden geçirip ellerini giysinin uzun kollarının içine soktu. Dişlerini fırçaladı, sonra elinde mumla yatak odasına gitti, mumu kenara koydu ve banyoya en yakın yatağın içine girdi. Yatağı ısıtmak için bacaklarını hareket ettirdi, ardından uzanıp yorganı çenesine kadar çekti. Bir süre sonra titremesi geçti. İki parmağını diliyle ıslattı, uzanıp parmaklarının arasında mumun alevini söndürdü.

Evde çıt çıkmıyordu. Ben ne yapıyor acaba, diye düşündü. Üzüldü. Zavallı, kandırılmış adam. Düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Bu yarının meselesi. Şimdi, kendisinin projedeki yerini düşünmeliydi. O ses. Kimin sesiydi o? Tehditkâr ses tonunun altında ne çok ümitsizlik ve acı verici keder vardı.

Florence başını çevirdi. Koridora çıkan kapı açılmıştı. Karanlığın içinden baktı. Kapı sessizce kapandı.

Adımlar ona doğru yaklaşmaya başladı.

Florence, "Buyurun?" dedi.

Halının üstünde boğuk sesler çıkaran adımlar yaklaşmaya devam etti. Florence muma doğru uzandı ama sonra onun diğer üçünden biri olmadığını düşününce elini çekti. "Pekâlâ," diye mırıldandı.

Ayak sesleri kesildi. Florence kulak kabarttı. Yatağın ayak ucundan nefes alıp verme sesi geliyordu. "Kim var orada?" diye sordu.

Nefes sesi dışında yanıt yoktu. Florence karanlığın içine dikkatle baktı ama zifiri karanlıktı. Gözlerini kapattı. Ses tonu sakin, telaşsızdı. "Kimsin?"

Nefes sesi gelmeye devam etti.

"Benimle konuşmak mı istiyorsun?"

Nefes.

"Bizi gitmemiz için uyaran sen miydin?"

Nefes sesleri hızlandı. "*Evet*," dedi Florence. "Sendin, öyle değil mi?"

Nefes alış verişler gittikçe zorlanmaya başladı. Bu o genç adamdı. Florence neredeyse yatağının ucunda dikilirken hayal edebiliyordu onu, gergin duruşunu, azap dolu yüzünü.

"Konuşman ya da bir işaret vermen gerek," dedi. Bekledi. Yanıt yoktu. "Sana Tanrı'nın sevgisiyle eşlik ediyorum. Açlığını çektiğin huzuru bulmana yardım etmeme izin ver."

Hıçkırık sesi miydi o? Florence gerildi. "Evet, duyuyorum, anlıyorum. Bana kim olduğunu söyle de sana yardım edebileyim."

Bir anda odaya sessizlik çöktü. Florence ellerini kulaklarının arkasına dayayıp dikkatle dinledi.

Nefes sesi durmuştu.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek sol tarafına, şifonyerdeki kibrit kutusuna doğru uzandı. Bir tane kibrit çakıp mumunu yaktı ve etrafa baktı. Odada hâlâ bir şey vardı.

"Mumu söndüreyim mi?"

Sessizlik.

"Öyle olsun." Gülümsedi. "Nerede olduğumu biliyorsun. İstediğin zaman–"

Nefesini tutarak aniden sustu çünkü yatak örtüsü havaya doğru kalkmıştı ve yatağın ucunda dalgalanıyordu, sonra durdu ve sallanarak aşağı indi.

Örtünün altında bir şekil vardı.

Florence tekrar nefes aldı. "Evet, şimdi seni görebiliyorum," dedi. Boyu kestirmeye çalıştı. "Ne kadar da uzunsun." Fischer'ın söyledikleri birden aklına gelince titredi. *"Kükreyen Dev," diyorlardı ona.* Şekle baktı. Geniş göğsünün nefes alıyormuşçasına inip kalktığını görebiliyordu.

"Hayır," diye kestirip attı. Belasco değildi bu. Gözünü şekilden ayırmadan çarşafı üzerinden iterek doğrulmaya başladı. Bacaklarını döşekten sarkıttı ve kalktı. Şekil, Florence ona doğru yürürken onu izliyormuşçasına kafasını çevirdi. "Sen Belasco değilsin, değil mi? Belasco'da bu kadar acı ne gezer. Hem ıstırabını da hissedebiliyorum. Bana kim olduğunu–"

Çarşaf birden yere düştü. Florence bir süre çarşafa baktı, sonra onu yerden almak için eğildi.

Bir el kalçasını tutunca nefes nefese ayağa sıçradı. Öfkeyle etrafa bakındı. Kıkırdama sesi geldi; pes, muzip. Florence titrek bir nefes aldı. "En azından cinsiyetini bana açık ettin," dedi. Kıkırdama yoğunlaştı. Florence acıyarak kafasını salladı. "Eğer bu kadar zekiysen neden bu evde mahkûmsun?"

Kıkırdama kesildi ve üç battaniye de sanki biri onları hiddetle çekiyor gibi yataktan fırladı. Bunu önce çarşaflar, yastıklar, sonra da yatak örtüsü takip etti. Yedi saniye içinde tüm çarşaflar halının üstüne yığınlar hâlinde saçılmış, döşek de kenara kaymıştı.

Florence bekledi. Başka bir hareket olmayınca konuştu. "Daha iyi hissediyor musun bari?"

Kendi kendine gülümseyerek çarşafları toplamaya başladı. Bir şey, elinden bir battaniyeyi çekmeye çalıştı. Florence geri çekti. "Bu kadarı yeter! Hoşuma gitmedi!" Yatağa döndü. "Git buradan. Düzgün davranacak durumda olana kadar da gelme."

Yatağı tekrar yapmaya başlarken koridora çıkan kapı açıldı. Kapandığını görmek için dönüp bakmadı bile.

22 ARALIK 1970

07.01

"Korkarım ki hayır," dedi Barrett ayağını sudan çekerken. "Belki yarın sabah yeterince sıcak olur." Ayaklarını kurulayıp terliklerini tekrar giydi. Ayağa kalkarken Edith'e hüzünle gülümsedi. "Keşke bıraksaydım da uyusaydın."

"Sorun değil."

Barrett etrafına bakındı. "Sauna çalışıyor mu acaba?"

Edith ağır metal kapıyı çekti ve Barrett için açık tuttu. Barrett içeri doğru topalladı ve Edith'in peşinden gelmesini seyretti. Kapı arkalarından küt diye kapandı. Barrett mumunu havaya kaldırarak etrafa baktı, sonra gözlerini kısarak öne eğildi.

"Ah." Bastonunu ve mumunu kenara koyarak dikkatle diz çöktü. Aşağı doğru uzandı ve buhar çıkışının vanasını çevirmeyi denedi.

Edith adamın karşısına oturup fayans duvara yaslandı, fayansın soğukluğu bornozunu delip geçince de doğruldu. Uykulu gözlerle Lionel'a baktı. Mumlarının kırpışması ve Lionel'ın duvar ile tavanda oynaşan gölgesi gözlerini aldı. Bir anlığına gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı. Kendisini, Lionel'ın üstündeki tavandaki gölgeyi incelerken buldu. Her nedense, genişliyor gibi görünüyordu. Bu nasıl olabilirdi ki? Odada herhangi bir esinti yoktu; mum alevleri düzgünce yanıyordu. Duvarlarda ve tavanda, sadece vanayla uğraşan Barrett'ın yansıması vardı.

Gözlerini kırptı ve başını salladı. Gölgenin kenarlarının, yayılan bir mürekkep lekesi gibi genişlediğine yemin edebilirdi. Bankın üs-

tünde kımıldandı. Lionel'ın nefes sesi dışında oda sessizdi. Hadi gidelim, dedi içinden. Bunu dışından da söylemeye çalıştı ama bir şey buna engel oldu.

Gözlerini gölgeye dikti. Daha önce o köşeye kadar uzanmamıştı, değil mi? Hadi gidelim buradan, dedi içinden. Muhtemelen bir şey yok ama gidelim.

Bedeninin kaskatı kesildiğini hissetti. Duvarın aydınlık bir kısmının kardığını gördüğünden emindi. "Lionel?" Sesi çok az çıktı, boğazındaki kuvvetsiz bir kıpırtıydı. Sertçe yutkundu. "Lionel?"

Sesi o kadar ani çıktı ki Barrett nefes nefese sıçradı. "Ne oldu?"

Edith gözlerini kırptı. Tavandaki gölge şimdi normal görünüyordu.

"Edith?"

Ciğerlerini havayla doldurdu. "Gitmesek mi?"

"Gergin misin?"

"Evet, ben... bir şeyler görüyorum." Gülümsemesi solgundu. Ona söylemek istemiyordu. Yine de söylemeliydi. Eğer bir anlamı varsa Barrett bilmek isterdi. "Gölgenin büyümeye başladığını gördüğümü sandım." Barrett doğruldu, bastonunu ve mumluğu alarak onun yanına döndü. "Mümkün," dedi, "ama bu malum evdeki uykusuz geçen gecenden sonra olduğu için, bunun kuruntu olduğunu düşünme eğilimindeyim."

Saunadan çıktılar ve havuzun kenarından geri dönmeye başladılar. *Kuruntuydu*, diye düşündü Edith. Gülmemek için kendini tuttu. Bugüne kadar kim bir saunada hayalet görmüştü ki?

07.33

Florence, Fischer'ın odasının kapısını hafifçe tıklattı. Cevap gelmeyince kapıyı tekrar tıklattı. "Ben?" diye seslendi.

Fischer yatakta oturur pozisyondaydı, gözleri kapalıydı ve kafası duvara yaslıydı. Sağ tarafındaki masada duran mum neredeyse tükenmişti. Florence, mumunun alevine elini siper ederek odaya doğru süzüldü. Yatağın yanında dururken zavallı adam, diye düşündü. Yüzü yorgun ve soluktu. Ne zaman uykuya dal-

dığını merak etti. Benjamin Franklin Fischer: Yüzyılın en büyük Amerikalı fiziksel medyumu. Onun, Profesör Galbreath'in Marks College'daki evinde yaptığı seanslar, Home* ve Palladino'nun** altın çağından sonraki en inanılmaz güç gösterisi olmuştu. Acıyarak başını salladı. Fischer şimdi duygusal olarak kötürümdü, modern bir Samson, kendi gücünden yoksun.

Koridora geri döndü ve kapıyı mümkün olduğu kadar sessizce kapattı. Belasco'nun odasının kapısına baktı. Geçen gün öğleden sonra o ve Fischer oraya gitmişlerdi ama odanın atmosferi ilginç şekilde sakindi, beklediği gibi değildi hiç.

Koridoru arşınlayıp tekrar o odaya girdi. Evdeki tek dubleks daire orasıydı. Salonu ve banyosu aşağı kattaydı, yatak odası ise kıvrılan bir merdivenle çıkılan balkondaydı. Florence merdivene doğru ilerledi ve yukarı çıktı.

Yatak, on yedinci yüzyıl Fransız tarzında yapılmıştı. Girift kıvrımlı kolonları telefon direkleri kadar kalındı, karyola başlığının ortasında "E.B." harfleri oyulmuştu. Florence yatağa oturarak gözlerini kapadı ve dün gece odasına gelenin Belasco olmadığını doğrulama istenciyle kendisini tesirlere açtı. Zihnini, transa girmeden mümkün olabildiği kadar serbest bıraktı.

Bir imge karmaşası zihninden geçmeye başladı. Odada gece vakti, lambalar yanıyor. Birisi yatakta uzanıyor. Bir şekil kıkırdıyor. Açık, dik dik bakan gözler. 1921 yılının takvimi. Siyahlı bir adam. Burnuna gelen mayhoş bir tütsü kokusu. Yatakta bir adam ile bir kadın. Bir resim. Küfreden bir ses. Duvara savrulan bir şarap şişesi. Ağlayarak balkonun tırabzanına savrulan bir kadın. Tik ağacından zemine sızan kan. Bir fotoğraf. Bir beşik. New York. 1903 yılının takvimi. Hamile bir kadın.

Bir çocuğun doğumu; erkek.

Florence gözlerini açtı. "Evet." Başını salladı. "*Evet.*"

Merdivenlerden inip odadan çıktı. Bir dakika sonra, Barrett ve eşinin kahvaltı yaptığı yemek salonuna giriyordu.

Daniel Dunglas Home. 19. yüzyılda yaşayan İskoç medyum. *—ç.n*

Eusapia Palladino. 19. ve 20. yüzyıllarda aktif olan İtalyan medyum. *—ç.n*

"Aa, güzel, kalkmışsınız," dedi Barrett. "Kahvaltı yeni geldi."

Florence masaya geçti ve kendine ufak bir porsiyon omletle bir parça kızarmış ekmek aldı; günün geç saatlerine kadar seans yapamayacaktı çünkü kabinin yapılmasını beklemek zorundaydılar. Bayan Barrett'la bazı konular hakkında konuştular, Barrett'ın sorularını Fischer'ın uyumasının uyanmasından daha iyi olacağını düşündüğünü söyleyerek yanıtladı, sonra, en sonunda, "Evin laneti hakkında kısmi bir cevap edindim sanırım," dedi.

"Aa?" Barrett ona, içten değil nezaketle olduğu bariz bir ilgiyle baktı.

"Bizi uyaran o ses. Masaya vurmalar. Dün gece odamda bana yaklaşan varlık. Genç bir adam."

"Kim?" diye sordu Barrett.

"Belasco'nun oğlu."

Sessizce ona baktılar.

"Bay Fischer'ın ondan bahsettiğini hatırlarsınız."

"Ama Belasco'nun bir oğlu olup olmadığını kimsenin tam bilmediğini söylememiş miydi?"

Florence başıyla onayladı. "Ama vardı. Şu an burada, acı çekiyor, ıstırap içinde. Genç yaştayken ruh olmuş olmalı; yirmisini anca geçmiştir sanırım. Çok genç ve çok korkmuş; ve korktuğu için de çok sinirli, çok saldırgan. Eğer onu gitmeye ikna edersek lanetin gücünün bir kısmının ortadan kalkacağına inanıyorum."

Barrett başını evet der gibi salladı. Hiç de inandırıcı değil, dedi içinden. "Bu çok ilginç."

Florence, bana inanmadığını biliyorum ama ne düşündüğümü söylemem en iyisi, diye düşündü.

Tam konuyu değiştirmek üzereydi ki ön kapı gürültüyle çalındı. O sırada kahve içen Edith irkilince kahvesinin birazını döktü. Barrett ona gülümsedi. "Jeneratörümüz geldi sanırım. Ve umarım marangoz da."

Ayağa kalktı, mumluğunu ve bastonunu aldıktan sonra büyük salona doğru yürümeye başladı. Edith'e bakmak için duraksadı.

"Eh, sanırım kapıyı açana kadar seni yalnız bırakmamda sorun yoktur," dedi bir an sonra.

Büyük salonu geçti ve antreye doğru ilerledi. Kapıyı açınca girişte Deutsch'un adamını gördü, paltosunun yakasını kaldırmıştı, elinde de şemsiye vardı. Barrett yağmur yağdığını görünce şaşırdı.

"Jeneratörünüzü ve marangozunuzu getirdim," dedi adam.

Barrett başını salladı. "Peki ya kedi?"

"Onu da."

Barrett tatminle gülümsedi. Artık harekete geçebilirdi.

13.17

Elektrikler geldi ve koro hâlinde, dördü de memnuniyet dolu sesler çıkardılar. "Vay anasını," dedi Fischer. Birbirlerine içtenlikle gülümsediler. "Işıkların bu kadar güzel gözükeceğini hiç düşünmezdim," dedi Edith.

Işıkla yıkanınca büyük salon bambaşka bir yere dönmüştü. Şimdi artık göze uğursuz değil, görkemli geliyordu. Artık uzayan gölgelerin olduğu karanlık bir yer değil bir sanat müzesindeki büyük bir odaydı ve lanetli bir oyuk da değildi. Edith, Fischer'a baktı. Adamın memnun olduğu belliydi, duruşu değişmişti, gözlerindeki kaygı gitmişti. Dizinin üstünde kediyle oturan Florence'a baktı. Elektrikler geldi, diye düşündü. Şu kedi de huzurla uzanıyor. Gülümsedi. Şu anda lanetli bir ev gibi görünmüyordu hiç.

Işıklar titreşir, gider ve tekrar gelirken Edith nefesini tuttu. Hemen sonra, ışıklar kararmaya başladı. "Ah hayır," diye mırıldandı Edith.

"Sakin," dedi Barrett. "Hallolur."

Bir dakika sonra, ışıklar parlamış ve sabitlenmişti. Bir değişiklik olmaksızın bir dakika daha geçince Barrett gülümsedi. "Bak, demedim mi?"

Edith başıyla onayladı. Gerçi keyfi kaçmıştı. Huzurlu ve güvende hissederken her an tekrar karanlıkta kalabileceklerini söyleyen huzursuz korkuya teslim olmuştu yine.

Florence, Fischer'a baktı, dikkatini çekince ona gülümsedi. Fischer karşılık vermedi. Aptallar, dedi içinden adam. Bir iki tane ampul yandı diye hepsi tehlikenin geçtiğini düşünüyor.

13.58

Kabin, büyük salonun kuzeydoğu köşesinde, duvarların arasına iki buçuk metrelik bir yuvarlak ahşap kalas monte edilerek kurulmuştu. Bir çift koyu yeşil perde kalastaki halkalardan sarkıyor, iki metre yüksekliğinde, üçgen biçimli bir kapalı alan oluşturuyordu. Üçgenin içinde dik sırtlı ahşap bir koltuk vardı.

Barrett, Fischer'dan içeri taşımasını istediği küçük bir ahşap masanın geçeceği kadar bir boşluk açmak için perdeleri iki yana çekti. Masayı açıklıktan içeri doğru ittikten sonra üstüne bir tef, küçük bir gitar, bir çay çanı ve bir parça ip koydu. Kabinin içini şöyle bir ölçüp biçti, ardından diğerlerine döndü.

Barrett ipi, çanı, gitarı ve tefi içinden çıkardığı ahşap kutuyu kurcalarken diğerleri onu seyrettiler. Bir tane siyah tayt ve uzun kollu siyah bir önlük çıkarıp Florence'a uzattı. "Üzerinize olurlar sanıyorum."

Florence ona bakakaldı.

"Bir itirazınız yok, değil mi?"

"Yani–"

"Bunun standart prosedür olduğunu biliyorsunuz."

"Evet ama..." Florence duraksadı, sonra devam etti, "bu sahtekârlığa karşı bir önlem."

"Temelde."

Florence sıkıntıyla gülümsedi. "Eminim dün geceden önce sahip olduğumu bile bilmediğim bir medyumluk türünde sahtekârlık yapabileceğimi düşünmüyorsunuzdur."

"Bunu ima etmiyorum, Bayan Tanner. Bir standart tutturmalıyım sadece. Öyle yapmazsam seansın sonuçları bilimsel olarak geçerli olmaz."

Florence en sonunda iç geçirdi. "Öyle olsun." Taytı ve önlüğü aldı, etrafına bakındı sonra da üstünü değiştirmek için kabine girip

perdeleri çekti. Barrett, Edith'e döndü. "Onu kontrol eder misin, canım?" diye sordu. Kutuya eğilip üzerindeki siyah ipin ucundan iğne geçirilmiş bir makara çıkardı ve kadına verdi.

Edith, rahatsız olmuş bir ifadeyle kabine doğru ilerledi. Lionel'a hiç belli etmese de bunu yapmaktan hep nefret etmişti. Kabinin yanında durup boğazını temizledi. "Girebilir miyim?"

Florence cevap vermeden önce bir anlık sessizlik oldu. "Evet." Edith perdeleri kenara itip kabine girdi.

Florence eteğini ve kazağını çıkarmış, öne eğilmişti ve ayağından jüponunu çıkarıyordu. Doğrularak jüponunu koltuğun sırtına astı. Beyaz sutyeninin kopçasını açmak için sırtına doğru uzanırken Edith kenara çekildi. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Bunun biraz–"

"Utanmayın," dedi Florence. "Kocanız gerçekten haklı. Standart bir prosedür bu."

Edith başını salladı ve Florence sutyenini koltuğun sırtına asarken gözlerini onun yüzünden ayırmadı. Florence külotunu çıkarmak için eğilince Edith'in bakışları aşağı doğru kaydı. Medyumun memelerinin dolgunluğunu görünce şaşırdı ve hemen başını kaldırdı. Florence dik durdu. "İşte," dedi. Edith, medyumun kollarındaki üstündeki tüylerin diken diken olduğunu gördü.

"Hemen halledelim de giyinin," dedi. "Ağzınız?"

Florence ağzını açtı ve Edith içine baktı. Edith durumu çok saçma buluyordu. "Eh, içi boş bir dişiniz falan yoksa–"

Florence ağzını kapatıp gülümsedi. "Bu sadece formalite. Kocanız bir şey gizlemediğimi biliyor."

Edith başını salladı. "Saçlarınız?"

Florence saçındaki tokayı çıkarmak için iki elini başına götürdü. Bunu yapınca memeleri dikleşti ve sertleşmiş meme uçları Edith'in kazağına sürtündü. Edith birden geri çekildi ve Florence'ın sık, kızıl buklelerinin yumuşak omuzlarına dalgalanarak dökülmesini seyretti. Daha önce hiç bu kadar güzel bir kadını kontrol etmemişti.

"Oldu," dedi Florence.

Edith parmaklarını medyumun saçlarının arasında gezdirmeye başladı. Sıcak ve ipeksiydi. Florence'ın parfümünün kokusu geldi

burnuna. Balenciaga, diye düşündü. Zorlukla nefes aldı. Florence'ın memelerinin kendininkilere baskı yaptığını hissedebiliyordu. Geri çekilmek istedi ama yapamazdı. Medyumun yeşil gözlerine baktı, sonra hızla gözlerini kaçırdı. Florence'ın başını çevirip kulaklarına baktı. Burnunu yoklamayacağım, dedi kendi kendine. Ellerini sakarca geri çekti. "Koltuk altları?" dedi.

Florence kollarını kaldırdı ve memeleri tekrar havaya kalktı. Edith yan tarafına geçip tıraşlanmış koltuk altlarını inceledi. Bir kez başını sallayınca Florence kollarını indirdi. Edith kalbinin küt küt attığını hissetti. Kabinin içi çok bunaltıcı geliyordu ona. Mutsuzca Florence'a baktı. Zaman ikisi için durmuş gibiydi sanki. Sonra Florence'ın aşağı baktığını fark edip bakışlarını indirdi. Ellerini memelerinin altında birleştirip onları yukarı kaldıran Florence'a baktı. Bu çok saçma, diye düşündü. Başını tamam der gibi salladı ve Florence ellerini çekti. Bu kadar yeter, diye karar verdi Edith. Geri kalanını yaptım derim. Belli ki sahtekârlık yapma niyeti yok.

Medyum oturup koltuğun soğukluğundan homurdanırken onu seyretti. Florence başını kaldırıp Edith'e baktı. Geri kalanını yaptım derim, diye düşündü Edith.

Florence arkasına yaslanıp bacaklarını iki yana açtı.

Edith, medyumun vücuduna gözlerini dikti: memelerinin yoğun, oval yayılışı, karnının kıvrımı, süt beyazı olgun uylukları, bacaklarının arasındaki parlak bakır rengi ayrık tüy öbekleri. Gözlerini ayıramadı. İçinde cezbeden bir sıcaklık hissetti.

Kafasını o kadar hızlı çevirip yukarı baktı ki boynuna ani ve keskin bir ağrı saplandı.

"Ne oldu?" diye sordu Florence.

Edith kalasın üstüne bakarak yutkundu. Sadece tavan görünüyordu. Florence'a baktı. "*Ne?*" diye sordu medyum.

Edith başını iki yana salladı. "Sanırım bittiğini–" Sustu, titreyen eliyle işaret etti ve kabinden dışarı fırladı.

Lionel'a başını tamam dercesine salladı ve şömineye doğru yürüdü. Tamamen telaşlı göründüğünden emindi ama Barrett'ın nedenini sormayacağını umdu.

Ateşe dikti gözlerini. Elinde bir şey vardı. Eline baktı; ip makarası. Şimdi geri götürmesi gerekecekti. Gözlerini kapattı. Ani hareketi yüzünden boynu hâlâ ağrıyordu. Bir hareket görmüş müydü gerçekten? Orada bir şey yoktu. Yine de, birinin yukarıdan kabinin içine baktığına yemin edebilirdi.

Kendisine doğru.

14.19

"Çok mu sıkı?" diye sordu Barrett.

"Yok, iyi böyle," diye yanıtladı Florence sessizce.

Barrett eldivenleri kadının bileğine bağlamayı tamamladı. O sırada Florence adamın omzunun üstünden, ekipman masasının yanında kucağında kediyle oturan Edith'e baktı.

Barrett, "Avuçlarınızı sandalye plakasına koyun," diye direktif verdi. Florence'a taktığı eldivenlerin avuç kısmında metal plakalar takılıydı. Florence avuçlarını sandalyenin kol kısımlarına çivilenmiş levhaların üstüne koyunca ekipman masasındaki bir çift ufak ampul yandı.

"Elleriniz bu vaziyette kaldığı sürece ampuller yanacak," dedi Barrett ona. "Elinizi çektiğinizde de–" Kadının ellerini kaldırdı ve ampuller söndü.

Barrett ayakkabı levhaları için olan teli açarken Florence onu seyretti. Edith'in, onun baktığı gibi bakması onu rahatsız etti çünkü hiçbir şeyin farkında değildi.

"Ayak levhaları da deminki iki ampulü mü aktif edecek?" diye sordu.

"Başka iki tanesini."

"Çok fazla ışık olmaz mı?"

"Dört ampulün toplam vat miktarı on bile etmiyor," diye yanıtladı ayakkabı levhalarını bağlarken.

"Karanlıkta oluruz diye düşünmüştüm."

"Karanlık ortamı deney şartı olarak kabul edemem." Barrett başını kaldırdı. "Ayak levhalarını dener misiniz?"

Florence, ayakkabısının altına takılan levhaları Barrett'ın zemine yerleştirmiş olduğu bir çift levhanın üstüne koydu. Ekipman masa-

sının üstünde iki küçük ampul daha yandı. Barrett yüzünü ekşiterek doğruldu. "Endişelenmeyin," dedi. "Yalnızca gözlem yapmaya yetecek kadar aydınlık olacak."

Florence başını tamam der gibi salladı. Fakat Barrett'ın sözleri ona güven vermemişti. Neden kötü hissediyorum acaba? diye düşündü.

Fischer oturmuş, medyuma bakıyordu, kadının dolgun hatları vücuduna yapışan kostüm yüzünden belirginleşmişti. Bu görüntü ilgisini uyandırmadı. Şu koduğumun siyah elbiseleri, dedi içinden. Kaç tane giymişti onlardan? Gençlik anıları bunun gibi sonsuz seansla doluydu, annesi ve o otobüslerle bir şehirden diğerine, bir deneyden ötekine gidip durmuşlardı.

Barrett tellerin ucunu Florence'ın kollarına ve uyluklarına, kadını da iple sandalyeye bağlar, ardından üzerine küçük çanlar dikilmiş bir parça sineklik telini alırken Fischer bir sigara daha yakıp onu seyretti. Barrett sinekliği silkerek açtı ve perdeler tarafından kapanmayan boşlukta asılı dursun diye kalasa tutturdu. Küçük masayı kendine doğru birkaç santim çekti. Şimdi sineklik, masa ile Florence arasındaki boşluğu dolduruyor ve aşağısındaki ağırlıklar sayesinde gergince duruyordu.

Barrett, kabinin önündeki masanın yüzeyine ışık saçsın diye kızılötesi ışıkları bağladı. Görünmez ışıkları açarak elini masanın üstünde gezdirdi. İki kameranın senkronize edilmiş perdeleri aktive olunca bir klik sesi duyuldu. Tatmin olan Barrett dinamometreyi ve telekinetoskopun ampulünü kontrol etti. Seramik hamurunu yerleştirdi ve küçük, elektrikli ocağın üstündeki çanakta duran erimiş parafini şöyle bir karıştırdı.

"Artık hazırız," dedi.

Sanki ne dediğini anlamış gibi, Edith'in kucağındaki kedi aniden hopladı ve odada uzun adımlar atarak antreye doğru gitti. "Cesaret verici, değil mi?" dedi kadın.

"Bir şey ifade etmiyor," dedi Barrett ona. Kırmızı ve sarı ışıkları en düşük dereceye getirdikten sonra duvardaki ışık anahtarına yöneldi ve basıp ışıkları kapattı. Büyük salon karardı. Barrett, ma-

sadaki yerine geçip kayıt cihazını çalıştırdı. "22 Aralık 1970," dedi mikrofona doğru. "Seanstakiler: Doktor ve Bayan Barrett, Bay Benjamin Franklin Fischer. Medyum: Bayan Florence Tanner." Ayarlamaların ve tedbirlerin detaylarını hızlıca aktardıktan sonra arkasına yaslandı. "Devam edin," dedi.

Florence dua edip ilahi söylerken diğerleri sessizce oturdular. Duası ve ilahisi bitince medyum derin nefesler almaya başladı. Kısa süre sonra, kendisine elektrik şoku verilmiş gibi elleri ve bacakları titremeye başladı. Kafası sağa sola sallanmaya başladı, yüzü kızarıyordu. Boğazından pes iniltiler geldi. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, şimdi olmaz." Çıkardığı sesler gitgide alçaldı, sonra da hırıltılı bir soluğun ardından Florence sessizliğe büründü.

Barrett, "Öğleden sonra iki otuz sekiz; Bayan Tanner transta görünüyor," dedi mikrofona doğru. "Nabız: Seksen beş. Solunum: On beş. Dört elektrik bağlantısı da devam ediyor." Otomatik kayıt alan termometreyi kontrol etti. "Sıcaklıkta bir değişim yok. 22,5 derecede sabit. Dinamometre verileri: Bin sekiz yüz yetmiş."

Yirmi saniye sonra tekrar konuştu. "Dinamometre verileri bin sekiz yüz yirmi üçe düştü. Sıcaklık düşüyor: Şu an on dokuz nokta iki derece. Nabız: Doksan dört nokta beş ve yükseliyor."

Edith, masanın altında soğukluk hissedince bacaklarını kendine çekip birbirine yapıştırdı. Fischer hareketsiz duruyordu. Korunduğu hâlde etrafında toplanan gücü hissedebiliyordu.

Barrett termometreyi tekrar kontrol etti. "Sıcaklık şu an eksi altı dereceye düştü. Dinamometrenin seviyesi bin yedi yüz yetmiş dokuza indi. Basınç ölçer negatif. Elektrik bağlantıları hâlâ sürüyor. Solunum hızı artıyor. Elli... elli yedi... altmış; sabit biçimde artıyor."

Edith, Florence'a baktı. Zayıf ışıkta tek görebildiği medyumun yüzü ve elleriydi. Sandalyeye yaslanmış, gözleri kapalı duruyor gibiydi. Edith yutkundu. Midesinde, Lionel'ın kendinden emin ses tonunun bile gideremediği soğuk bir düğüm vardı.

Kameranın perdesi klik edince irkildi. "Kızılötesi ışınlar bozuldu, kameralar aktif," dedi Barrett. Lacivert alete baktı ve heyecanla gerindi. "EMR bulguları başlıyor."

Fischer, doktora baktı. EMR de neydi? Belli ki Barrett için çok mühim bir şeydi.

"Şu an medyumun solunumu iki yüz on," diyordu Barrett. "Dinamometre bin dört yüz altmış. Sıcaklık–"

Edith gürültüyle nefesini tutunca duraksadı. "Havada ozon oluşumu," dedi. Kayda değer, diye düşündü.

Bir dakika geçti, sonra iki, koku ve soğukluk sabit bir ivmeyle yükseliyordu. Edith aniden gözlerini yumdu. Bekledi, tekrar açtı ve Florence'ın ellerine baktı. Hayal görmüş olamazdı.

Solgun, yoğun maddeden iplikler medyumun parmak uçlarından sızıyordu.

"Teleplazma şekil alıyor," dedi Barrett. "Ayrı iplikler birleşip tek bir şeffaf öbek oluyor. Maddeyi yönlendirmeyi deneyeceğim." Teleplazma öbeğinin daha da uzamasını bekledi, sonra da Florence'a, "Zili çal," dedi. Direktifi tekrar etmeden önce bekledi.

Yoğun dokunaç, yılan gibi yavaşça yukarı kıvrılmaya başladı. Edith sandalyesine sinip madde havada ileriye doğru süzülür, ağın içinden geçer ve masaya doğru ilerlerken onu izledi.

"Teleplazmik dal, ağın içinden geçti ve masaya doğru ilerliyor," dedi Barrett. "Dinamometre bin üç yüz kırkı gösteriyor, sabit biçimde düşüyor. Elektrik bağlantısı hâlâ yerinde."

Fischer nemli, parıldayan dokunacın büyük bir solucan gibi masaya doğru santim santim ilerlemesini izlerken Barrett'ın sesi kulağına anlamsız kelimeler öbeği gibi geldi. Zihninde kısaca bir görüntü canlandı birden: Kendisi, on dördünde, transa dalmış, benzer bir püskürtü ağzından çıkıyor. Şeffaf uzuv kendisini çay çanının sapına dolarken Fischer irkildi. Dokunaç, sapı yavaşça sıkmaya başladı. Aniden çanı kaldırdı ve çan sallanırken Fischer'ın bacakları istemsizce seğirdi.

"Teşekkürler. Yerine koy, lütfen," dedi Barrett. Edith ona baktı, rahat ses tonuna hayret etti. Gri uzuv çanı yerine koyup sapın etrafındaki tutuşunu gevşetirken Edith'in bakışları ona döndü.

"Örnek almayı deneyeceğim," dedi Barrett. Ayağa kalkıp kabin masasının üstüne porselen bir kâse koydu; o yaklaşınca dokunaç

irkilerek kaçar gibi geri sıçradı. "Kâseye bir kesit koy, lütfen," dedi Barrett sandalyesine dönerek.

Gri uzantı denizin altında akıntıyla dalgalanan bir bitki sapı gibi ileri geri sallandı. "Kâseye bir kesit koy, lütfen," diye tekrarladı Barrett. EMR'nin sayacına baktı. İğne, 300 işaretini geçmişti. İçi tatminle doldu. Kabine doğru dönüp direktifini bir kez daha tekrarladı.

Parıldayan ipliğin yeniden harekete geçmesi için sözcükleri yedi kere daha söylemek zorunda kaldı. Gri madde yavaşça kâseye doğru ilerledi. Edith ona hem iğrenti hem de hayranlıkla baktı. Gözsüz, gri pullu bir yılan gibi görünüyordu. Kâseye ulaştığında kenarında yılan gibi süründü. Geriye düşünce Edith irkildi. Madde, hareketinde fark edilebilir bir ihtiyatla yeniden kâsenin üstüne gitti. Bir kez daha sessizce geri çekildi.

Beşinci denemesinde dokunaç kâseye girdi, gevşekçe ve kıvrılarak kâseyi doldurana kadar dolanıp durdu. Otuz saniye sonra madde kayboldu. O göze görünmez olunca Edith irkildi.

Barrett kalktı ve kâseyi ekipman masasına taşıdı. Edith kâsenin içindeki şeffaf sıvıya baktı. "Numune kâsede mevcut," dedi Barrett içine bakarak. "Kokusuz. Renksiz ve hafifçe yoğun."

"Lionel." Edith'in telaşlı fısıltısını duyan adam başını kaldırdı.

Florence'ın yüzünün alt kısmı boyunca bulanık bir kitle cisimleşmeye başlıyordu.

"Medyumun yüzünün alt kısmında teleplazmik madde oluşmakta," dedi Barrett. "Ağzından ve burun deliklerinden çıkıyor."

Barrett mikrofona doğru konuşmaya devam edip maddeleşmeyi betimler ve aletlerdeki değer değişimlerini kayıt altına alırken Edith de Florence'ın yüzünün önündeki oluşuma bakıyordu. Madde şu an, alt kısmı parça parça sallanan, yırtılmış, kirli bir peçeteye benziyordu. Üst kısmı yükselmeye başlıyordu. Salınarak yayıldı, önce Florence'ın burnunu kapattı, sonra gözlerini, sonunda da kaşlarını; böylece tüm yüzü örtülmüştü ve oluşum, aralarından kadının solgun yüz hatlarının görüldüğü yırtık pırtık bir duvağa benziyordu.

"Teleplazmik duvak yoğunlaşmaya başlıyor," dedi Barrett. Bu

gerçekten takdire şayan, diye düşündü. Bir mental medyum için ilk fiziksel seansında böyle dikkat çekici bir teleplazma oluşturmak neredeyse görülmemiş bir şeydi. Artan bir ilgiyle seyretti.

Dumansı duvağın yapısı pıhtılaşmış gibi görünüyordu; yarım dakikadan az sürede Florence'ın yüzü maddenin arkasında kaybolmuştu. Kısa süre sonra kafası, omuzlarının üstü hamurumsu, gri bir örtü gibi duran şeyin katmanları altında gözden kayboldu. Bu pis dokunun alt kısmı kadının dizlerine doğru iniyor, genişleyerek birkaç santim eninde katı bir şerit hâline geliyordu. İnerken renklenmeye başladı.

"Ayrı bir iplik aşağı doğru genişliyor," dedi Barrett. "Griliğin üzerine kırmızımsı tonlar çarpmaya başlıyor. Uzayan doku alevlenmiş gibi. Parlaklaşıyor... daha parlaklaşıyor. Açık yara renginde şu an."

Fischer hissizleşti. Florence'ın kafası ve bedenindeki örtünün değişimini izlerken sandalyesi geriye devriliyor gibi geldi. Ani bir panik hissetti. Batıyordu! Acı tüm bunları gölgede bırakana kadar tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Florence'ın üstündeki örtü her an daha da beyazlaşıyor, beyaz boyaya batırılmış bez gibi görünmeye başlıyordu; bazı kısımları şeffaf diğer kısımlarıysa katı. Duvağa benzer şeritler ve parçalar vücudunun diğer noktalarında da görünmeye başladı; sağ kolunda ve bacağında, göğsünün sağ tarafında, karnında. Katı bir çarşaf çok renkli bir sıvıya batırılmış, sonra yırtılıp parçaları kadının üstüne gelişigüzel atılmış da en büyük parça kafasına ve omuzlarına denk gelmiş gibiydi.

Edith farkında olmadan sandalyesinde sertçe geriye yaslandı. Daha önce de fiziksel fenomenlere tanık olmuştu ama bu başkaydı. Teleplazmik kısımlar birleşerek tek parça hâline gelmeye başlarken donuk bir yüzle izledi. Oluşum yavaş yavaş bir şekil oluşturmaya başladı. Yeniden soluklaşan iplik şimdi belli belirsiz bir kol ve bilek gibi görünüyordu.

"Bir şey şekilleniyor," dedi Barrett.

Yirmi yedi saniye sonra kabinin önünde biçimsiz giysisiyle, cinsiyetsiz, noksan, elleri ilkel pençeler gibi olan beyaz bir figür du-

ruyordu. Bir ağız, burun delikleri yerine iki siyah nokta ve onlara bakıyor gibi duran iki gözü vardı. Edith hırıltıyla nefes aldı. "Sakin," dedi Barrett. "Teleplazmik figür şekil aldı. Kusurlu–"

Figür kıkırdayınca Barrett sustu.

Edith inledi. "*Sakin*," dedi Barrett ona.

Figür kahkaha attı; gürleyen bir kahkahaydı, havayı yiyip yutuyor gibi, derin ve yankılı. Edith kafa derisinin karıncalandığını hissetti. *Figür ona bakmak için dönüyordu.* Yaklaşıyordu sanki. Korku dolu bir inilti doldurdu boğazını. *"Hareket etme,"* diye fısıldadı Barrett.

Figür aniden ona doğru uzandı ve Edith çığlık atarak kollarıyla yüzünü kapattı. Büyük bir paket lastiği şaklamışçasına figür ortadan kayboldu. Florence boğuk bir çığlık atınca Edith tekrar sıçradı. Fischer ayağa kalkmaya çalışırken Barrett, "Bekle!" diye buyurdu.

Barrett sinekliği yukarı kaldırıp kalem fenerinin kırmızı ışığını Florence'ın yüzüne tutarken Fischer masanın yanında kaskatı durdu. Barrett feneri hemen kapatıp aletlerini kontrol etti. "Bayan Tanner transtan çıkıyor," dedi. "Transtan ani çıkış kısa sistemik şoka neden oluyor." Fischer'a baktı.

"Ona şimdi yardım et," dedi.

16.23

Edith irkilerek uyandı. Saatini kontrol edince bir saatten fazladır uyuduğunu fark etti.

Lionel sekizgen masada oturmuş mikroskobuna bakıyor ve notlar alıyordu. Edith döşeğin yan tarafından ayaklarını yere sarkıtıp ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkıp halıyı arşınladı. Barrett gülümseyerek başını kaldırdı. "Daha iyi hissediyor musun?"

Edith başını yukarı aşağı salladı. "Yaptığım şey için üzgünüm."

"Sorun değil."

Edith yüzünü buruşturdu. "'Transtan erken çıkış'a neden oldum, değil mi?"

"Endişelenme, atlatacaktır; bir seansta başına gelen en kötü şeyin bu olmadığına eminim." Barrett bir anlığına ona baktı, sonra sordu. "Seanstan önce moralin neden bozuktu? Kontrol yüzünden mi?"

Edith cevap verirken alttan aldığının farkındaydı. "Biraz tuhaftı, evet."

"Daha önce de yapmıştın."

"Doğru." Gerildiğini hissetti. "Bu sefer tuhaf hissettim işte."

"Bana söylemeliydin. Ben yapabilirdim."

"İyi ki yapmadın." Edith zorla gülümsedi. "Onun yanında erkek çocuğu gibi gözüküyorum."

Barrett alayla güldü. "Ne fark eder ki."

"Her neyse, seansı berbat ettiğim için özür dilerim." Edith bilerek konuyu değiştirdi.

"Bir şeyi berbat ettiğin yok. Daha memnun olamazdım."

"Ne yapıyorsun?"

Barrett mikroskopa işaret etti. "Bir bakıver."

Edith göz merceğinden baktı. Lamın üstünde grup grup biçimsiz şekiller ve oval ve çokgen bedenler gördü. "Şu an baktığım nedir?" diye sordu.

"O teleplazmın suda anıklanan numunesi. Gördüklerin soluk, katmanlı, kohezif bedenler kümesi, ayrıca çekirdeksiz epitelyum dokuya benzeyen tek zarlı değişik formlar."

Edith ayıplayarak başını kaldırdı. "Şu an ne dediğini anladığımı mı düşünüyorsun gerçekten?"

Barrett gülümsedi. "Gösteriş yapıyorum sadece. Demek istediğim şey numunenin hücre döküntüsü, epitelyum hücreleri, tüller, şeffaf agregatlar, yalıtık yağ tanecikleri, sümük ve bu tarz şeyleri içerdiği."

"Yani?"

"Yani, spiritüalistlerin ektoplazma dedikleri şey neredeyse tamamen medyumun bedeninden türemekte. Kalıntı, havadaki ve medyumun kostümündeki maddelerin karışımından oluşuyor; lifli sebze artıkları, bakteriyel sporlar, nişasta taneleri, yemek ve toz partikülleri vesaire. Mamafih, bunun büyük kısmı organik, yaşayan madde. Düşünsene, canım. *Düşüncenin organik maddeleşimi.* Zihin, madde hâline dönüşüyor, bilimsel bir gözlemin, ölçümün ve analizin nesnesi oluyor." Başını hayretle salladı. "Hayalet mefhumu bununla karşılaştırıldığında oldukça bayağı kalıyor."

"Demek istediğin Bayan Tanner'ın o figürü kendi bedeninden var ettiği."

"Temelde."

"Neden?"

"Bir ispatta bulunmak için. O figürün şüphesiz Belasco'nun oğlu olması gerekiyordu; hiç var olmadığına kesinlikle ikna olduğum bir oğul."

16.46

Kedi, Florence'ın yanında tatlı tatlı miskince yatıyordu. Florence boynunu sevince mırlayarak kıpırdandı.

Üst kata çıktığında kediyi kapısının önünde korkudan sinmiş hâlde bulmuştu ve kendi perişanlığına aldırmadan kediyi tuttuğu gibi içeri sokmuştu. Kedinin titremesi durana kadar onu kucağından indirmemiş, sonra da onu yatağa koyup sıcak bir duş almaya gitmişti. Şimdi ise yorganı üstüne çekmiş, üzerinde bornozuyla yatıyordu.

"Zavallı pisicik," diye mırıldandı. "Burası hiç sana göre değil." Parmağının ucunu boynunun kenarına sürttü ve kedi gözlerini açmadan uyuşuk uyuşuk başını kaldırdı. Barrett, evdeki "varlığı" ilaveten doğrulamak için kediye ihtiyacı olduğunu söylemişti. Fakat sadece küçük bir bilimsel doğrulama için merhametsiz bir ölçme yöntemi gibi duruyordu. Belki de yemeklerini getiren çiftin kediyi buradan götürmelerini sağlayabilirdi. Barrett'tan kediye ihtiyacı kalmadığında kendisine haber vermesini isteyecekti.

Florence tekrar gözlerini kapattı. Keşke uyuyabilsem diye düşündü ama zihninde bir sürü şey dönüyordu. Bayan Barrett'ın gergin mahcubiyeti – birisi ona bakıyormuş gibi korkup uzaklaşması; Barrett'ın sahtekârlığa karşı aldığı aşırı önlemler; fiziksel medyumluğa başlaması; şapelin içine girememe acizliği; Fischer için endişelenmesi; kendine duyduğu memnuniyetsizlik; Belasco'nun oğluna gereğinden fazla önem atfettiğinden korkması. Velhasıl–

Kedi yataktan yere atlayınca şaşkınlıktan nefesi kesildi. Yatakta doğruldu ve kedinin kapıya doğru koşup oraya sindiğini gördü; hayvan sırtını kamburlaştırdı, tüyleri diken diken oldu ve gözbe-

bekleri o kadar büyüdü ki gözleri tamamen siyah gibiydi. Florence aceleyle kalkıp ona doğru gitti. Kapıyı açar açmaz kedi dışarı fırladı ve gözden kayboldu.

Arkasında bir şey savruldu, Florence hızla dönünce örtünün ve battaniyelerin halının üstüne düştüğünü gördü.

Çarşafın altında bir şey vardı.

Florence ona doğru baktı. Bir adamın suretiydi bu. Yatağa doğru yürüdü ve suretin çıplak olduğunu görünce gerildi. Vücudunun her hattını seçebiliyordu, göğsünün genişliğinden cinsel organının çıkıntısına kadar. İçinin bir hoş olduğunu hissetti. Hayır, dedi kendine; onun istediği de bu. "Yine sırf o parlak zekânla beni etkilemeye geldiysen ilgilenmiyorum," dedi.

Suret ses çıkarmadı. Çarşafın altında hareketsiz duruyor, göğsü nefes alıp verişi mükemmel şekilde taklit ederek şişip iniyordu. Florence dikkatle yüzüne baktı. "Emeric Belasco'nun oğlu musun sen?" diye sordu. Yatağın kenarı boyunca yürüyüp surete yanaştı. "Eğer öyleysen, hiçbir şeyin değişmediğini söyledin. Ama sevgiyle her şey mümkündür. Hayatın hakikati ve de hayattan sonraki hayatın hakikati budur." Hatlarını seçmeye çalışarak ona doğru eğildi. "Kim olduğunu söyle bana," dedi.

"Böö!" diye bağırdı figür. Florence çığlığı basarak geri sıçradı. Birden çarşaf düştü ve yatakta hiçbir şey yoktu. Oda alaycı bir kahkahayla çınladı. Florence kızgınlıkla gerginleşti. "Çok komik," dedi. Kahkaha tizleşerek coşkun bir hâle geldi. Florence yumruklarını sıktı. "Tek derdin eşek şakaları yapmaksa benden uzak dur!" diye buyurdu.

Neredeyse yirmi dakika boyunca odanın içinde çıt çıkmadı. Florence karın kaslarının yavaşça gerildiğini hissetti. Çin lambası aniden yere fırlatıldı, ampulü söndü; odanın zifiri karanlıkta kalmasını banyodan gelen ışık engelliyordu sadece. Halının üstünde ayak sesleri duyunca Florence irkildi. Koridora açılan kapı o kadar sert savruldu ki duvara çarptı.

Florence oda boyunca yürüyüp kapıyı kapatmadan önce bir süre bekledi. Tepe lambasını açarak yerdeki lambaya yöneldi ve kal-

dırdı. Ne öfke, dedi kendi kendine. Ama bu sadece öfke değildi; burası açıktı.

Aynı zamanda bir özürdü.

18.21

Florence yemek salonuna doğru yürüdü. "İyi akşamlar," dedi.

Fischer üstünkörü gülümsedi. Florence oturdu. "Şu çifti hiç gördüğün oldu mu?" diye sordu, üstünde yemeğin durduğu masaya işaret ederek.

"Görmedim."

Gülümsedi. "Ortada çift falan olmasa ne komik olurdu."

Fischer bunu gülünç bulmuşa benzemiyordu. Florence büyük salona göz attı. "Barrett'lar nerede acaba," dedi. Tekrar Fischer'a döndü. "Ee, neler yapıyorsun?"

"Keşif." Fischer yemek çanaklarından birinin kapağını kaldırdı ve kuzu pirzola yığınını süzdü. Kapağı yerine geri koydu.

"Yemek yemen gerek," dedi Florence.

Çanağı Florence'a doğru itti.

"Beklemeliyiz belki," dedi Florence.

"Sen başla."

Florence birkaç saniye daha bekledi. Sonra, "Ben biraz salata alacağım," dedi. Tabağına salatayı koydu ve ona baktı. Fischer başını iki yana salladı. "Biraz yesen?" Fischer tekrar başını salladı.

Florence tekrar konuşmadan önce biraz salata yedi. "Daha önce buradayken Belasco'nun oğluyla temas kurdun mu?"

"Temas kurduğum tek şey elektrikli teldi."

Ayak sesleri duyunca etraflarına baktılar. "İyi akşamlar," dedi Florence.

"İyi akşamlar." Barrett nazikçe gülümsedi; Edith de başıyla selamladı. "Daha iyi misiniz?" diye sordu Barrett.

Florence başını salladı. "Evet, iyiyim."

"Güzel." Barrett ve eşi oturdular, kendilerine yemek koydular ve yemeye başladılar.

"Belasco'nun oğlundan bahsediyorduk biz de," dedi Florence.

"Ah, aynen, Belasco'nun oğlu."

Barrett'ın ses tonundaki bir şey Florence'ı kızdırdı. Birden, onun yüzünden fiziksel olarak kontrol edilerek küçük düşürülmeye maruz kalmış olma düşüncesi tepesini attırdı. Kostüm, o saçma önlemler: ipler ve ağlar ve kızılötesi lambalar, ampulleri yakan el ve ayak plakaları, kameralar. Artan sinirini bastırmaya çalıştı ama beceremedi. Barrett ona ne cüretle böyle davranıyordu? Kendisinin projedeki yeri de en az onunki kadar önemliydi.

"Bu asla bitmeyecek mi?" dedi.

Diğerleri ona baktılar. "Bana mı dediniz?" diye sorguladı Barrett.

"Evet." Sinirini tekrar bastırmaya çalıştı ama fiziksel kontrolün görüntüsü yine zihninde canlandı; kostüm, sahtekârlığa karşı absürt önlemler.

Barrett, "Ne asla bitmeyecek mi?" diye sordu.

"Bu şüpheli tavır. Güvensizlik."

"Güvensizlik?"

"Neden medyumlardan fenomenleri yalnızca bilimin dikte ettiği koşullar altında meydana getirmeleri bekleniyor?" diye bilmek istedi Florence. "Biz makine değiliz. İnsanız. Bilimin katı, uzlaşmadan uzak taleplerinin parapsikolojiye iyilikten çok zararı olmuştur."

"Bayan Tanner–" Barrett'ın kafası karışmıştı. "Konu nasıl buna geldi? Ben–"

"Ben eğlencesine medyumluk yapmıyorum, anlıyor musunuz?" diye sözünü kesti Florence. Konuştukça daha da celalleniyordu. "Genellikle acı veriyor ve bir karşılığı da yok."

"Sizin düşündüğünüz–"

"Şaşırabilirsiniz ama ben medyumluğun, Tanrı'nın insandaki tezahürü olduğuna inanıyorum." Kendine engel olamıyordu. "'Seninle konuştuğumda,'" diye alıntıladı sinirle. "'Dilini çözeceğim ve onlara Egemen Rab şöyle diyor, diyeceksin.'"*

"Bayan Tanner–"

"Kitab-ı Mukaddes'te bahsi geçip de günümüzde gerçekleşmeyen hiçbir şey –kayıtlara geçmiş tek bir fenomen– yoktur, ister gö-

* Hezekiel 3:21-27. Kaynak: Bursa Protestan Kilisesi. –çn

rüntü olsun ister ses, evlerin sarsılması ya da kapalı kapıdan geçme, şiddetli rüzgârlar, havaya yükselmeler, kendi kendine yazma, bilinmeyen dilde konuşma."*

Ortamda çıt çıkmıyordu. Florence, Barrett'a dikti gözlerini; Fischer ve Edith'in ise ona baktıklarının farkındaydı. Bir yerde, zihninin derinliklerinde, bir uyarı çığlığı duydu ama öfke bu çığlığı susturdu. Kendine kahve koyan Barrett'ı izledi, fincanını eline alırken izledi onu. Barrett ona baktı. "Bayan Tanner," dedi. "Canınızı sıkan şey ne bilmiyorum ama–"

Elindeki fincan patlayınca cümlesi yarım kaldı. Edith şaşkınlıkla geriye sıçradı. Donakalan Barrett elindeki kırık kulpa alık alık bakıyordu. Başparmağındaki kesikten kan sızmaya başladı. Florence şakaklarının zonkladığını hissetti. Fischer korkuyla etrafına bakındı. Barrett, "Tanrı aşkına bu da neyin–" diye başladı.

Tabağının yanındaki bardak parçalarına ayrılır ve kırılan parçalar masaya sıçrarken sesi duyulmaz oldu. Edith, tabağı masadan fırlayınca ellerini masadan çekti, tabak fırıl fırıl dönerek ilerledi ve yere çarpıp kırılmadan önce etrafa yemek saçtı. Bardağının üst kısmı bir çatırtıyla parçalanıp masanın üstünden kocasına doğru sıçrarken Edith korkuyla irkildi. Bir mendil çıkarmakta olan Barrett yana doğru eğildi. Bardağın tepesi pat diye koluna çarptı ve zemine düştü. Fischer'ın bardağı patladı ve adam geriye doğru sıçrarken bir kolunu yüzüne siper etti.

Florence'ın tabağı masaya salatayı dökerek ters döndü. Kadın onu tutmak için uzandı ama tabak masanın üstünden uçup gidince elini çekti. Barrett başını hızla yana kaçırdı. Tabak adamın kulağını sıyırdı ve dik düşerek zeminde hızla yuvarlanıp duvara çarparak kırıldı. Ağır bir servis tabağı masanın üstünde kayarak Barrett'a doğru ilerlerken Edith çığlık attı. Barrett sandalyesini yere düşürerek ayağa fırladı. Neredeyse kendisi de düşüyordu ki masaya yaslandı. Servis tabağı masanın kenarından yere düştü. Ayakkabılarına ve pantolonunun paçalarına patates püresi sıçradı.

Glosolali: Olmayan ya da bilinmeyen bir dilde anlamsız ya da anlamı bilinmeyen sözcükler sarf etme. Genellikle hipnozdayken vuku bulur. *–çn*

Şimdi Fischer ayaktaydı. Masadan uzaklaşmayı denedi ama sandalye sertçe bacaklarına vurunca masaya yapıştı. Bardağının masadan düşüp Barrett'ın gömleğinin önüne kahve damlatarak göğsünün ortasına çarptığını gördü. Fischer'ın tabağı masadan fırlayıp kadının başının üstünden uçarken Edith'in çığlığı ağzına tıkılıp kaldı. Sandalye Fischer'dan kayarak uzaklaşınca adam yüzünde şok ifadesiyle dizlerinin üstüne düştü.

Barrett kanayan parmağını mendille sarmaya çalışıyordu. Gümüş demlik devrildi ve kahve sıçratarak masanın üstünde döne döne ona doğru gitmeye başladı. Barrett demlikten kaçmak için yana doğru sendeleyince patates püresine basarak kaydı, dengesini sağlamaya çalıştı, sonra sağ tarafını çarparak düştü. Kahve demliği masadan düştü ve baldırına çarpıp sekti. Yakıcı darbenin etkisiyle Barrett çığlık attı. Edith ona yardım etmek için ayağa kalkmaya çalıştı ama sandalyesi geriye doğru sallanarak dengesini bozdu. Bir bıçak ve kaşık uçarak yanağının yanından geçti.

Barrett'a doğru bir başka servis tabağı masanın üstünde kaymaya başlarken Florence sandalyesinde büzüldü. Barrett soluk soluğa, çabalayarak yana çekildi. Servis tabağı yanına düştü ve kapağının kenarı kaval kemiğine çarptı. Edith ayağa kalkmaya çabaladı. "Masanın altına girin!" diye bağırdı Fischer. Florence sandalyesinden kayarak dizlerinin üstüne indi. Fischer kendini masanın altına attı. Yukarıda, asılı lamba sarkaç gibi hareket etmeye başladı, gittikçe daha hızlı sallanıyordu.

Doğu duvarının karşısındaki antika masanın üstündeki objeler harekete geçtiği sırada masanın altına daha yeni sığınmışlardı. Ağır, gümüşten bir reşo ocağı odada yay çizdi ve altına saklandıkları masaya kulakları sağır eden bir darbeyle çarptı. Edith çığlığı bastı. Barrett refleks olarak ona uzanmaya meyil etti, sonra tekrar başparmağını sarma işine döndü. Gümüş bir kâse onlara doğru fırladı, masanın bir bacağına çarptı ve etrafında fişek gibi döndü. Florence, Fischer'a baktı. Dizlerinin üstünde, gözleri sabit, yüzü dehşetle donakalmış. Ona yardım etmek istedi ama çok sersem hissediyordu. İçinde köpüren bir soğukluk vardı.

Yemek masası ileri geri sallanmaya başlayınca hepsi birden şok içinde başlarını kaldırdılar. Gümüş sütlük yakınlarına düştü; içindeki sıvı, fildişi boya damlaları gibi zemine saçıldı. Gümüş şeker kâsesi de masa artan bir şiddetle sallanıp masanın ayakları yeri at toynakları gibi döverken onun yanına düştü. Masa aniden devrildi ve Barrett eli ezilmesin diye elini hızla çekti. Sandalyeler devrilmeye başladı ve silahın patlamasına benzer sesler çıkararak bir bir yere çarptılar.

Masa birden cilalı zeminde kayarak onlardan uzaklaşmaya başladı. Ocak siperine çarptı ve onu yamulttu. Tepelerindeki bütün mihrap lambaları şiddetle sallanıyordu. Lambalardan biri koptu ve yana doğru fırladı, taştan lamba gömleğiyle birlikte kıvılcım yağmuru oluşturarak masanın üstüne çarptı. Gümüş bir şamdan odada boylu boyunca uçtu ve Barrett'ın yanına inerek yan tarafına pat diye çarptı. Adam acıyla inleyerek düştü. Florence, "*Hayır*!" diye bağırdı.

Geriye kalan mihrap lambalarının yavaşlayan yay çizişleri dışında tüm hareket birden kesildi. Edith endişeyle Barrett'a doğru eğildi. "Lionel?" Adamın omzuna dokundu. Barrett zar zor başını salladı.

"Ben, bu evi terk etmen gerek."

Duydukları yüzünden irkilen Fischer, Florence'a döndü.

"Ona uygun değilsin," dedi Fischer'a.

"*Neden bahsediyorsun sen?*"

Florence destek arayarak Barrett'a döndü. "Doktor–" diye lafa başlamıştı ki Edith onu ayağa kaldırırken adamın kendisine nasıl baktığını görünce sustu. "İyi misiniz?" diye sordu.

Adam cevap vermedi, inleyerek masaya yaslandı. Edith korkuyla ona baktı. "Lionel?"

"Bir şeyim yok." Başparmağına sarılı mendili iyice sıktı. Derin bir kesikti, can yakıyordu. Vücudunun her yerinde bölge bölge acı vardı: kolu, göğsü, kavalkemiği, ayak bileği, en çok da böğrü. Bacağı korkunç şekilde ağrıyordu.

Florence gözlerini ondan ayırmadı. Barrett neden ona öyle bak-

mıştı? Birden nedenini anladığını düşündü. "Öyle celallendiğim için özür dilerim," dedi. "Fakat lütfen bu konuda destek olun. Bence Ben'in... Bay Fischer'ın bu evi terk etmesi elzem."

Barrett acıyla dişlerini sıktı. "İkimizi de ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsun şimdi de?" diye söylendi. Florence ona şaşkınlıkla baktı. Barrett, "Beni odamıza çıkarır mısın, lütfen?" diye sordu eşine. Edith başını salladı zayıfça, bastonunu adama verdi ve koluna girdi.

Florence anlamıyordu. "Ne demek istiyorsunuz, Doktor Barrett?"

Doktor, darmadağın olmuş salona bir bakış attı. "Oldukça bariz olduğunu düşünüyorum," dedi.

Hayretle dili tutulan Florence, Barrett'ların gidişini seyretti. Onlar gittikten sonra Fischer'a baktı. "Ne demek istiyor bu?" diye sordu. "Benim–?"

Fischer ona yüz çevirdi.

"Ben, bu doğru değil!"

Adam uzaklaştı. İlerlemeyi sürdürürken dönüp ona baktı. "Asıl sen bu evi terk etsen daha iyi olur," dedi. "Kullanılan sensin, ben değilim."

18.48

Barrett yavaşça oturdu. "Çantam," diye mırıldandı. Edith adamın kolundan çıkıp hızla İspanyol masasına gitti ve Barrett'ın içinde kodein ile ilk yardım kitini bulundurduğu küçük siyah çantayı aldı. Hemen yatağa dönüp çantayı adamın yanına koydu. Lionel, acıyla dişlerini sıkarak yavaş, dikkatli hareketlerle mendili parmağından çekiyordu.

Derin, kan sızan kesiği gören Edith ofladı. "Sorun yok," dedi Barrett ona. Çantaya uzandı ve ilk yardım kitini çıkararak açtı. Bir paket sülfa tozu çıkardı ve paketi yırttı. "Bana bir bardak su getirir misin, rica etsem?"

Edith banyoya gitti. Barrett ilk yardım kitinden bir kutu gazlı bez çıkardı ve üstündeki mührü yırtmaya başladı. Edith dönünce kutuyu ona uzattı. "Parmağımı sarar mısın?" diye sordu. Edith başını

sallayarak suyu ona uzattı. Siyah çantadan haplarının olduğu kabı çıkaran Barrett bir hapı alıp suyla beraber yuttu.

Edith yarayı sarmaya başlayınca irkildi. "Bu yaraya dikiş atılması gerek."

"Sanmıyorum." Edith gazlı bezi başparmağına sararken Barrett dişlerini gıcırdatıp gözlerini sıktı. "İyice sık."

Parmağı bandajlanıp bantlanınca Barrett sol bacağının pantolonunu sıyırdı. Baldırında koyu kırmızı bir yanık vardı. Edith dehşetle oraya baktı. "Bir doktora görünmen gerek."

"Biraz Butesin pikrat sür üstüne."

Edith bir süre kararsız kararsız ona baktı. Sonra adamın yanında diz çöküp yanığın üstüne sarı kremi yayarak sürdü. Barrett oflayıp gözünü kapattı. "Sorun yok," dedi kadının kendisine baktığının bilincinde.

Edith bacağına bir parça gazlı bez sardı ve uzanmasına yardım etti. Barrett inledi ve sol yanına doğru uzandı. "Ben koca bir morluklar yığınıyım," dedi şaka yapmaya çalışarak.

"Lionel, eve gidelim."

Barrett sudan bir yudum daha aldı ve bardağı Edith'e verdi. Kadının arkasına hazırladığı yastıklara kendini bıraktı. "Bir şeyim yok," dedi.

"Ya yine olursa?"

Adam başını iki yana salladı. "Olmayacak." Bir süre ona baktı. "Ama sen gidebilirsin."

"Seni burada mı *bırakayım*?"

Barrett sanki mahkemede yemin ediyormuş gibi sağ elini havaya kaldırdı. "Bir daha olmayacak, inan bana."

"Niye gideyim ki o zaman?"

"Zarar görmeni istemiyorum sadece."

"Zarar gören sensin."

Barrett kıkırdadı. "Öyleyim. O şekilde olması gerekiyordu tabii ki. Onu ben kızdırdım."

"Demek istediğin" –Edith tereddüt etti– "bütün bunları *o* mu yaptı?"

"Odadaki güçten faydalanarak," dedi Barrett. "Gücü, bana yönelik *poltergeist*-tipi fenomene çevirerek."

Edith meydana gelen olayın hiddetini düşündü. Büyük masanın ileri geri sallanması ve sonra zeminde hızlı tren gibi savrulması. Devasa sarkıt lambaların çılgınca savrulması. "Tanrım," dedi.

"Bir hata yaptım," dedi Barrett ona. "Bana güleryüzlü davranmasına kandım. Bir medyum söz konusuyken bunu asla yapmamalısın. Altında ne yattığını bilemezsin. Bariz bir düşmanlık olabilir ve eğer öyleyse" –nefes verdi– "güçlerini farkında olmadan kullanarak çok büyük zarara yol açabilirler. Özellikle o güç, bu evi dolduran türde bir enerjiyle yüz kat daha kuvvetlenebilecekse." Gülümsemesi tatsızdı. "O hatayı tekrar yapmayacağım."

"Burada kalmamız bu kadar önemli mi?" diye sordu Edith.

Lionel usulca yanıtladı. "Bunun benim için her şeyden önemli olduğunu biliyorsun."

Edith, içinde yükselen paniği bastırmaya çalışarak başıyla onayladı. *Böyle beş gün daha,* diye düşündü.

20.09

Huzursuzca volta atarken aklında aynı şey dönüp dönüp duruyordu. Barrett haklı mıydı? Buna inanmakta zorlanıyordu. Fakat kanıt ortadaydı. Ona sinirlenmişti. Poltergeist fenomen çoğunlukla Barrett'a yönelmişti. Florence'ın vücudu da gerçekten güçten düşmüştü; psişik güç kullandıktan sonra hep olduğu gibi.

Döndü ve odada tekrar diğer tarafa yürüdü. Ona kızdım, evet, diye düşündü; ama sırf fikirlerimiz ayrı diye onu incitmeyi denemezdim.

Hayır. Bunu kabul edemezdi. Dr. Barrett'a saygı duyuyordu, onu bir insan olarak, bir ruh olarak seviyordu. Ona zarar vereceğine ölürdü. Gerçekten. Gerçekten!

Zayıfça hıçkıran Florence yatağın yanında diz çöktü ve sıkıca birleştirdiği ellerine dayadı kafasını. Sevgili Tanrım, lütfen bana yardım et. Bana yol göster. Bana rehberlik et. Kalbimi ve ruhumu senin

yüce işlerine adadım. Sevgili Rab, yalvarırım bir yanıt ver. Elini uzat ve beni mutlu et, ışığında, kutlu yolunda yürümemi sağla.

Birden başını kaldırıp gözlerini açtı. Bir süre öylece kaldı, yüzünde tereddüt vardı. Sonra mutlulukla gülümsedi ve hevesle kalkarak odayı geçip koridora çıktı. Kol saatine baktı, hâlâ uyanıklardı tahminen. Barrett'ların kapısına geldi ve kapıyı art arda hızlıca dört kere vurdu.

Kapıyı Edith açtı. Onun omzunun üstünden Florence, Dr. Barrett'ın bacakları çarşafın altında yatakta oturur vaziyette durduğunu görebiliyordu.

"Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Barrett tereddütlüydü, yüzü acıyla asılmıştı.

"Çok sürmez," dedi Florence.

"Pekâlâ."

Edith kenara çekildi ve Florence, Barrett'ın yatağına doğru yaklaştı. "Artık ne olduğunu biliyorum," dedi. "Ben yapmadım. Belasco'nun oğlu yaptı."

Barrett cevap vermeden ona bakmayı sürdürdü.

"Anlamıyor musunuz? Bizi ayrı düşürmek istiyor. Birlik olmazsak onun için çok daha az zorluk yaratırız."

Barrett yanıt vermedi.

"Lütfen inanın bana," dedi Florence. "Haklı olduğumu biliyorum. Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor." Kaygılı gözlerle adama baktı. "Eğer bana inanmazsanız başarılı olacak; bunu göremiyor musunuz?"

Barrett iç çekti. "Bayan Tanner–"

"Sabah ilk iş olarak sizin için seans yapacağım," diye araya girdi. "Anlayacaksınız."

"Daha fazla seans olmayacak."

Florence inanamayarak ona bakakaldı. "Seans olmayacak mı?"

"Gereği yok."

"Fakat daha yeni başladık. Şimdi duramayız. Öğrenecek çok şeyimiz var."

"Öğrenmek istediğim her şeyi öğrendim ben." Barrett sinirini kontrol etmeye çalışıyordu ama canının acısı bunu zorlaştırıyordu.

"Bu olan şey yüzünden beni kestirip atıyorsunuz," diye itiraz etti Florence. "Benim hatam değildi. Bunu size söyledim."

"Bunu söylemeniz beni ikna etmiyor," diye yanıtladı Barrett kendini zar zor dizginleyerek. "Şimdi, izin verirseniz–"

"Doktor, seanslara son veremeyiz!"

"Tam olarak öyle yapıyorum, Bayan Tanner."

"Düşündüğünüz şey, bunu yapanın ben–"

"Sadece düşünmekle kalmıyor aynı zamanda bunu biliyorum, Bayan Tanner," diye sözünü kesti. "Şimdi, *lütfen*, oldukça acı çekiyorum da."

"Doktor, ben yapmadım. Belasco'nun oğlu yaptı."

"Bayan Tanner, öyle biri yok!"

Adamın ses tonundaki şiddet Florence'ın ondan uzaklaşmasına neden oldu. "Acı çektiğinizi biliyorum–" diye söze başladı zayıfça.

"Bayan Tanner, *gider* misiniz?" dedi adam dişlerini sıkarak.

Edith, "Bayan Tanner–" diye söze girdi.

Florence etrafına bakındı. Barrett'ı ikna etmeyi çok istiyordu ama eşinin kaygılı yüzü onu durdurdu. Dönüp tekrar Barrett'a baktı. "Yanılıyorsunuz," dedi. Dönüp kapıya doğru ilerledi. "Üzgünüm," diye mırıldandı Edith'e. "Lütfen beni bağışlayın."

Odasına dönene kadar kendini tuttu. Odadayken yatağının ucuna oturdu ve ağlamaya başladı. "Yanılıyorsunuz," diye mırıldandı. "Göremiyor musunuz? Yanılıyorsunuz. *Yanılıyorsunuz.*"

22.18

Edith sırtüstü uzanmış tavanı seyrediyordu. Gözlerini defalarca yummuştu ama birkaç saniye sonra tekrar açıyordu. Uyuyabileceğini hayal edemiyordu. Uyumak imkânsız görünüyordu.

Yastığın üstünde başını çevirdi ve Lionel'a baktı. Adam derin uykudaydı. Başına gelenlerden sonra normaldi tabii. Soyunmasına yardım edip pijamalarını giydirirken Edith dehşete düşmüştü. Adamın tüm vücudu morluklarla doluydu.

Gözlerini tekrar yumdu, içinde korkunç bir huzursuzluk vardı; isimsiz bir endişe. Muhtemelen bu ev yüzünden öyle hissediyordu. Lionel'ın bahsedip durduğu şu güç de neyin nesiydi? Varlığı inkâr edilemeyen o güç. Yemek salonunda olan şeyler onun ürkütücü kanıtı olmuştu. Bayan Tanner'ın bu gücü onlara karşı kullanabileceği düşüncesi asap bozucuydu.

Edith yatakta doğruldu ve yorganı yana çekti. Surat asarak terliklerini ayaklarına geçirip kalktı. Halıyı geçti ve sekizgen masanın yanında durdu, Lionel'ın elyazmalarını tuttuğu kutuya bakmaktaydı. Aniden dönüp odada yürümeye başladı. Şöminenin önünde durup içine baktı. Hafifçe yanan bir ateş vardı, çoğu akkor odun kömürüydü. Şömineye bir odun atıp sallanan sandalyeye oturmayı ve uyuyana kadar ateşi izlemeyi düşündü. Sallanan sandalyeye baktı huzursuzca. Yine kendi kendine hareket etmeye başlarsa ne yapardı ya?

Bir eliyle yüzünü ovaladı. Derisinin altında bir karıncalanma vardı. Titrek bir nefes aldı ve etrafa bakındı. Bir kitap getirseydi keşke. Neşeli ve zihin yormayan bir şey. Bir gizem romanı iyi giderdi. Daha da iyisi, mizahi bir şey olsa şahane olurdu. H. Allen Smith ya da Perelman belki.

Şöminenin sağ tarafındaki dolaba ilerledi ve bir kapağını açtı. "Ah Tanrım," diye mırıldandı. İçeride raflar dolusu deri kitap vardı. Hiçbirinin üstünde başlığı yazmıyordu. Bir tanesini alıp açtı. *Arzu ve İrade* hakkında bir bilimsel eserdi. Kaşlarını çattı ve geri yerine koydu, başka bir tanesini çekti. Kitap Almancaydı. "Şahane." Onu da yerine koyup bir üçüncü kitabı aldı. On sekizinci yüzyıl askerî taktikleri hakkındaydı bu da. Edith acıyla gülümsedi. Su, su nereye baksan su,* dedi içinden. İç çekerek kitabı yerine koydu ve mavi ciltli, altın varak kenarlı daha büyük bir kitabı aldı.

İçi oyulmuş, göstermelik bir kitaptı bu. Edith kapağını açınca bir

Samuel Taylor Coleridge'in "Yaşlı Gemici" şiirinden bir dize; etrafta bir şeyin çokça olması fakat ondan faydalanamamak anlamında kullanılıyor. "Su, su nereye baksan yalnızca su. / Ama hiçbir yerde yok içecek bir damla." Çev. Şafkar Altınel, İletişim Yayınları, 2018 *–çn*

grup fotoğraf düşerek halıya dağıldı. Edith irkildi, neredeyse kitabı elinden düşürüyordu. Solmuş fotoğraflara bakarken kalbi hızlandı.

Yutkunarak öne eğildi ve bir resmi eline aldı. Teninde bir ürperti yayıldı. Fotoğrafta cinsel ilişkideki iki kadın vardı. Fotoğrafların hepsi pornografikti; farklı farklı pozlarda kadınlar ve erkekler. Fotoğraftan bazıları büyük salondaki geniş, yuvarlak masanın üstünde işlerini gören erkek ve kadınlar ile masanın etrafında oturmuş onları arzu dolu ifadelerle izleyen diğer erkek ve kadınları gözler önüne seriyordu.

Edith tüm fotoğrafları alıp bir tomar hâline getirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Ne çirkin ev burası, dedi. Fotoğrafları oyuk kitaba koydu ve tekrar rafa yerleştirdi. Dolabın kapısını kapatırken üst raflardan birinde gümüş bir tepsinin üstünde, yanında iki küçük bardakla birlikte duran bir sürahi brendi gördü.

Odayı boydan boya aştı ve tekrar kendi yatağına oturdu. Rahatsız ve huzursuz hissediyordu. Neden o dolaba bakmak zorundaydı ki? Neden içinde bir sürü kitap varken illa o kitabı almak zorundaydı?

Yatakta yan uzandı ve dizlerini kendine çekip kollarını kavuşturdu. İrkildi. *Soğukmuş*, diye düşündü. Lionel'a baktı. Keşke onun yanında yatabilseydi; seks için değil, sadece sıcaklığını hissetmek için.

Seks için değil. Yüzünde vicdan azabı duyduğunu gösteren bir ifadeyle gözlerini yumdu. Onunla hiç seks yapmak istemiş miydi? Kederli bir ses koyuverdi. Hatta, Barrett ondan yirmi yaş büyük olmasa ve geçirdiği felç yüzünden neredeyse iktidarsız hâle gelmese onunla evlenir miydi?

Edith sırtüstü döndü ve gözlerini tavana dikti. Her neyse, neyin var senin? dedi içinden. Sırf annem bana seksin kötü ve aşağılayıcı bir şey olduğunu söyledi diye ondan ömür boyu korkmak zorunda mıyım? Annem, alkolik bir zamparayla evli, sert bir kadındı. Ben tamamen başka bir erkekle evliyim. Böyle hissetmem için hiç sebep yok; hem de hiç.

Birden doğruldu ve dehşet içinde etrafına baktı. *Biri yine beni izliyor.* Ensesinin karıncalanmaya başladığını hissetti. Kafa derisi soğuk bir sızlamayla kaplandı. Birisi beni izliyor, ne hissettiğimi biliyor.

Ayağa kalktı, Lionel'ın yatağına yürüdü ve ona baktı. Onu uyandırmamalıydı; dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aceleyle döndü, sekizgen masaya ilerledi ve sandalyeyi Lionel'ın yatağının yanına taşıdı. Sandalyeye oturdu ve dikkatle, onu uyandırmayacak şekilde elini onun koluna koydu. Onlara kimse bakıyor olamazdı. Hayalet diye bir şey yoktu. Lionel böyle demişti; Lionel bilirdi. Gözlerini kapattı. Hayalet diye bir şey yok, dedi kendine. Kimse bana bakmıyor. Hayalet diye bir şey yok. *Yüce Tanrım, hayalet diye bir şey yok.*

23.23

Fischer şişenin folyosunu kopardı ve tıpayı çevirerek açtı. İki parmak burbonu bardağına doldurdu ve şişeyi kenara koydu. Bardağı alıp elinde salladı. Yıllardır içki içmemişti. Tekrar içmeye başlamak hata mı acaba diye düşündü. Başladığı zaman bırakamadığı bir dönem olmuştu. Tekrar bu batağa düşmek istemiyordu. Özellikle de buradayken.

Bir yudum aldı, yutarken yüzünü ekşitti. Öksürdü ve gözleri yaşardı, bir parmağıyla gözlerini ovdu. Sonra dolaba yaslandı ve burbondan ufak yudumlar almaya başladı. İçki boğazından aşağı inip midesine yerleşirken rahatlatıcı bir sıcaklık hissetti.

Şunu biraz seyreltsem iyi olacak, diye düşündü. Buharlı ısıtıcının çevresinden geçip lavabonun başına geldi ve soğuk suyu açtı. Su temizlendikten sonra burbon bardağını musluğun altına tuttu ve biraz su ekledi. Daha iyi olmuştu. Artık sarhoş olma korkusu olmadan rahatlayabilirdi.

Fischer lavabo tezgâhına çıkıp oturdu ve ev hakkında düşünürken viskisinden dikkatli yudumlar aldı. Bu sefer ne yapıyor acaba? diye merak etti. Bir plan *vardı*; şüphesi yoktu bundan. Mekânın korkutan tarafı buydu. Alelade lanetli değildi. Cehennem Evi'nin bir metodu vardı. İşgalcilerine karşı sistematik bir şekilde hareket ediyordu. Bunu nasıl yaptığını kimse çözememişti. Ta ki 1970'in Aralık ayında, diye düşündü, B. F. Fischer da sistematik bir şekilde hareket edene—

Koridorun kapısı açılınca sağ eli öyle şiddetle titredi ki içkisinin

yarısını yere döktü. Bezgin ve tükenmiş görünen Florence mutfağa girdi.

"Neden yatakta değilsin?" diye sordu kadın.

"Sen neden değilsin?"

"Belasco'nun oğlunu arıyorum."

Fischer cevap vermedi.

"Sen de onun var olmadığını düşünüyorsun, değil mi?"

Fischer ne diyeceğini bilemedi.

"Onu bulacağım," dedi dönüp giderken.

Fischer giderken onu izledi. Ona eşlik etmeli miyim acaba, diye düşündü. Başını iki yana salladı. Olaylar hep onun yakınında oluyordu çünkü kadın çok açıktı. Bugün, başına daha fazla şey gelsin istemiyordu. Kadın döner kapıları itip yemek salonuna doğru gözden kaybolurken onu izledi. Ayak sesleri duyulmaz oldu. Ortam yeniden sakindi.

Pekâlâ, ev konusuna gelelim, dedi içinden; evin planına. İki gün geçmişti. Evi hissedebiliyordu artık. Nasıl bir yaklaşımda bulunacağını düşünme vaktiydi. Bu yaklaşımın Barrett ya da Florence'la beraber çalışmayı içeremeyeceği açıktı. Kendi işini kendi görmek zorundaydı. Ama nasıl?

Fischer zemine bakarak hareketsiz oturdu. Sonra içkisinden bir yudum aldı. Zekice bir şey olmalı, diye düşündü, farklı bir şey, evin metodunun üstesinden gelecek bir şey.

Sol eliyle bulaşık damlalığına vurarak ritim tuttu. Zekice. Farklı. Florence çoklu-lanet fikri konusunda haklıydı; bu kadarına o da katılabilirdi. Belasco ve diğerleri bu evdeydi. Peki, onları nasıl alt edecekti?

Birkaç dakika sonra Fischer içkiyi kenara koydu, birden yere atladı ve antreye doğru yürümeye başladı. Evde bir gezinti, dedi. Bu sefer yanında düşüncelerini dağıtan Florence Tanner olmadan, tamamıyla tek başına. Kadının "hissettiği" şu şeyler. Tanrım. Yüzünde neşesiz bir gülümsemeyle başını salladı. Şu spiritüalistler amma da abartıyorlardı.

Antreden geçerken birden donakaldı ve kalp atışları hızlandı.

Merdivenlerden aşağı bir suret süzülüyordu. Fischer oradakinin kim ya da ne olduğunu görmek için gözlerini kırptı ve kısarak baktı; merdivenlerde hiç ışık yoktu.

Suret merdivenlerin sonuna ulaşıp ön kapıya doğru ilerlerken Fischer irkildi. Bu, gözleri hareketsizce ileri bakan, üstünde açık mavi pijamalarıyla Edith'ti. Kadın antreden hayalet gibi süzülerek geçip giriş kapısını açarken Fischer hareketsiz durdu.

Edith dışarı çıktı ve irkilen Fischer antrede koşturdu. Açık kapıdan dışarı çıktı ve kadının sisin içinde kaybolduğunu görünce şokla nefesi kesildi. Sundurmayı koşarak geçti ve merdivenlerden indi, koşarken spor ayakkabılarının altında çıtırdayan buzların sesini duydu. İleride bir hareket görür gibi oldu. *Bu, gerçekten Edith mi?* diye düşündü ani bir korkuyla. Yoksa kandırılıyor muydu? Yavaşlamaya başladı, sonra nefesini tuttu. Suretin ilerlediği yer—

"Hayır." Öne doğru atılıp kavradı. İki duygu alevlendi içinde; kavradığının et ve deri olmasının verdiği rahatlama ve evin iradesine karşı çıkmanın verdiği coşku dolu haz. Edith'i çekerek gölden uzaklaştırdı. Kadın ona bilmez gözlerle boş boş baktı.

"İçeri gel," dedi Fischer.

Edith, ifadesiz bir yüzle olduğu yerde durdu.

"Hadi. Burası soğuk." Eve doğru döndü. "Hadi."

Fischer onu götürürken Edith titremeye başladı. Dehşet dolu birkaç saniyeliğine Fischer yön duygusunu kaybettiğini düşündü; dondurucu gecenin içine doğru yürüyerek dışarıda kalıp öleceklerini. Fakat sonra, hareketli sisin arasından giriş kapısının belli belirsiz dikdörtgen biçimini gördü ve bir kolunu Edith'e dolayıp kadını yanında çekiştirerek kapıya doğru hızla ilerledi. Kadını sundurma merdivenlerinden geçirip eve soktu ve içeri girdiklerinde kapıyı iterek kapattı. Elinden geldiğince hızla kadını antreden geçirip büyük salona getirdi. Edith'i şöminenin önünde durdurdu ve eğilip bir odun alarak kömürlerin üzerine attı. Bir ocak demiri kaptı ve odunu alev alana kadar dürttü. Ateşin dilleri çatırdayarak yukarı doğru sıçradı. "İşte oldu." Dönüp Edith'e baktı. Kadın donuk, ifadesiz bir yüzle şömine rafına bakıyordu. Fischer dönüp

baktı. Şömine rafında daha önce fark etmediği pornografik oymalar vardı.

Edith tiksintiyle inleyince Fischer hızla dönüp baktı. Kadın titriyordu. Hırkasını çıkardı ve kadına uzattı. Edith hırkayı almadı. Gözlerini onun yüzüne dikmişti. "Değilim," dedi kadın.

Edith yukarı doğru uzanıp üstünü çıkarmaya başlayınca Fischer kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kadın pijamasının üstünü başının üzerinden çıkarıp zemine atarken Fischer'ın kalbi hızlandı. Kadının tüyleri diken dikendi ama üşüdüğünden habersiz gibi duruyordu. Pijamasının altını çıkarmaya başladı. Boş bakan suratı sinir bozucuydu. "Kes şunu," dedi Fischer.

Edith duymuyor gibiydi. Aşağı doğru sertçe itti ve pijamasının altı bacaklarından aşağı kaydı. Giysilerinin üstünden adımlayarak Fischer'a doğru yürüdü. "Hayır," dedi adam, Edith ona sokulurken. Edith inleyerek ona yaslandı ve kollarını beline doladı. Kasıklarını ona bastırdı. Kadın boynunu öperken Fischer irkildi. Edith ona dokunmak için aşağı uzandı. Fischer geri çekildi. Edith boş bakıyordu. Fischer gerildi ve kadını bütün kuvvetiyle tokatladı.

Edith nefesi kesilerek döndü ve neredeyse düşüyordu. Fischer kolunu yakaladı ve kadını doğrulttu. Edith şok içinde bakıyordu ona. Aniden başını eğip kendine bakınca korkuyla nefesi kesildi. Kadın onun elinden kendini öyle şiddetle çekti ki arkaya doğru sendeledi. Tekrar düşeyazdı. Dengesini sağlayınca pijamalarını yerden kaptı ve önüne siper etti.

"Uykunda yürüyordun," dedi ona. "Seni dışarıda, göle doğru yürürken buldum."

Kadın cevap vermedi. Gözleri korkuyla kocaman açıktı. Geriledi, kemerli geçide doğru yöneldi.

"Bayan Barrett, ev yüzünden–"

Kadın hızla dönüp koşarak odadan çıkınca Fischer'ın sözü yarım kaldı. Onun peşinden gitmeye yeltendi ama sonra durdu ve dinledi. Hemen hemen bir dakika sonra üst katlarda bir kapının kapandığını duydu. Omuzları gevşedi. Dönüp ateşe dikti gözlerini.

Ev artık Edith'e de nüfuz etmeye başlıyordu.

23.56

Bodrumda onu sürekli kendine çeken bir şey vardı. Florence merdivenlerden indi ve yüzme havuzuna açılan ikili metal kapıyı iterek içeri girdi. O ve Fischer geçen gün saunaya göz gezdirdiklerinde nasıl hissettiğini hatırladı: Sapkınca, hastalıklı bir şey hissetmişti. O hissin, Belasco'nun oğluna karşı hissettikleri olduğu fikrinden vazgeçemiyordu. Yine de emin olması gerekliydi.

Havuz kenarında yürürken adımları yankı üstüne yankı yaptı. Gözlerini kırptı. Gözleri yorgundu. Uyumak için yanıp tutuşuyordu. Fakat durum böyleyken yatmaya gidemezdi. Uyumadan önce Belasco'nun oğlunun hayal olmadığını kanıtlaması gerekiyordu; en azından kendine.

Saunaya çıkan kapıyı çekerek açtı ve içeri baktı. Gördüğü kadarıyla boru vanası tamir edilmişti. Oda buhar doluydu. Buharın kıvrımlı derinliklerine baktı. Orada bir şey vardı şüphesiz, oldukça kötücül bir şey. Ama Belasco'nun oğlu o türde değildi. Öfkesi kendini korumak istemesinden ileri geliyordu. Yardıma çok ihtiyacı vardı ve o yardımı çok istiyordu fakat aynı zamanda, o kadar yaralı ve kırgın bir ruhu vardı ki yardım almamak için neredeyse intihara meyilli biçimde karşı koyuyordu.

Saunadan çıktı ve havuz boyunca gerisingeri yürüdü. Dr. Barrett'ı saunayı kullanmasınlar diye uyarsa iyi olacaktı. Etrafa bakındı. Eğer Belasco'nun oğlu orada değilse neden bodruma gelmek için bir dürtü hissetmişti? Yalnızca havuz ve sauna vardı orada. Yok, bu doğru değildi; şimdi hatırlıyordu. Koridorun üstünde bir şarap mahzeni vardı.

Bunu hatırladığı anda sanki bir idrak fırtınasına kapılmış gibi hissetti. Heyecanla gülümseyerek ikili kapıya doğru hızla ilerledi ve iterek açtı. Koridor boyunca koşup şarap mahzeninin kapısını açtı ve el yordamıyla elektrik anahtarını aradı. Bir an sonra buldu, basarak elektriği açtı. Pek aydınlatmıyordu, tepedeki lamba toz ve pislikle kaplıydı.

Florence odaya girdi ve etrafına bakındı. His oldukça yoğundu. Bakışlarını duvardan duvara, boş şarap raflarında gezdirdi. Bakışla-

rı aniden kapının karşısındaki duvarda sabitlendi. Gözlerini oraya dikti. *Evet*, dedi içinden. Oraya doğru yürüdü.

Görünmez eller onu boğazından yakalayınca çığlığı bastı. Uzandı ve ellerle boğuşmaya başladı. Soğuk ve nemli ellerdi. Elleri kendinden iterek uzaklaştırdı ve yana doğru tökezledi. Dengesini sağlayınca duvara doğru atıldı. Eller onu kolundan yakaladı ve yana doğru fırlattı. Florence yalpaladı ve bir şarap rafına çarptı. "Yapma!" diye bağırdı. Döndü ve etrafa bakındı. "Yardım etmeye geldim!"

Şarap rafından uzaklaştı, tekrar duvara doğru yöneldi. Eller yine üzerindeydi, omuzlarını sıkıyorlardı. Dengesini sağlamasa az daha kapıya çarpıyordu, hızla döndü. "*Beni vazgeçiremezsin.*" Yumuşak, kararlı bir ses tonuyla dua ederek yavaşça öne doğru ilerlemeye başladı. Eller tekrar onu yakaladı. Yüksek sesle dua ederken silkinerek ellerden kurtuldu: "Baba, oğul ve kutsal ruh adına!" Florence duvara doğru hızlandı ve vücudunu duvara yasladı. Her şeyin farkına vardı o an. "Evet!" diye bağırdı. Zihninden bir görüntü geçti: Çok zor durumdaki genç bir adam yalvarır gözlerle ona bakıyordu. Mutlulukla hıçkırdı. "Daniel!" Onu bulmuştu! "*Daniel!*"

23 ARALIK 1970

06.47

Uzaktan gelen çığlık, Edith'in uykusunu bıçak gibi böldü. İrkilerek uyandı ve kafası karışık, tavana baktı. Bir hışırtı duyunca aceleyle etrafa bakındı. Lionel sol dirseğine dayanmış ona bakıyordu.

"Bu da neydi?"

Barrett kafasını iki yana salladı.

"Yani, gerçek miydi?"

Barrett yanıtlamadı.

İkinci çığlık Edith'in nefesini kesti. Barrett da soluğunu tuttu. "Bayan Tanner." Bacaklarını döşeğin yanından sarkıtıp terliklerini giymeye koyuldu. Edith de doğrulmaya başlamıştı. Lionel dengesini kaybedince Edith'in tekrar nefesi kesildi. Barrett başparmağının acısıyla oflayarak yatağın üstüne devrildi.

"İyi misin?" diye sordu Edith.

Başını bir defa salladı ve doğrularak kalkıp bastonunu kavradı Barrett. Edith ayağa kalktı ve üstüne pamuklu sabahlığını geçirdi. Kapıya doğru giden Barrett'ı takip etti hızla. Barrett kapıyı çekip açtı ve koridora çıktılar. Lionel fena topallıyordu. Edith, sabahlığının düğmelerini iliklerken adamın yanında yürüdü. Fischer'ın odasına doğru baktı. O da duymuştu şüphesiz.

Barrett, Florence Tanner'ın kapısının önünde durdu ve kapıyı çabucak üç defa vurdu. Kadından cevap gelmeyince kapıyı açıp içeri girdi. Oda karanlıktı. Barrett odanın ışığını açarken Edith beklentiyle kaskatı olduğunu hissetti.

Florence Tanner sırtüstü yatıyordu, kollarını göğsüne siper etmişti. Barrett yatağa doğru topallarken karısı yakınından ayrılmadı. "Ne oldu?" diye sordu.

Florence kısılmış, acıdan donuklaşmış gözlerini ona dikti. Barrett ona doğru eğilirken gerilmiş kaslarından biri çekince acıyla yüzünü buruşturdu. "Bayan Tanner?"

Florence titredi, ağlamamak için alt dudağını ısırdı. Yavaşça kollarını serbest bıraktı ve Barrett'ın medyumun geceliğinin düğmelerini açmaya başladığını gören Edith gerildi. Kumaşın, kadının memelerinin üstüne denk gelen yerlerinde iki ıslak leke vardı. Barrett geceliği iki yana çekerken Florence gözlerini kapattı. Edith geri çekildi.

Florence'ın memelerinde, meme uçlarını çevreleyen derin diş izleri vardı.

Florence aniden örtüleri çenesine kadar çekti. Çabasına rağmen boğazı bir hıçkırıkla sarsıldı; beyhude yere engellemeye çalıştı. "Karşı koyma," dedi Barrett. Florence tekrar hıçkırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Florence ağlarken Edith kadına baktı. Tanıştıklarından beri ilk defa medyum savunmasız görünüyordu ve Edith ona acıdığını hissetti. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Florence başını iki yana salladı. "Toparlarım."

Fischer odaya girip yanlarına gelirken Edith ona bir göz attı. "Ne oldu?" diye sordu adam.

Florence tereddüt ettikten sonra örtüyü kısa bir anlığına aşağı çekti. Edith bakmamaya çalıştı fakat başaramadı. Florence Tanner'ın memelerindeki ısırıkları tekrar görünce kesik kesik soludu.

"Beni cezalandırıyor," dedi Florence.

Edith boş boş baktı. Medyuma ifadesizce bakan Lionel'a göz attı.

"Bu gece buldum onu," dedi Florence ona. "Daniel Belasco'yu."

Ağır bir sessizlik vardı içeride. Barrett utanmış gibi duruyordu. Florence zoraki gülümsedi. "Hayır, kafamda kurmuyorum bunu." Elini memelerinin üstüne götürdü. "Bunları da mı kafamda kuruyorum?"

Barrett'ın mimiklerinden kararsızlık okunuyordu.

"Cesedi şarap mahzeninde."

Edith, Lionel'ın ne kadar sıkıntılı olduğunu görebiliyordu. Onun sempatiyle davranmak istediğinin ama kadını daha fazla incitmeden ne diyeceğini bilemediğinin farkındaydı.

"Cesedi oradan çıkarmama yardım eder misiniz?" diye sordu Florence.

"Ederdim ama dün geceden sonra ağır bir iş kaldıramam sanıyorum."

Florence inanmaz gözlerle ona baktı. "Ama Doktor, Daniel *orada*. Bunun sizin için bir anlamı yok mu?"

"Bayan Tanner—"

Florence, Fischer'a döndü. "O hâlde sen bana yardım eder misin?"

Fischer bir şey demeden ona baktı. Çığlığı o da *duymuştu*, diye idrak etti Edith birden; duydu fakat Lionel gelene kadar buraya gelmekten korktu. Şimdi de yardım etmekten korkuyordu. Şaşırtıcı değildi bu. Ne zaman sıkıntılı bir şey olsa Bayan Tanner oradayken oluyordu.

Fischer cevap vermeyince medyum dişlerini sıkarak hıçkırmamaya çalıştı. "Pekâlâ. Kendim yaparım." Isırıkların acısı fazla gelmişti sanki ve Florence gözlerini kapattı.

"Sana yardım ederim," dedi Fischer.

Florence gözlerini açtı ve gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür ederim."

Barrett bir elini Edith'in omzuna koydu ve dönmeye davrandı.

Florence, "Haklı olabileceğimden bu kadar mı korkuyorsunuz, Doktor?" diye sordu.

Barrett ona bakarak durum değerlendirmesi yaptı. Sonunda başıyla onayladı. "Öyle olsun. Sizinle birlikte aşağı ineceğiz. Fakat, öyle bir niyetiniz varsa diye söylüyorum, ben kazamam."

"Ben'le birlikte hallederiz."

Edith, Fischer'a baktı. Yatağın ayakucunda durmuş, ifadesizce Florence'a bakıyordu. Aniden sırtında bir ürperme hissetti Edith.

Aşağıda gerçekten bir şey var mıydı?

07.29

Fischer levyenin ucunu yarığa soktu ve gerdirerek manivela hareketiyle bir öbek tuğla ve harcı daha yerinden çıkardı. Yumruğundan daha büyük olmayan bir oyuk açması yirmi dakikadan fazla sürmüştü. Pantolonu ve spor ayakkabıları harç lekeleriyle kaplıydı; ellerinde de toz tabakası vardı. Burnuna harç tozu kaçınca hapşırdı. Dönüp mendilini çıkardı ve burnunu sildi. Onu gergin bakışlarla izleyen Florence'a göz attı. Kadın zoraki gülümsedi. "Zor olduğunun farkındayım."

Fischer başını salladı ve kesik kesik soludu. Tam tekrar hapşıracaktı ki kendini tuttu, ardından levyeyi kaldırıp gediğe sıkıştırdı. Bir yığın daha tuğlayı sökmeye başlamışken levye kaydı, Fischer dengesini kaybederek duvara doğru sendeledi. "Sokayım!" diye söylendi. Dikleşti, sinirli sinirli bir kere daha levyeyi duvardaki yarığa soktu.

Bir başka tuğla parçasını çıkarınca tuğla yerde sekti, adam dönüp Florence'a baktı. "Bu bütün gün sürebilir," dedi.

"Zor olduğunun farkındayım," dedi Florence tekrar. Fischer sırtını esnetti. "Ver biraz ben yapayım," diye önerdi Florence. Fischer başını iki yana salladı ve levyeyi kaldırdı.

"Devam etmeden önce–" dedi Barrett.

Fischer ona döndü.

Barrett, "Madem bunun uzun süreceği açık," dedi Florence'a, "Üst kata çıkıp şu bacağı biraz dinlendirsem sorun olmaz umarım. Fena acıyor."

"Tabii, elbette," dedi Florence. "Onu bulduğumuzda sizi çağırırız."

"Muhakkak." Barrett, Edith'in kolunu tuttu ve kapıya doğru yöneldi. Fischer tekrar duvardaki yarığa dönerken Florence'la birbirlerine baktılar.

Levyeyi saplamak üzereydi ki onu gördü. "*Durun.*" Fischer el fenerini alıp ışığını yarıktan içeri tutarken Barrett ve Edith dönüp baktılar.

"Ne oldu?" Florence sabırsızlığını zaptedemiyordu.

Fischer gözlerini kısarak toz dumanın arasından baktı. Yarığa

doğru üfledi ve fenerin ışığını tekrar tuttu. "Bir urgan var galiba," diye yanıtladı.

Florence ona doğru yaklaştı ve Fischer el fenerini ona verdi. "Işığı oraya tutmaya devam et." Hızla kafasını salladı. Fischer açıklığa uzandı ve tozlu, kalın ipi kavradı. Aşağı doğru çekti ama gelmedi. Yukarı doğru çekince biraz gevşediğini gördü, bırakınca urgan tekrar gerildi. "Sanırım ucunda ağır bir şey var."

Florence nefesini tuttu. "*Karşı ağırlık.*"

Fischer levyeyi aldı ve eğri ucuyla deliğin kenarlarını kazmaya başladı, elinden geldiğince hızla deliği genişletti. Bir dakika boyunca bütün gücüyle kazdıktan sonra levyeyi bıraktı ve düşen levyenin çınlayışı daha bitmeden iki elini açıklığa sokmuştu bile. İpi kavrayarak yukarı doğru çekmeye başladı. Ağırlık çok fazlaydı. Kendini hazırladı ve kafasını duvara dayayıp, gözlerini kapatıp dişlerini sıkarak tüm gücüyle asıldı. Kıpırda, seni piç kurusu, *kıpırda,* dedi içinden.

Urgan aniden yukarı doğru serbest kalınca Fischer bileğini duvarın tırtıklı kenarına çarptı. Fischer ellerini hemen geri çekti. Bileğini kontrol ederken içeriden bir gümbürtü gelmeye başladı. İrkilerek başını kaldırdı.

Duvarın bir bölümü yavaşça sağa doğru çekiliyordu. Fischer görecekleri –ya da göremeyecekleri– şeye karşı kendini hazırladı. Duvarın o bölümü kenara doğru gıcırdayıp titreyerek kayarken yanında dikilen Florence'ın gerildiğinin farkındaydı.

Edith öğürerek arkasını döndü. Fischer yüzünü ekşitti. Florence'ın rahatlayarak iç çekişini ise yadırgadı.

Bir adamın mumyalanmış kalıntısı dar bir geçidin içindeki duvara zincirliydi.

"Poe öyküsü gibi," diye mırıldandı Barrett.

"Burada olduğunu söyledim size," dedi Florence.

Fischer, cesedin kül rengi, parşömenimsi hatlarına dikti gözlerini. Cesedin gözleri koyu, sertleşmiş dutlar gibiydi, dudakları geriye çekilmiş ve sessiz bir çığlık hâlinde donmuştu. Duvarın arkasına henüz hayattayken zincirlendiği açıktı.

"Ee, doktor?" diye sordu Florence.

Barrett hafifçe nefes aldı. "Ne 'ee'si?" diye sordu. "Mumyalanmış bir adam görüyorum sadece. Onun Daniel Belasco olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"*Biliyorum.*"

"Hiç şüphesiz mi? En ufak bir şüpheniz yok mu?"

"*Yok.*" Kuşkulu gözüküyordu.

Barrett gülümsedi. "Bence sözünüzden daha iyi kanıtlar lazım."

Florence ona baktı. "Haklısınız," dedi birden.

Açıklığa dönerek zincirli suretin sol eline doğru uzandı. Fischer kadının bir yüzüğü çıkardığını gördü. "İşte." Kadın yüzüğü Barrett'a uzattı.

Barrett yüzüğü almadan önce tereddüt etti. Fischer, Edith'e göz attı. Kadın, kocasına kaygılı gözlerle bakıyordu. Fischer, Barrett'a baktı. Fizikçi, yüzünde zoraki bir gülümsemeyle yüzüğü geri uzattı. "Çok iyi."

"Artık bana inanıyor musunuz?"

"Bunu düşüneceğim."

"*Düşünecek misiniz?*' Florence ona şaşkınlıkla baktı. "Demek istediğiniz–"

"Demek istediğim bir şey yok," diye kestirip attı Barrett. "Yalnızca, bu bilgiyi hazmetmek ve yorumlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var diyorum. Yine de yüzük takmış bir kadavranın, uğruna bir ömür harcanan bilimsel görüşleri tersyüz edebileceğini farz etmemenizi öneririm size."

"Doktor, sizin görüşlerinizi tersyüz etmeyi *denediğim* yok. Tek istediğim sizinle birlikte çalışmak. İkimizin de haklı olabileceğini göremiyor musunuz?"

Barrett başını iki yana salladı. "Ne yazık ki hayır. Göremiyorum ve göremeyeceğim." Aniden dönüp koridora doğru topalladı. "Canım?" dedi.

Edith bir anlığına Florence'a baktı, sonra dönüp kocasının arkasından gitti. Fischer yüzüğü Florence'tan aldı. Oval armalı, altından bir yüzüktü.

Armanın yüzeyinde kıvrımlı harflerle, "D. B." yazılıydı.

08.16

Neredeyse yirmi dakika boyunca sessizce yemek yediler. Barrett tabağını kenara itip kahve bardağını önüne çekti. Masanın üstündeki EMR göstergesine baktı. Ekipmanlarının olduğu masada yemek yemek zorunda olmaları uygunsuz geliyordu. Ama yemek salonu yerle bir olduğundan yapacak bir şey yoktu.

Edith'e baktı. Kahve bardağını ısınmaya çalışıyor gibi iki eliyle kavramış, hareketsiz duruyordu. Korkmuş bir çocuğa benziyordu.

Üzerine düşündüğü sorunu kafasından uzaklaştırdı. "Edith?" Kadın ona bakınca Barrett gülümsedi. "Rahatsız mı oldun?"

"Sen olmadın mı?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, hiç olmadım. Bu yüzden mi sessiz duruyorum sandın?"

Edith, adamın aksini ispat etmekte zorlanacağı konuların bahsini açmaktan korkuyormuşçasına tereddüt etti. "Bir suret *vardı*," dedi sonunda.

"Hem de çok korkunç bir suret."

Edith rahatsızca ona baktı.

"Gel gör ki *suret* çok da önemli değil," dedi adam.

"Ama yüzük."

"D. B. İlla da Daniel Belasco anlamına gelmek *zorunda* değil."

Edith ikna olmamış gibiydi.

"David Bart olabilir," dedi. "Donald Bascomb." Gülümsedi. "Doktor Barrett."

"Ama–"

"Diğer taraftan, gerçekten de Daniel Belasco *olabilir* – öyle biri olduğunu varsayarsak tabii."

"Onun hikâyesini kanıtlamaz mı bu?"

"O izlenimi verebilir."

"Anlamıyorum o hâlde."

"Mesele delil ya da neyi kanıtladığı değil, o delili *kimin bulduğu*."

Edith hâlâ kafası karışık gibi gözüküyordu. "Canım," dedi Barrett, "Bayan Tanner, hatırı sayılır gelişim göstermiş bir duyarlı. Buna bir de bu evdeki, onun medyum olduğu için ulaşabildiği büyük güç

kalıntısını ekle. Bunun sonucunda kendi görüşlerini geçerli kılmak için istediği kadar reaksiyon yaratabilmesine olanak tanıyan yüklü bir psişik durum ortaya çıkıyor. Kendisi dün gece başıma gelen, daha sonraları Daniel Belasco'nun yol açtığını söylediği '*poltergeist*' saldırısından sorumlu. Sonra da onun cesedinden 'haberdar' oldu ve bu sabah onu 'keşfetti', bu da onun hikâyesini daha da inandırıcı kılıyor. Bunların sebebinin gerçekten Daniel Belasco'dan geride kalanlar olabileceğinin konuyla ilgisi yok. Mesele, Bayan Tanner'ın kendi gücünü ve evdeki gücü kendisini destekleyen kanıtlar yaratmak için manipüle etmesi; hepsi bu."

Edith ona gergince baktı. Barrett, kadının ona inanmak istediğinin ama olanlar yüzünden aklının karışık olduğunun farkındaydı. "Diş izleri ne o zaman?" diye ekledi.

Edith irkildi.

"Aklında *bu* vardı, değil mi?"

Kadın bitkince gülümsedi. "Sen de psişik olmalısın."

Barrett kıkırdadı. "Hiç de bile. Hâlâ ikna olmadığın geriye kalan tek konu o olsa gerekti."

"O bir kanıt değil mi?"

"Ona göre öyle."

"Onlar diş *izleriydi*."

"Öyle görünüyordu."

"Lionel–" Edith hiç olmadığı kadar kafası karışık görünüyordu. "Bana onların diş izleri *olmadığını* mı söylüyorsun?"

"Diş izleri olabilir," dedi. "Söylemek istediğim, onlara sebep olanın kesinlikle Daniel Belasco olmadığı."

Edith yüzünü ekşitti. "Kendi kendine mi yaptı?"

"Doğrudan yapmamış olabilir ama bu ihtimali görmezden gelemem," dedi. "Gerçi, daha mümkün olan, bu olayın stigmata alanına girmesi."

Edith midesi bulanmış gibi göründü.

"İmkânsız görünse de namümkün değil." Barrett duraksadı, sonra devam etti. "O zaman Martin Wrather'a ne olduğunu sana asla söylemedim; hatırlarsan, seans sırasında yaralandığını söylemiştim

sadece. Tenasül organları neredeyse kopmuştu. Bir histeri anında bunu kendi kendine yaptı. Fakat hâlâ 'diğer taraftan güçlerin' kendisini hadım ettiğine inanmayı sürdürüyor." Hüzünle gülümsedi. "Ve bu anlattığımla bir kadının göğsündeki ufak birkaç ısırık arasında dağlar kadar fark var; gerçi onun da çok acı çektiğinden eminim."

"Yine de vakasını nasıl şekillendirdiği ortada," diye devam etti. "Dün gece cesedin yerini bulmuştur ve bu sabah, sırrı keşfedildiği için küplere binen Daniel Belasco onu cezalandırır, gözünü korkutmaya çalışır."

"Ama sen" –Edith elini bitkince hareket ettirdi– "bunların hiçbirine inanmıyorsun."

"İnanmıyorum."

Pes etmiş gibi iç çekti. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Şu olacak: Bu sabah makinem gelecek ve yarına Cehennem Evi'nin sözde lanetini tamamen bilimsel yöntemlerle sona erdireceğim."

Fischer büyük salona girip masaya doğru yaklaşırken başlarını kaldırıp ona baktılar; denizci montunu giymişti, kıyafetlerinde ve ellerinde toz toprak izleri vardı. Oturdu ve hiçbir şey söylemeden kendisine bir bardak kahve doldurup sigarasını yaktı.

"Merasim sona erdi mi?" diye sordu Barrett hafif alayla.

Fischer ona baktı, sonra pastırma ve yumurta tabağının gümüş kapağını kaldırıp içindekilere baktıktan sonra kapağı tekrar kapattı.

"Bayan Tanner kahvaltı etmiyor mu?" diye sordu Barrett.

Fischer başını iki yana salladı ve kahvesinden içti. Barrett onu inceledi. Adamın baskı altında olduğu barizdi. Bunun üstüne çok fazla düşünmemişti ama Fischer'ın burada olanlardan sonra tekrar buraya dönmek durumunda kalması muazzam bir irade gücü olmalıydı.

"Bay Fischer."

Fischer dikkatle ona baktı.

"Geçen gece Bayan Tanner'a yanıt vermedim çünkü canım yanıyordu ve... eh, dürüst olmak gerekirse, ona kızgındım da. Ama buradan ayrılmanızı önerirken haklı olduğunu düşünüyorum."

Fischer soğuk gözlerle süzdü onu.

"Lütfen bunu eleştiri olarak algılamayın, sadece kendi iyiliğiniz için gitmenizin daha akıllıca olacağını düşünüyorum."

Fischer sertçe gülümsedi. "Sağ ol."

Barrett peçetesini masaya koydu. "Eh, mesele hakkındaki hissiyatımı paylaştım sizinle. Karar sizin elbette." Köstekli saatini çıkarıp kapağını kaldırdı. Saatini tekrar cebine koyarken Edith'in bakışlarını Fischer'dan kaçırdığını fark etti. "Belki de Bayan Tanner'a biraz yemek götürmeliyiz," diye önerdi.

Fischer, "Şu an yalnız kalmak istiyor," dedi.

Barrett başıyla onayladı, sonra ayaklandı, yanan bacağına ağırlığını verirken yüzünü buruşturdu. "Canım?" dedi. Edith de bitkince gülümseyerek doğruldu.

Antreye doğru giderlerken Barrett, "Bugün özellikle gergin görünüyor," dedi.

"Mmm."

Kadına baktı. "Sen de öyle."

"Ev yüzünden."

"Elbette." Gülümsedi. "Yarına kadar bekle. Büyük bir değişiklik fark edeceksin."

Birisi giriş kapısını çalınca sevinçle gülümseyerek başını çevirdi. "Makinem," dedi.

08.31

"Ve bu bozulmuş beden bir daha dönmemek üzere göğe yükseldi. Bu beden amacına hizmet etti, artık hizmet edemeyecek. Toprak toprağa, küller küllere, tozlar tozlara. Âmin."

Bununla birlikte cenaze merasimi sözlerini üçüncü kez söylemişti. İlk kez o ve Fischer, Daniel Belasco'nun cesedini istirahate yatırırken, ikinci kez de odasına dönerken. Artık adamın ruhu istirahat edebilirdi.

Dışarıda acı bir soğuk vardı, zemin demir gibi sertti. Fischer'ın mezar kazma girişiminden en sonunda vazgeçilmişti. Evin çevresindeki bölgeyi toprakta bir oyuk bulana kadar aramışlar, cesedi oraya

yerleştirip üstünü yaprak ve taşlarla kapatmışlardı. Sonra, ikisi birlikte başları öne eğik, gözleri kapalı vaziyette üstünkörü mezarın yanında dururken Florence cenaze merasimi sözlerini söylemişti.

Florence gülümsedi. Daniel'ın mümkün olduğu kadar düzgün şekilde defnedildiğinden emin olmuştu. Artık önemli olan onun bu evden ayrılmasıydı.

Kazağının cebine uzanıp Daniel'ın yüzüğünü çıkardı ve avucunu kapayarak yüzüğü elinde tuttu.

Görüntüler anında ortaya çıktı. Onu gördü: koyu saçlı, yakışıklı, otoriter tavırları olan, yine de derinlikten uzak kibrinin altında bir çocuk kadar savunmasız. Onu yemek salonundaki masada gülerken gördü, balo odasında güzel bir genç kadınla vals yaparken gördü. Gülümsemesinde sadece gençlik ve sevecenlik vardı.

Görüler karardı. Daniel tiyatro salonundaydı, gergin yüzü ve parlak gözleriyle bir oyun izliyordu. Florence gerildi. Daniel'ın istediği bu değildi ama gençti, kolay etkileniyordu. Küçük düşürücü her şey elinin altındaydı. Onu, kolunda sarhoş bir kadınla yalpalarken gördü. Onu tam da bu yatak odasında, her şeye rağmen seks eyleminde bir güzellik hissetmeyi denerken gördü.

Yozlaşma arttı. Sarhoşluk. Umutsuzluk. Kısa süren bir kaçış, sonra çaresizce Cehennem Evi'ne geri dönüş; bir daha asla kaçmamak üzere. Florence irkildi. Onu büyük salonda, geniş yuvarlak masada çıplak ve hırslı gözlerle bakarken gördü. Koluna şırınganın iğnesini batırırken, karanlıkta titremesine neden olan cinsel arzuları açığa çıkarırken gördü. Yine de her zaman maskenin –Cehennem Evi'nin yaratmış olduğu yüzün– ardında sinmiş çocuk vardı; kaçmak isteyen ama yapamayan; sevgi isteyen ama sadece kontrolsüz bir özgürlük bulan.

Babasına yaklaştığını görünce nefesini tuttu. Emeric Belasco'nun yüzünü göremiyordu; gölgelerin içinde, dev gibi, tehditkâr bir figürdü. Florence dua ederken dudakları hareket etti sessizce, yüzüğü avucunda iyice sıktı. Gölgeler küçülmeye başladı. Bir an sonra onu görebilecekti. Kalbi buz kesti; görüntü bozuldu. Florence inledi. Bunu kaybetmemeliydi! Kabaran bir iradeyle daha derine indi. Keş-

ke babayı görebilse, babanın içine girebilse, babayı anlayabilseydi. Kaşından ter aktı. Karnında soğuk ve ıslak bir yılanın doğrulduğunu hissetti. "Hayır," diye mırıldandı. Teslim olmamalıydı. Burada anlam vardı, bir cevap.

Şiddetli bir şok vücudu boyunca yayılınca çığlık attı. O an eli gevşedi, yüzük elinden kaydı. Yüzüğün halının –çok aşağılarda olan halının– üstüne düşerken çıkardığı sesi duydu. Büyük bir mağarada, yaralı hâlde yatıyor gibi hissetti. Duvar ya da tavanı algılayabildiği yoktu; her yönde sadece karanlık ve uzaklık vardı. Gözlerini açmaya çalıştı ama açamadı. Zifir, zihnine tembelce yayılıyor, bilincini karalıyordu. Güç, dedi içinden. Yüce Tanrım, *o güç*.

Devasa bir kuyunun duvarından aşağı doğru kaymaya, daha önce bildiklerinden çok daha kara bir karanlığa doğru ilerlemeye başladı. Kendini durdurmaya çalıştı ama duramadı. Hissiyat fizikseldi – bedeni aşağı kaydıkça kayıyordu, kuyunun duvarları serbest düşüşe geçmesini engelleyecek kadar yapışkandı ama aşağıdaki karanlığa doğru olan amansız düşüşünü engelleyecek kadar değil.

Onu bekleyen karanlığın bir karakteri, bir kişiliği vardı. Bu o, diye düşündü. O beni bekliyor.

Ah Tanrım, beni bekliyor.

Bu güce direndi, rehberlerine, ruhani doktorlarına, geçmişte ona yardım etmiş olan herkese dua etti. Beni daha derine düşmekten kurtarın, diye yalvardı onlara. Elimden tutun ve yardım edin bana. Doğmamış ve doğurulmamış Tanrı adına istiyorum bunu. Yardım edin, yardım edin!

Bir anda kendini tekrar odada buldu, kuyu ve mağara gitmişti. Uykudaydı ama uykuda değildi. Yatakta olduğunu, bilincinin kapalı olduğunu biliyordu ama bilinçli olduğunu da biliyordu. Bir kapının açılıp kapandığını duydu. Odasının kapısı mıydı bu yoksa zihnindeki hayali bir odanın kapısı mı? Tek bildiği gözünü açamadığıydı; uyuduğu ama uyanık olduğu. Ayak seslerinin yaklaştığını duydu.

Bir suret gördü. Gözleri kapalıyken, suretin ona siyah kâğıttan kesilmiş bir siluet gibi yaklaştığını görebiliyordu. Bunu kafasında mı kuruyordu? Suret odada mıydı yoksa kafasında mı?

Yatağa geldi ve yanına oturdu; o otururken döşeğin çöktüğünü hissedebiliyordu. Aniden, gelenin Daniel olduğunu anladı ve iniltili bir ses sardı onu. Bu, dudaklarından çıkan gerçek bir inilti miydi yoksa hissettiği şoku belirten, kafasının içindeki bir ses mi? *O olamaz.* O ebedi uykusundaydı. O ve Fischer, Daniel'ın bedenini takdis edilmiş bir mezara gömmüşlerdi. Geri dönemezdi; mümkün değildi. Uykuda, uyanık, onu, siyahlı bir sureti yatakta yanında otururken gördü. Kendisine mi bakıyordu? O kara kafada gözler var mıydı?

"Sen misin?" diye sordu. Sesini duydu ama kafasının içinde mi yoksa gerçek mi bilemedi.

"Benim."

"*Neden*?" diye sordu, düşündü. "Gitmiş olman gerekirdi."

"Gidemem."

Bu bölük pörçük farkında olma arafına daha fazla katlanamıyordu, uyanmaya çalıştı. "Gitmen gerek," dedi ona. "Serbest bırakıldın."

"İstediğim serbest kalmak değil."

"Ne o zaman?" Uyanma mücadelesine daha fazla vakıf olmaya başladı. Daha geç olmadan kendini çıkarması gerekiyordu.

"Ne olduğunu biliyorsun."

Aniden ne olduğunu fark etti. Bu bilgi kalbinde soğuk bir rüzgâr gibi esti. "*Devam etmen gerek*," dedi Florence.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," diye yanıtladı.

"Olmaz."

"Yapman gerek yoksa buradan ayrılamam."

"Hayır!" diye yanıtladı. *Uyan!*

Daniel dedi ki: "O hâlde seni öldürmem gerek, Florence."

Buz gibi eller boğazını kavradı. Florence uykusunda çığlık attı. Ellerini uzattı, o buz gibi elleri tırmalamaya başladı. Aniden uyandı. Eller gitmişti. Doğrulmaya başladı, sonra şok içinde kalakaldı, kalbi tekledi.

Yatağın arkasından korkunç bir ses geldi; ürkütücü bir ses, yarı hayvanımsı, yarı insanımsı, berrak ve rahatsız edici. Hareket edemiyordu. Neydi o? Florence çok yavaşça gözlerini çevirdi. Banyo kapısı hafifçe açıktı, odaya loş bir ışık vuruyordu.

Arkasındaki kediydi.

Kedi ona bakarken Florence da kediyi izledi. Hayvanın gözleri parıldıyordu, çılgınca bakıyordu. Boğazından titrek, doğadışı sesler çıkarmaya devam etti. Yavaşça elini kaldırmaya başladı Florence. "Tanrı aşkına," diye fısıldadı.

Kedi vahşi bir miyavlamayla kadının yüzüne atladı. Florence iki kolunu kendine siper ederek geri sıçradı. Kedi ona saldırarak keskin pençeleriyle kadının kollarına derin çizikler açıyordu. Kedinin dişleri şiddetle kafasına gömülürken Florence çığlık attı. İterek kediden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı; kedi yüzüne yapışmıştı, sıcak kürkü gözlerine ve ağzına giriyordu. Dişleri iyice derine girdi, ön pençeleri kollarına gömüldü, kedinin boğazından hâlâ zalim, çılgınca sesler geliyordu. Florence sol kolunu çekip kurtardı ve parmaklarıyla kedinin kürkü ile derisini kavradı, kafasından tutup çekmeye çalışıyordu. Kedi ısırmayı bıraktı. Sonra kafası hemen kadının boğazına hamle yaptı. Florence sağ koluyla kediyi engelledi ve kedinin dişleri tekrar derisine gömüldü. Florence acıyla hıçkırdı ve kedinin kafasını uzaklaştırmaya çalıştı. Kedi arka patilerini sallamaya başladı. Florence kedinin boğazını tuttu ve sıkmaya başladı. Kedi boğulur gibi sesler çıkarmaya başladı, arka patileri havayı dövüyor, kazağının üstünden kadının göğsünü ve karnını tırmalıyordu. Bir anda kedinin dişleri serbest kaldı. Florence kediyi yere fırlattı.

Nefes nefese hızla ayağa kalktı. Banyodan vuran loş ışıkta kedinin dönüp ayaklandığını görebiliyordu. Yataktan fırladı ve banyoya doğru koştu. Kedi, kadının bacaklarına doğru fırladı ve dişleriyle pençelerini baldırlarına gömdü. Florence düşeyazarken çığlık attı. Dengesini sağlamaya çalışırken İspanyol masaya doğru devrildi, sağ kolu telefona çarptı. Hemen ahizeyi kaptı ve kediye doğru savurdu. İlk darbe kendi dizine geldi. İnleyip tekrar savurdu ve kediyi kafasından vurdu. Tekrar tekrar vurmaya başladı, kedinin dişleri aniden serbest kalana kadar kafasına kafasına indirdi. Kediyi tekmeleyerek uzaklaştırınca dönüp banyoya hamle yaptı. Kedi bir an duraksadı, sonra arkasından fırladı. Sendeleyerek eşikten geçen Florence kapı-

yı hızla kapattı ve kedi diğer taraftan kapıya çarpıp ahşabı deli gibi tırmalarken kapıya yaslandı.

Florence lavaboya doğru sendeledi ve aynadaki yansımasına baktı. Alnındaki derin yarıkları, kan sızan delikleri görünce şok oldu. Kazağını tutup başının üstünden çıkardı, göğsü ve karnında kanayan çapraz yaraları, kan lekeli yırtılmış sutyenini görünce inledi.

Kollarına baktı ve kedinin dişlerinin derisine açtığı delikleri görünce acıyla yüzünü buruşturdu. Sızlandı ve soğuk suyu açtı. Raftan bir el bezi alıp sırılsıklam olana kadar musluğun altına tuttu, sonra ısırık ve çizikleri silmeye başladı. Acıya inleyerek alt dudağını ısırdı. Sıcak gözyaşları gözlerini buğulandırdı.

Yaralarını yıkarken kapının ardındaki kediyi duydu, pençeleriyle ahşabı tırmalıyor ve korkunç sesler çıkarıyordu.

09.14

"Büyükmüş," dedi Edith.

Barrett, sandığın ÖN yazan tarafının kenarına, kalasın ucuna levyeyi sokup yüklenirken homurdandı. Heyecanla, aceleyle hareket ediyordu. Levye kaydı.

"Kendini çok zorlama."

Tahtanın diğer ucunu levyeyle kaldırırken başıyla onayladı. Edith yıllardır onu böyle çalışırken görmemişti. "Yardım edebilir miyim?"

Adam başını iki yana salladı.

Edith onu endişeyle izlerken Barrett sandalyesinde öne eğildi, tahta döşemeleri kanırtıp birçoğunu parçaladı ve sol eliyle kırık parçaları alıp yere attı. "Sağlam paketlemişler," diye söylendi. Barrett bu durumdan rahatsız mıydı yoksa memnun mu olmuştu, Edith anlayamadı.

Sandık iki buçuğa üç metre boyunda ve genişliğindeydi, Barrett'tan otuz santim daha uzundu. İçinde ne var acaba? diye merak etti Edith. Onun makinesi vardı tamam ama ne makinesiydi bu ve evin lanetini nasıl sona erdirecekti?

"Hay lanet!"

Barrett lanet okuyup bandajlı başparmağını tutmak için acıyla tıslayarak levyeyi elinden bırakınca Edith irkildi.

"Lionel, lütfen kendini çok zorlama."

"Sorun *yok*," dedi sabırsızca. Levyeyi alıp sandığa geri döndü.

"Fischer'dan neden yardım istemiyorsun ki?"

"Kendim yaparım," diye homurdandı.

Barrett levyeyi iki tahtanın arasına sokup birini diğerinden ayırırken Edith geri çekildi. "Lionel, *yavaş ol*," dedi. "Sandığı dişlerinle parçalamaya niyetli gibisin."

Barrett durup ona baktı, göğsü şiddetle kalkıp iniyordu, alnında bir ter damlası vardı. Keyif belirtisi olabilecek bir ses çıkardı. "Sadece, şöyle ki... eh, parapsikolojide harcadığım yıllarımın neticesi bu," dedi. "Neden heyecanlı olduğumu anlayabilirsin."

"Ve sen de neden endişelendiğimi anlayabilirsin."

Başıyla onayladı. "Kendimi tutacağım," diye söz verdi. "Sanırım yirmi yıldan sonra birkaç dakika daha sabredebilirim."

Edith rahatlayarak arkasına yaslandı. Çalışırken onu konuşturabilirse belki aşırı çalışmazdı.

"Lionel?"

"Evet?"

"O cesedi polise bildirmeli miyiz?"

"Hafta bittiğinde," dedi, "bildireceğiz."

Edith başka hangi konudan konuşsak diye düşünerek başını peki der gibi salladı.

"Fischer güçlü bir psişik miydi gerçekten?" diye sordu, aklına neden bu sorunun geldiğini merak ederek.

"Bir dönem Home ve Palladino ile aynı seviyede olduğu genel olarak kabul görüyordu."

"Ne yaptı peki?"

"Ah," –Barrett başka bir kalasın ucunu sandığın ön tarafından çıkardı ve ahşap parçasını kenara koydu, sandığın içinde cam siperli bir dizi tuş ortaya çıktı– "her zamanki şeyler: havaya yükselme, ruhları kendi sesiyle konuşturma, biyolojik fenomenler, fiziksel enerji yerleştirme,* perküsyon, materyalizasyon... bu tür şeyler. Bir

(İng.) Imprint ya da psychic imprint: Belirli bir bölgeye güçlü bir enerji depo-

seansta, neredeyse iki yüz otuz kilo ağırlığında bir masa tamamen aydınlık bir odada tavana yükselmişti; onunla birlikte. Ve altı adam bile masayı yere indirememişti.

"Sonra, test odasında ışıklar kapanınca –tam denetim yapılıyordu– yedi kişinin mükemmelen şekillenmiş suratları odada süzülmeye başladı. Yüzlerden biri, teste katılan kişiler arasından Harvard'dan ünlü bir kimyacı olan Doktor Wells'in yüzüne üflemişti, bir diğeri de onu öpmeye çalıştı. Sanırım kendisi o geceye kadar bu konu hakkında oldukça alaycıydı."

"Başka?" Barrett susunca Edith onu teşvik etti.

"Ah, bir... adam şeklinde karanlık bir gölge test odasında duvarları sallayan adımlarla yürüdü. Büyük kelebeklere benzer yeşil fosforlu ışıklar masanın üstünde kanat çırptı ve seanstakilerin saçlarına kondu. Bir mandolin tavanın yakınında süzülüp 'My Bonny Lies Over the Ocean,'* çalıyordu. Pittsburgh Parapsikoloji Cemaatinden Profesör Mulvaney mükemmel şekilde materyalize olmuş bir eli on dakikadan fazla tuttu; elin kemikleri, derisi, kılları, tırnakları ve sıcaklığı olduğunu söyledi. Bir saniye içinde de elindeyken kayboldu.

"Son olarak, büyük bir teleplazma Fischer'ın ağzından çıktı ve bir Çin mandarini şeklini aldı, iki metre uzunluğunda ve en ufak ayrıntısına kadar tamdı. Yirmi dakika boyunca grupla iletişim kurduktan sonra Fischer'ın bedenine geri çekildi." Barrett başka bir tahtayı kenara koydu. "Fischer o zaman sadece on üç yaşındaydı."

"Esaslıymış o zaman."

"Ah evet, kesinlikle." Barrett son kalas üstünde çalışmaya başladı. "Ne yazık ki bu uzun zaman önceydi. Bunu bir kas gibi düşünebilirsin. Kullanmazsan atrofi meydana geliyor." Son tahtayı kenara koydu ve bastonunu tutarak doğruldu. "İşte oldu," dedi.

Edith kalkıp ona doğru yürüdü. Barrett, makinenin ön kısmına sarılmış geniş bir örtüyü sıyırıyordu. Onu açıp makine planlarını çıkarırken Edith anahtarların, tuşların ve butonların kontrol paneli sırasına baktı. "Bunu yapmak ne kadara mal oldu?"

---

lamak. Bazı insanlar o bölgeye gittiğinde orayı hayaletli sanırlar fakat sadece fazla enerji birikmiştir. *–çn*

Geçmişi 18. yüzyıl'a kadar dayanan bir İskoç halk şarkısı. *–yhn*

"Yetmiş bin dolardan fazla tuttuğunu söyleyebilirim."

"*Tanrım.*" Edith bakışlarını tuşların üzerinde gezdirdi. "EMR," diye mırıldandı, en büyük tuşun altına yerleştirilmiş metal plakayı incelerken. Üzerindeki numaralar 0'dan 120.000'e kadar çıkıyordu.

"EMR nedir, Lionel?"

"Daha sonra açıklarım, canım," dedi dalgın bir şekilde. "Ters Çevirici'nin tam olarak ne için tasarlandığını hepinize anlatacağım."

"Ters Çevirici," dedi Edith.

Barrett başıyla onaylayarak en üstteki plana baktı. Kalem feneri cebinden çıkardı ve ışığını makinenin yan tarafındaki ızgaraya benzer açıklığa tuttu. Kaşlarını çatıp masaya doğru topalladı ve planları bırakıp bir tornavida aldı. Makineye tekrar dönüp bir plakayı sökmeye başladı.

Edith şöminenin başına gidip ellerini ateşe doğru uzattı. Bir an sonra, tam burada duruyordum, diye düşündü. Tokatlanarak uykudan uyandırılıp kendisini Fischer'ın önünde çıplak bulmasından öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Ürperdi, bunu düşünmemeye çalıştı.

Fischer aniden içeri girdiğinde tekrar Lionel'ın yanına dönüyordu. "Doktor!" diye bağırınca Edith irkildi.

Barrett hızla döndü.

"Bayan Tanner!"

Edith donakaldı. Tanrım, yine ne oldu? diye düşündü.

"Yine yaralanmış."

Barrett başını bir kez salladı ve masaya doğru topallayıp siyah çantasını aldı. "Nerede?" diye sordu.

"Odasında."

Üçü aceleyle büyük salonu arşınlarken Barrett diğer ikisinin hızına elinden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyordu. "Durumu ne kadar kötü?" diye sordu.

"Çizikleri, yırtıkları, ısırıkları var."

"Nasıl olmuş?"

"Bilmiyorum, kedi galiba."

"*Kedi* mi?"

"Ona biraz yemek götürüyordum. Kapıyı çaldım, cevap vermeyince de kapıyı açtım. Kapıyı açtığım gibi kedi dışarı fırlayıp gözden kayboldu."

"Peki ya Bayan Tanner?"

"O banyodaydı," dedi Fischer. "Başta dışarı çıkmadı. Çıktığındaysa—" Yüzünü ekşiterek sustu.

Geldiklerinde kadın yatakta uzanıyordu; odayı arşınladıkları sırada gözlerini açtı ve başını çevirdi. Edith yaşadığı şoku dışavuran bir ses çıkardı. Medyumun derisi mum gibi solgundu, kafasında kanla kaplı yaralar vardı, yüzünde ve boynunda kabarmış çizikler vardı.

Barrett çantasını yatağın kenarına koydu ve kadının yanına oturdu. "Bunları dezenfekte ettiniz mi?" diye sordu kafasındaki ısırıklara bakarak.

Kadın başını iki yana salladı. Barrett çantasını açtı ve içinden küçük kahverengi bir şişe ile bir kutu pamuklu çubuk çıkardı. Florence'ın kazağındaki yırtıklara göz attı. "Vücudunuzda da mı var?"

Florence başını evet der gibi salladı, gözleri dolmuştu.

"Kazağınızı da çıkarsanız iyi olur."

"Kendimi yıkamıştım."

"O yetmez. Enfeksiyon kapabilir."

Florence, Fischer'a baktı. Adam bir şey demeden döndü ve diğer yatağa doğru yürüdü, yatağa oturup arkasını onlara döndü. Florence kazağını çıkarmaya başladı. "Edith, ona yardım eder misin?" diye sordu Barrett.

Edith yatağın yan tarafına ilerledi, Florence'ın göğsü ve karnındaki pürüzlü kesikleri, kollarındaki ısırık ve yaraları görünce yüzünü ekşitti. Medyumun sutyenini açmak için sırtına uzandı, Florence sutyeni çıkarınca geri çekildi. Medyumun memeleri de çiziklerle kaplıydı.

Barrett şişenin kapağını çevirerek açtı. "Bu acıtacak," dedi. "Biraz kodein* ister misiniz?"

* Ağrı kesici etken maddesi. —*çn*

Florence başını iki yana salladı. Barrett bir çubuk alıp şişeye batırdı ve alnındaki delik yaralardan birini silmeye başladı. Florence tısladı ve gözlerini kapattı, kapalı göz kapaklarının altındaki gözyaşları baskı yapıyordu. Edith izleyemiyordu. Kafasını çevirip Fischer'a baktı. Adam duvara bakıyordu.

Birkaç dakika boyunca duyulan tek ses Florence'ın sızlamaları ve Barrett'ın özür mahiyetindeki mırıldanmalarıydı. Doktor pansumanı bitirince kadının göğsüne bir battaniye örttü. "Teşekkür ederim," dedi kadın. Edith tekrar döndü.

Florence, "Kedi bana saldırdı," dedi. "Kedinin içine Daniel Belasco girdi."

Edith kocasına baktı. Adamın yüzü ifadesizdi.

Medyum gülümsemeye çalıştı. "Ne düşündüğünüzü tahmin–"

Barrett, "Benim ne düşündüğümün gerçekten önemi yok, Bayan Tanner," diye kadının sözünü kesti. "Önemli olan sizin pençelenmeniz."

"İyi olurum."

"Bundan emin değilim, Bayan Tanner. Bay Fischer yerine *sizin* buradan ayrılmanız daha münasip olmaz mı acaba diye düşünüyorum."

Edith, Fischer'ın onlara bakmak için döndüğünü fark etti.

"Olmaz, Doktor." Florence başını iki yana salladı. "Hiç de münasip olacağını sanmıyorum."

Barrett tekrar konuşmadan önce birkaç saniye süzdü kadını. "Bay Deutsch'un bilmesine gerek yok."

Florence'ın kafası karıştı.

"Yani..." Barrett duraksadı. "proje için sizden beklenenden daha fazla katkı verdiniz."

"Ve siz de ödememi almamı sağlayacaksınız, öyle mi?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum, Bayan Tanner."

Florence tam cevap verecekken kendini tuttu. Tekrar Barrett'a bakmadan önce gözlerini başka tarafa çevirdi. "Pekâlâ," dedi, "kabul. Ama buradan ayrılmayacağım."

Barrett başını salladı. "Âlâ. Siz bilirsiniz tabii ki." Duraksadı,

sonra ekledi. "Ama hâlâ ayrılabilecekken bu evden ayrılmanız için sizi teşvik etmezsem, hayır, sizi *uyarmazsam* size karşı olan sorumluluğumu ihmal etmiş hissederdim." Tekrar duraksadı. "Ayrıca, eğer hayatınızın tehlikede olduğunu düşünürsem burayı terk ettiğinizden *emin* olma niyetindeyim."

Florence şoke olmuş görünüyordu.

"Bile bile buna seyirci kalmaya ve Cehennem Evi'nin kurbanlarından biri olmanıza izin vermeye niyetim yok." Çantasını çat diye kapattı ve kaldırdı. "Canım?" dedi. Zar zor ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

10.43

Edith sağ tarafına doğru yattı ve diğer yatağa baktı. Lionel uyuyordu. Şu sandıkla uğraşmasına hiç izin vermemeliydi. Fischer'dan yardım istemelilerdi.

Lionel'ın uykuya dalmadan önce söylediği şeyi düşündü: Florence Tanner, iddiasını kanıtlamayı kafasına o kadar takmıştı ki bunun için beden sağlığını gözden çıkarıyordu.

"Kendinde değişiklikle sonuçlanan zihin ayrışması, medyumistik fenomenin temel meselesidir," demişti. "Daniel Belasco diye biri var mı yok mu bilmiyorum ama Bayan Tanner'ın iletişimde olduğunu iddia ettiği kişilik, kendi kişiliğinin ayrı bir parçasından başka bir şey değil."

Edith bezgince pofladı ve sırtüstü yattı. Keşke Lionel'ın anladığı gibi o da anlayabilseydi. Tek düşünebildiği Florence Tanner'ın meme uçlarının etrafındaki şu korkunç diş izleriydi; Florence'ın kedinin neden olduğunu söylediği çizikler ve ısırıklardı. Bunları –farkında olmadan bile– kendine nasıl yapmış olabilirdi ki?

Edith şiltenin yanından bacaklarını uzatıp doğruldu. Ayaklarına geçirmeden önce birkaç dakika boyunca ayakkabılarını izledi. Kalkıp sekizgen köşeli masanın yanına gitti ve elyazmasına baktı. Bir parmağını başlığın üstünde gezdirdi. Gerçekten zararı olur mu? diye düşündü. Bu hemen hemen anlamsız alkol korkusuna sahip olmak saçmaydı. Sırf babasının alkole düşkünlüğü çocukluğunu

mahvetti diye özellikle alkolü suçlaması gerekmiyordu. Tek istediği, rahatlamak için az biraz içki içmekti.

Dolaba gidip kapağını açtı. Sürahiyi ve küçük, gümüş bardaklardan birini alıp masaya götürdü. Çantasından bir mendil çıkardı ve brendiyle doldurmadan önce gümüş bardağı sildi. İçkinin rengi çok koyuydu. Zehirli mi acaba diye düşündü. Bu, her şeyin sona ermesi için korkunç bir yol olurdu.

Parmağını brendiye soktuktan sonra diline değdirdi. Zehirlendiğini anlayabilir miydi ki? Dili yanmaya başladı ve gergince yutkundu. Sıcaklık boğazındaki dokulara hafif hafif yayıldı. Edith gümüş bardağı kaldırdı ve burnuna yaklaştırdı. Hoş bir kokusu vardı. Nasıl zehirli olsundu? Birisi daha önce denemişti muhakkak.

Küçük bir yudum aldı ve içki boğazından aşağı inerken gözlerini kapadı. Ağzının içi ısınıyordu. Brendi midesine ulaşır ve küçük bir sıcaklık tohumu orada kök salmaya başlarken Edith keyifli bir ses çıkardı. Bir yudum daha aldı. Güzel gitti, dedi içinden. Sırf bir yudum brendi içtim diye potansiyel bir alkolik olamam. Sallanan sandalyeye doğru yürüdü, tereddüt ettikten sonra oturdu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı ve brendiden ölçülü yudumlar aldı.

Bardak boşalınca gözlerini açtı ve masaya baktı. Hayır, dedi. Bir tane yeter. Artık sakin hissediyordu, tek istediği buydu. Bardağı göz hizasına kaldırıp gümüş işlemesinin detaylarını inceledi. Hafta bittiğinde bunu hatıra olarak eve götürürdü belki. Gülümsedi. İşte; bu daha iyiydi. Geleceği planlıyordu.

Aklına Fischer geldi. Bu sabah adamdan öyle kabaca kaçındığı için özür dilemesi gerekiyordu gerçekten de. Hayatını kurtardığı için ona teşekkür etmeliydi. Dağ gölündeki pis ve durgun su aklına gelince ürperdi. Ayağa kalktı ve odayı arşınlarken hafifçe sallandı. Kapıyı açıp koridora çıktı ve kapıyı mümkün olduğunca sessizce kapattı.

Birden, eve girdiklerinden beri ilk defa bu evde yalnız kaldığını fark edince bir korku dalgası bedenini sardı. Bu korkuya gülüp geçti. Aptalca davranıyordu. Lionel hemen odadaydı. Florence muhtemelen odasındaydı, Fischer da kendi odasında. Koridorda Fischer'ın

odasına doğru yürüdü. Bir hata mı yapıyordu yoksa? Hayır, dedi; ona bir özür borçluyum, ona teşekkür borçluyum.

Fischer'ın kapısını tıklattı ve bekledi. Odadan ses gelmedi. Birkaç saniye sonra tekrar vurdu kapıyı fakat yine yanıt yoktu. Edith kapı kolunu çevirip kapıyı itti. Ne yapıyorum ben? diye düşündü. Kendine engel olamıyordu. Kapıyı açarak içeri baktı.

Oda, Lionel ve onun odasında nazaran hatırı sayılır derecede küçüktü. Sayvanı yüksek ve kare biçimli, kocaman bir yatak vardı sadece. Yatağın sağında, üstünde Fransız telefon ve küllük olan bir masa vardı. Edith içinde ezilmiş izmaritler dolu küllüğe baktı. Çok sigara içiyor, dedi içinden.

Masanın yanındaki koltuğa doğru süzüldü. Fischer'ın çantası oradaydı, fermuarı açıktı. Edith içine bakınca birkaç tişört ve açılmış bir karton sigara gördü. Çantaya dokunmak için uzanırken yutkundu.

Nefesi kesilerek arkasına döndü.

Fischer eşikte durmuş ona bakıyordu.

Edith'e korkunç şekilde uzun gelen bir süre boyunca gözlerini birbirlerine diktiler. Edith'in kalbi hızlandı; yüzünü sıcak bastı.

"Hayırdır, Bayan Barrett?"

Kendine hâkim olmaya çalıştı. Onu burada böyle bulunca ne düşünüyor olsa gerekti ki? "Teşekkür etmeye geldim," diyebildi.

"Teşekkür mü?"

"Geçen gece beni kurtardığınız için."

Fischer ona doğru yaklaşınca istemeden geri çekildi. "Kocanı yalnız bırakmamalıydın."

Ne diyeceğini bilemedi.

"İyi misin?"

"Elbette."

Fischer ona dikkatle baktı. "Bence hemen odana dönmelisin."

Edith halıyı arşınlarken Fischer ona eşlik etti. "Gece olunca bileğini yatağa bağlamayı dene," dedi.

Kadının arkasından koridora ve sonra da odasına kadar eşlik ederken Edith başını salladı. Ona bakmak için döndü. "Teşekkürler."

"Kocanı bir daha yalnız bırakma," dedi. "Asla—"

Sustu ve onu öpecekmiş gibi birden öne eğildi. Edith irkilerek geri çekildi. "İçki mi içiyordun?" diye sordu Fischer.

Edith gerildi. "Ne oldu ki?"

"Çünkü burada içmek güvenli değil. Kontrolü kaybetmek güvenli değil."

"*Kontrolü kaybettiğim yok*," dedi Edith sertçe. Arkasını döndü ve odasına girdi.

11.16

Birisi kapıyı çalınca Florence irkildi. "Girin."

Fischer girdi.

"Ben." Kadın doğrulmaya çalıştı.

"Kalkma," dedi Fischer ona. Oda boyunca yürümeye başladı. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii." Yatağa hafifçe vurdu. "Gel, yanıma otur."

Fischer şiltenin kenarına oturdu. "Acı çektiğin için üzgünüm."

"Geçecek."

İkna olmadan başını evet der gibi sallayan Fischer, Florence gülümseyene kadar sessizce ona baktı. "Evet?" diye sordu kadın.

Fischer kadının vereceği tepkiye hazırladı kendini. "Doktor Barrett'la hemfikirim. Bence buradan ayrılman gerek."

"*Ben*."

"Paramparça oluyorsun, Florence. Bunu göremiyor musun?"

"Bu şeyleri *kendi kendime* yaptığımı düşünmüyorsun sen de, değil mi?"

"Hayır, düşünmüyorum," diye yanıtladı. "Ama kimin yaptığını da bilmiyorum. Sen Daniel Belasco olduğunu söylüyorsun. Ya yanılıyorsan? Ya kandırılıyorsan?"

"Kandırılmak mı?"

"1940'ta, buradayken yanımızda bir kadın medyum vardı. Grace Lauter. Eve iki kız kardeşin musallat olduğuna ikna olmuştu. Oldukça ikna edici kanıtları vardı. Tek sıkıntı, yanılıyor olmasıydı. Buradaki üçüncü günümüzde kendi boğazını kesti."

"Ama Daniel Belasco *gerçekten* var. Bedenini bulduk, üstünde adının baş harfleri olan yüzüğünü bulduk."

"Ayrıca onu gömdük de. Öyleyse neden mezarında değil?"

Florence başını iki yana salladı. "Bilmiyorum." Alçak sesle konuşuyordu. "Bilmiyorum işte."

"Üzgünüm." Elini kadının elinin üstüne koydu. "Açığını aramıyorum. Endişeleniyorum sadece, hepsi bu."

"Sağ ol, Ben." Birkaç saniye sonra ona gülümsedi. "Benjamin Franklin Fischer," dedi. "Böyle bir ismi kim verdi ki sana?"

"Babam. Kendisi Benjamin Franklin'e hastaydı."

"Bana ondan bahsetsene."

"Bahsedecek bir şey yok. Ben iki yaşımdayken annemi terk etti. Onu suçlamıyorum. Annem onu delirtmiş olmalı."

Florence'ın gülümsemesi silindi.

"Annem bir fanatikti," dedi Fischer. "Dokuz yaşımdayken medyumluk belirtileri göstermeye başladığımda varlığını bu işe adadı." Gülümseyişi nükteden yoksundu. "Benimkini de."

"Pişman mısın?"

"Pişmanım."

"Gerçekten mi, Ben?" Ona derin bir kaygıyla baktı.

Fischer birden gülümsedi. "İşler rayına girince bana şu Hollywood meselesinden bahsedeceğini söylemiştin." Gülümsemesi çarpıklaştı. "Pek de rayına girdi sayılmaz ama."

"Çok uzun hikâye, Ben."

"Vaktimiz var."

Cevap vermeden ona baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Kısaca anlatayım."

Fischer ona bakarak bekledi.

"Belki okumuşsundur," dedi Florence. "Dedikodu köşelerinde o zaman kendine çok yer bulmuştu. Hatta *Confidential** evimde yaptığım Spiritüalist toplantıları hakkında bir hikâye yayımlamıştı. Tabii öyle bir anlattılar ki başka bir şey yapıyormuşum gibiydi.

"Öyle değildi, Ben. Ne olduğunu söylüyorsam tam olarak oydu. Hiç evlenmememle ilgili hikâyelere gelince, bunun sebebi 'gönül eğlendirmek' istememmiş, öyle dediler ki bu da doğru değildi. Asla ev-

* Robert Harrison tarafından kurulan, 1952–1978 yılları arasında yayımlanan dedikodu dergisi. *–çn*

lenmedim çünkü evlenmek isteyeceğim bir adam çıkmadı karşıma."

"Oyunculuğa nasıl başladın?"

"Rol yapmayı severdim. Çocukken aileme ve yakınlarıma ufak gösteriler yapardım. Sonraları lisenin tiyatro kulübüne katıldım, yerel bir tiyatro grubuna girdim, üniversitede dramaturgi eğitimi aldım. İlerlemem hatırı sayılır derecede kolay olmuştu; bazen öyle olur. Tanrı vergisi bir dış görünüş, şansın yaver gitmesi." Biraz kederle gülümsedi. "Asla büyük bir başarı yakalayamadım. Kendimi yeteri kadar vermedim. Ama tartışmalı bir şey de yoktu hiç. Ne karanlık bir geçmiş ne de çocukluk yaralarını kapayan yaralar vardı. Şahane bir çocukluk geçirmiştim. Ailem beni severdi ve ben de onları severdim. Onlar spiritüalistti, ben de spiritüalist oldum."

"Tek çocuk muydun?"

"Bir kardeşim vardı. David. On yedi yaşındayken omurilik menenjitinden öldü." Geçmiş gözlerinin önüne geldi. "Hayatımın tek gerçek acısı oydu."

Tekrar gülümsedi. "Hollywood'da 'gözden kaybolmama' ve rahatlamak için 'dine dönmeme' sebep olan kariyer 'düşüşümün' bu olduğunu söylediler. Hayatım boyunca bir spiritüalist olduğumdan bahsetmeyi sürekli göz ardı ettiler. Esasen, yitip giden kariyerimden memnundum. Yapmam gerektiğini her daim bildiğim şeyi yapma fırsatı verdi bana; kendimi tamamen medyumluğa adamak.

"Hollywood'dan korkmuyordum – ya da orada yitip gitmekten. Bunda korkulacak bir şey yok. Orası bir yer ve ticari bir girişim, dahası değil. Oraya dahil olanların hayatlarını getirdikleri durum kendi seçimleri. Şu sözde 'yozlaştırıcı' zorlamalar, iş hayatının herhangi bir dalında var olan benzer zorlamalardan daha büyük değil. Mesele iş değil, o işe girenlerin yozlaşabilirliği.

"Çoğu zaman beni çevreleyen ahlaksızlık dalgasının farkında olmadığımdan değil. Kalabalık setlerde, partilerde havadaki erdemsiz gerilimden sık sık bunalıyordum." Hatırlayarak gülümsedi. "Bir gece yatağa geçtiğimde her zamanki gibi Rabbın Duasını söyledim. Birden, şöyle dediğimin farkına vardım: 'Setlerdeki babamız, adın kutsal kılınsın.'" Başını iki yana salladı eğlenerek. Bir ay içinde oradan ayrıldım ve doğuya yerleştim."

Fischer tam konuşmaya başlıyordu ki uzakta bir yerden kedi miyavlaması geldi zayıfça. *Keyifli aranın sonu*, diye düşündü. Florence acı çekiyor gibi görünüyordu. "Sefil yaratık." Doğrulmaya başladı.

Fischer onu yastıklara doğru hafifçe iterek kalkmasına izin vermedi. "Ben bakarım."

"Ama–"

"Dinlen," dedi ayağa kalkarken.

"Gitmeden çantamı getirir misin?"

Fischer odayı arşınladı ve çantayı getirdi. Florence çantayı açtı ve içinden bir madalyon çıkarıp ona uzattı. Fischer madalyonu aldı. Üzerine kazınmış tek bir kelime vardı: İNAN.

"Eğer inanırsan her şey senin elinde," dedi Florence.

Fischer madalyonu tam geri verecekti ki, "Hayır, sende kalsın," dedi kadın. "Benden sana, sevgiyle."

Fischer zoraki gülümsedi. "Teşekkürler." Madalyonu cebine attı. "Gerçi benim bir sıkıntım yok. Kendin için endişelen, benim için değil."

"Ben dinlendikten sonra benimle seansa katılır mısın?" diye sordu. "Daniel Belasco ile iletişime geçmem gerekiyor ve trans bunun en hızlı yolu. Ama tek başıma seans düzenlemek istemiyorum."

"Ayrılmayı düşünmeyeceksin demek ki?"

"Ayrılamam, Ben, bunu biliyorsun." Duraksadı. "Benimle seansa katılır mısın?"

Fischer ona endişeyle baktı. Sonunda başını yukarı aşağı salladı. "Olur."

Başka bir şey demeden odadan ayrıldı.

12.16

Suratına çarpan soğuk su iyi hissettirdi. Yanık baldırının derisi buruşmuştu, ayaklarını çırparken acıyordu ama Barrett durmak istemiyordu. Sağ elini sudan ne zaman çıkarsa başparmağındaki acı şiddetleniyordu. Gerçi bunu yapmam gerek, diye düşündü. Yüzmeyeli neredeyse bir hafta olmuştu.

Havuzun sığ tarafına ulaştı ve durdu, sol eliyle havuzun harpuştasına tutundu. Edith sauna kapısının yanındaki ahşap bankta oturuyordu. "Abartma," dedi.

"Abartmam. İki kere daha yüzeceğim sadece."

Çevresinde dönüp tekrar yüzmeye başladı. Gözlerini kapadı ve kollarıyla ayaklarının çıkardığı sıçrama seslerini dinledi.

Evin atmosferinin Edith'i ne kadar kötü etkilediğini merak etti. Uyandığında, onu rahatsız etmeden kalkmaya çalışmıştı fakat kımıldadığı anda Edith'in gözleri açılmıştı. Nefesinde hafif bir brendi kokusu vardı ve adam kalktığında masanın üstünde bir brendi şişesi ve yanında ufak bir gümüş bardak görmüştü. Edith içkiyi dolapta bulduğunu ve rahatlamak için bir bardak içtiğini söylemişti. Barrett içki şişesini tekrar dolaba koymuş ve ona bu evde herhangi bir şey içerek büyük bir risk aldığını söylemişti. Kadın şişeye bir daha dokunmayacağına söz vermişti.

Barrett'ın eli havuzun uzak ucuna değdi ve adam dönüp geri yüzmeye başladı. Yarın geceye buradan gitmiş olmamız gerek, diye düşündü. Eğer Ters Çevirici'yi gecikmeden çalıştırabilirse o zamana ayrılabileceklerinden emindi. Edith'in Ters Çevirici'nin evdeki atmosferi nasıl değiştireceğiyle ilgili hiç fikri var mı acaba diye düşünürken kendi kendine gülümsedi.

Sığ kısma ulaşıp doğruldu, bedenine vuran havanın soğukluğu yüzünden tısladı. Edith merdivenlerden çıkmasına yardımcı oldu ve omuzlarına bir havlu sardı. "Saunada birkaç dakika dikilebilir misin?" diye sordu Barrett.

Edith ona bastonunu uzatırken olumlu anlamda başını salladı.

"Bana iyi gelir sanırım."

"Evet. Gir." Ağır kapıyı çekerek açtı Edith.

"Üzerindekileri çıkarsan iyi olur," dedi adam.

"Peki."

Barrett havluyu ahşap bankın üstüne attı ve topallayarak saunaya girdi, Edith de kapansın diye kapıyı arkasından bıraktı. Nemli sıcaklığı bedeninde hisseden Barrett zevkle inledi. Bir bank bulana kadar dişlerinin arasından soludu. Bankın üstü acayip sıcaktı. Hortumu bulana kadar bastonuyla odayı yavaş yavaş taradı. Duvara ulaşana kadar sol eliyle hortumu takip etti, musluğu bir kez çevirdi. Musluğun ucundan soğuk su fışkırdı. Barrett onunla bankın üstünü

yıkadı ve bastonunu kenara koyarak oturdu. Eğilip mayosunu aşağı doğru sıyırdı. Mayo bacaklarından aşağı kaydı ve Barrett silkinip mayodan kurtuldu.

Kapıya doğru baktı. Edith'in işi amma da uzun sürüyordu. Kaşlarını çattı. Tekrar ayağa kalkmak istemiyordu. Ama onu birkaç saniyeden fazla yalnız bırakmamalıydı.

Tam ayağa kalkmak üzereydi ki kapı açıldı ve kadının vücudunun hatlarını gördü. Edith'in tüm kıyafetlerini çıkarmış olmasına şaşırdı. Kapı gıcırdayarak kapanırken, "Buradayım," dedi. Daha parlak bir ampul takmayı unutmamalıydı. Tepedeki ampulün ya voltajı düşüktü ya da kirle kaplıydı; muhtemelen ikisi de.

Edith buharla örtülü odada dikkatle hareket etti. Soğuk su birikintisine basınca hafif bir ses çıkardı. Barrett ucu eline gelene dek hortumu kendine çekti, sonra yanındaki bankı yıkadı, bacağına biraz soğuk su püskürünce irkildi. Boruyu yere attı ve Edith yanına oturdu. Barrett kadının düzensiz soluklar aldığını duydu, sıcak havanın genzine gitmesini engellemeye çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Edith öksürdü. "Saunada nefes almaya asla alışamayacağım."

"Yüzüne su vur ve o sırada nefes almaya çalış."

"İyiyim."

Barrett gözlerini kapadı ve nemli sıcaklığın derisine nüfuz edişini hissetti. Edith elini bacağına koyunca irkildi. O da elini onunkinin üstüne koydu. Birkaç saniye sonra kadın uzandı ve adamın yanağını öptü. "Seni seviyorum," dedi.

Barrett kolunu kadının omzuna attı. "Ben de seni seviyorum," dedi. Edith onu tekrar yanağından öptü, sonra dudağının ucundan. Kadın dudaklarını onunkine bastırıp öperken kafasını hareket ettirdiğinde Barrett vücudunda bir kıpırdanma hissetti. Kadının bir eli karnından aşağı doğru inerken Barrett gözlerini açtı. Edith? dedi içinden.

Birkaç saniye sonra kadın döndü ve adamın kucağına çıktı, dudaklarını dudaklarından ayırmıyordu. Barrett kadının sıcak, pürüzsüz karnının onunkine dayandığını hissetti. Kadın uzanıp adamın

penisini kavradı ve kendisine sürtmeye başladı. Barrett'ın nefesi tıkanmaya başladı. Sıcak hava boğazını ve göğsünü kavuruyordu. Kadın onun alt dudağını ısırınca Barrett ürkek bir ses çıkardı. Nefesindeki brendi kokusunu alabiliyordu.

Edith'in dudakları yanağında hareket etti, dili derisine sürünüyordu. "Sertleş," diye fısıldadı Lionel'ın kulağına. Sesinde öfke vardı sanki. Edith kocasının yaralı elini tutup çekerek memesine bastırınca Lionel'ın nefesi kesildi. Yakıcı bir acı bileğine hücum edince hızla elini çekti. "*Yapma*!" diye buyurdu Edith, eli tekrar kavrayarak.

"Parmağımı" diye bağırdı. Acı o kadar şiddetliydi ki görüşü buğulandı. Zar zor nefes alabiliyordu, ciğerleri kızgın havayla mücadele ediyordu. Edith duymamış gibiydi. Adamın penisini kavradı, o kadar şiddetle inledi ki Lionel'ın kalbi hopladı. "Tanrı aşkına, sertleş!" diye bağırdı. Tekrar adamın dudaklarına yapıştı.

Lionel nefes alamıyordu. Öğürerek kafasını hızla geriye çekti ve fayans duvara çarptı. Bu yeni acı yüzünden yüzünü buruşturarak çığlık attı. Edith hıçkırarak onun üstüne kapandı. Barrett soluklanmaya çalıştı. "Edith," dedi nefes nefese.

Edith sertçe ayağa dikildi ve arkasını döndü. Adam, "Dur," dedi ona elini sersemce uzatarak. Edith kapıyı açınca kadının hayal meyal hatlarını gördü, sonra içeri soğuk hava hücum etti. Ardından kapı güm diye kapandı.

Yüzünü ekşiterek öne doğru eğildi ve hortumu arandı. Yüzüne soğuk su çarptı ve sıktığı dişlerinin arasından soluk aldı. Tanrım, ne oldu ona böyle? dedi içinden. Seks hayatlarındaki eksiklik ona kalıcı bir zarar vermiş olmalıydı, bunu biliyordu ama Edith daha önce böyle bir istek göstermemişti. Ev onu etkiliyor *olmalıydı*. Bastonuyla sendeleyerek doğruldu, yüzüne vuran sıcaklığın artmasına yüzünü ekşiterek buhar dolu odada ufak adımlarla yürüdü. Tavan ampulü neredeyse gözden kaybolmuştu artık, tepesindeki solgun bir ışık noktasından daha fazlası değildi. Barrett kapıya ulaştı ve kapı kolunu arandı. Kolu bulunca kavrayıp itti. Kapı hareket etmedi. Daha sert itti. Kapı yerinden oynamıyordu. Yüzü gerildi. Kolu tutabildiği kadar sıkı tutarak tekrar itti.

Kapı kımıldamaya niyetli değildi.

İçine bir kurt düştü. Sonra bunu kafasından defetti. "Edith?" diye seslendi. Sol elinin ayasıyla kapıya vurdu. "Edith, kapı sıkışmış!"

Cevap yoktu. *Tanrım, yukarı çıkmış olmasın*, diye düşündü ani bir korkuyla. Kolu tekrar itti. Kapı, çerçevesine sıkışmıştı. Sıcaklık ve nem, dedi kendine; kapı eğrilmiş, genişlemişti. "Edith!" diye seslendi. Kapıyı yumrukladı.

Kadının, "Ne oldu?" diyen alçak sesini duydu.

"Kapı sıkıştı! Senin taraftan açmayı dene!"

Bekledi. Kapıdan bir güm sesi geldi ve kapının kıpırdandığını hissetti. Kolu tekrar kavradı ve Edith diğer taraftan ağırlığını kapıya verirken o da tüm gücüyle çekti.

Kapı açılmadı.

"Ne yapacağız?" dediğini duydu kadının. Sesi korkmuş geliyordu.

Kapıyı yıkarak açmak için bankı kullanabilir miydi? Yok, bank Edith için çok ağırdı. Barrett somurttu. Sıcaklık iyice fenalaşıyor gibiydi. Kapatsa iyi olacaktı.

"Lionel?"

"İyiyim!" Sıcaktan daha az etkilenmek için dikkatle sol dizinin üstüne çöktü. Endişeli bir ses çıkardı. Eh, başka yolu yoktu. Burada kalamazdı. "Fischer'ı çağırsan iyi olur!" diye seslendi.

"*Ne?*" Edith duymamış mıydı yoksa duyduğu şeye şaşırmış mıydı, karar veremedi Barrett.

"*Fischer'ı-çağırsan-iyi-olur!*"

Sessizlik. Barrett, tüm evi tek başına katetme fikrinin onu korkuttuğunu biliyordu. "Tek yolu bul" diye seslendi.

Edith uzun bir süre yanıt vermedi. Sonra kadının, "Tamam! Hemen geleceğim!" dediğini duydu.

Barrett bir süre hareketsiz kaldı. Umarım hiçbir şeyle karşılaşmaz diye dua etti içinden. Şu anki psikolojisiyle onun için yıkıcı olabilirdi. Somurttu. Böyle hiçbir şey yapmadan duramam, dedi. En iyisi buharı kapatayım.

Aniden sağ tarafına döndü; bir ses duyduğunu sanmıştı. Kıvrım kıvrım buhar dışında bir şey yoktu orada. Kısık gözlerle buhara bak-

tı. Kalın, beyaz ve kıvrımlıydı ve şekiller alıyordu. Dizginsiz bir hayal gücüne sahip birisi onun içinde her türlü şeyi görebilirdi.

Barrett tısladı. "Saçmalık." Ayağa kalktı ve bacağı ahşap bankın kenarına çarpana kadar dikkatli adımlarla yürüdü. Tekrar diz çöküp vana için bankın altına uzandı. Vanayı bulamayınca bankın yanında emekleyerek vanayı arandı.

Donakaldı. Bu sefer bir şey duyduğundan emindi. Bir tür... *sürtünme* sesi miydi? Barrett sıcaklığa rağmen titredi. "Saçmalık," diye mırıldandı. Yerde emeklemeye devam etti. Bu evin birçok kurbandan sorumlu olması tevekkeli değildi. Atmosferi, sanrılar için inanılmaz idealdi. Duyduğu ses muhtemelen aradığı vanadan geliyordu; muhtemelen çok fazla basınç yüzünden buhar sızıntısı olmuştu. Oda iyice sıcaklaşıyordu.

Eli vanaya denk geldi ve içi rahatladı. Vanayı çevirmeye çalıştı ama sıkışmıştı. İçine doğan hissi defederek iki eliyle vanayı kavrarken bacağının acısı yüzünden dişlerini gıcırdattı. "Sıkışmış," dedi yüksek sesle, sanki odada biri varmış da onu bunun normal bir problem olduğuna ikna etmeye çalışıyormuş gibi. Kol ve sırt kaslarını gererek vanayı döndürmeyi denedi.

Hareket etmiyordu.

"Of, hayır." Boğazını ve göğsünü yakan havadan irkilerek yutkundu. Bu iyi olmadı, hiç iyi olmadı, dedi içinden. Yine de fiziksel bir problemdi bu: Bir kapı çerçevesine sıkışmıştı, bir buhar vanası dönmüyordu; eski bir evde olması mümkün şeyler. Edith birkaç dakikaya Fischer'la birlikte dönmüş olurdu. En kötü, zemine uzanıp yüzünü suyla yıkayarak—

Sıçradı. Tekrar o ses, hayal olamayacak kadar barizdi. Bir sürtünme sesi olduğundan şüphesi yoktu, sanki uyuşuk bir yılan zeminde kıpırdanıyordu. Barrett'ın yüzü sertleşti. *Yapma*, dedi kendine, çocukça davranma şimdi. Yavaşça döndü, banka yaslanarak buharın arasından etrafı görmeye çalıştı. Bu bir fenomense eğer, soğukkanlılığını korumalıydı. Paniğe kapılmadığı sürece bu evdeki hiçbir şey ona zarar veremezdi.

Başparmağındaki zonklayan ağrıya yüzünü ekşiterek kulak ka-

barttı. Bir dakika kadar sonra sesi tekrar duydu, akışkan, kaygan bir ses. Lavın, bir kaba akan dumansı bir lapa gibi, bir kömür oluğuna yavaşça döküldüğünü hayal etti. İrkildi. "*Kes* şunu," diye buyurdu kendi kendine. Bayan Tanner kadar safça davranıyordu.

Hortuml diye düşündü birden. Eğer sıcaklık kapının şeklinin eğrilmesine yol açıyorsa, soğuk su da bunun tam tersini yapabilirdi. Eliyle hortumu aramaya başladı.

Sesi tekrar duydu ama bu kez umursamadı. *Psişik fenomenler safdil âleminde bol bulunur.* Cümle birden zihninde belirdi. Kesinlikle, dedi içinden. Farkında olmadan nefes alırken yutkundu ve boğazı ile göğsündeki alev yüzünden inledi. Hem, neredeydi bu lanet olasıca hortum? Fayans zemin iki bacağını da acıtmaya başlıyordu.

Sonra fışkıran suyu hissetti ve aksi bir tatmin nidası koyuverdi. Elini zeminde hareket ettirerek hortuma uzandı.

Çığlık atarak elini geri çekti. Eli sıcak, sümüğümsü bir şeye değmişti. Barrett elini kaldırıp baktı. İçerisi çok loştu; gözlerini kısmak zorunda kaldı. Kalbi tekledi. Parmaklarına ve avucuna koyu renkte, çamura benzer bir şey yapışmıştı. Bir öğürtüyle elini yere uzatıp zemine sildi. Tanrı aşkına bu da neydi? Fayansların arasındaki harç mı erimişti? Bir tür–?

O kadar hızlı sıçradı ki boynu acıdı. Kıvrılan buhara kalbi gümleyerek baktı. Ses tekrar başlamıştı, daha yüksekti ve ona doğru geliyordu. Barrett düşünmeden geri çekilerek ne olduğunu görmeye çalıştı. Farkında olmadan eliyle gözlerini ovdu ve cıvık maddenin birazı yüzüne bulaştı. Kızgın, iğrenmiş gibi bir ses çıkardı ve sol eliyle cıvık maddeyi sildi. Belli belirsiz tanıdık bir kokusu vardı. Edith hangi cehennemde kaldı? diye düşündü birden. Edith'in aralarında geçen şey yüzünden kimseye bir şey söylemeyip onu burada mahsur bıraktığını hayal edince bir an için paniğe kapıldı.

"Hayır," diye söylendi. Ne kadar gülünç. Kadın az sonra gelirdi. Kapıya gidip orada beklese iyi olacaktı. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kocaman bir denizanasının saydam, titrek gövdesiyle inip çıkarak zeminde ona doğru geldiğini hayal edip topallayarak sesten uzaklaştı. "Bu kadarı yeter," diye söylendi kendine kızarak. Kapıya

ulaşması gerekiyordu. Buharın içine baktı ama kapının hangi tarafta olduğunu çözemedi. Ses gelmeye devam ediyordu; vıcık vıcık bir sürtünme sesi. Barrett dehşetle ürperdi. Kendini hazırlamalıydı. Paniklememeliydi.

Ayağı sıcak, kalın salgıya batınca şok içinde bir çığlık attı. Geriye doğru sıçrayınca kayıp sol dirseğinin üstüne düştü ve bıçak gibi bir ağrı koluna girince tekrar bağırdı. Yerde acıyla kıvrandı.

Birden çamurumsu şeyin ısıtılmış jelatin gibi yan tarafına baskı yaptığını hissetti. Debelenerek ondan uzaklaştı, kokusu dayanılmazdı. Çürük kokusuydu... *dağ gölünün kokusu!* İçeride! diye feryat etti zihni dehşetle. Kendisini dizlerinin üzerine attı. Kapı, kapı neredeydi? Bir tahminde bulundu ve ayağa kalkıp o yöne doğru hantalca topalladı.

Bir şey yoluna çıktı; zemine yakın, cüssesi ve gövdesi olan, canlı bir şey. Korkuyla çığlık atan Barrett onun üstüne düştü. O şey yükselmeye başladı, sırtını sertçe itiyordu, sıcak ve peltemsiydi, ölüm kokuyordu. O şey bacaklarının üstüne cup diye düşünce Barrett çığlık attı. Sol ayağıyla vahşice tekmeledi, ayağının yapış yapış çamura gömüldüğünü hissetti, sonraki darbesi de pişmiş bir mantarın derisini soymak gibi hissettirdi.

Bombeli, belli belirsiz parıldayan o şey birden gözlerinin önünde belirdi. "Hayır!" diye çığlık attı Barrett. O şeyi tekrar tekmeledi, zeminde geri geri debelendi ve sonunda sırtı sertçe kapıya çarptı. Vıcık vıcık şeklin bacaklarının üstünden kıvrıldığını hissetti. Dehşet feryatları dudaklarının arasından döküldü. Oda fırıl fırıl dönmeye ve kararmaya başladı. Yapışkan yükü üzerinden atamadı. Derisini emen o şeyin sıcaklığını hissetti.

Birden arkasındaki kapı ona doğru itilmeye başladı, onu doğrudan jelatinimsi şeye itiyordu. O şey yüzüne atladı; Barrett'ın çığlık atan ağzı şişmiş pelteyle doldu. Yan tarafından bir soğukluk geldi. Kollarının altından kayan elleri hissetti. Edith'in çığlığını duyar gibi oldu. Birisi onu çekmeye başladı. Başını kaldırınca yukarıda Fischer'ın solgun ve bulanık yüzünü seçebildi. Bilincini kaybetmeden önce Barrett bedenini gördü. Üstünde hiçbir şey yoktu.

12.47

Fischer kupayı iki eliyle tutarak kahvesini yudumladı. Caribou Falls'tan gelen çift yine görünmeden gelip gitmişti.

Bayan Barrett'ın bağırışını duyduğunda tiyatro salonunda kediyi arıyordu. Antreye koşturunca orada kadınla karşılaşmıştı ve kadın ona –korku içinde– kocasının saunada kilitli kaldığını söylemişti.

Orada; birden Florence'ın sözlerini hatırladı. Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı fırlamış, ikili kapıyı iterek geçmiş ve aceleyle yere çarpan spor ayakkabılarının duvarlarda ve tavanda yankılanan sesi eşliğinde havuzun oradan hızla geçmişti.

Sauna kapısına ulaşmadan önce Barrett'ın çığlıklarını işitmişti. Bayan Barrett koşarak içeri girdiğinde Fischer aniden durmuştu ve neredeyse geri dönmek üzereydi. Kadının panik içindeki görünümü yüzünden geri çekilememişti. Geriye dönüp sauna kapısına doğru depar atmış ve vücuduyla kapıya nafile bir darbe vurmuştu. Bayan Barrett onun arkasından koşarak gelmişti, kocasını kurtarması için garip, tiz bir sesle ona yalvarıyordu.

Duvarın karşısındaki ahşap banklardan birinin ucunu tutup sauna kapısına doğru sürüklemiş ve kapıya sertçe indirmişti. Kapı anında aralanmıştı ve bankı bırakan Fischer kapıyı içeri doğru ittirmişti. İçerideki Barrett'ın çığlıkları aniden kesilmişti ve Fischer kapıya yaslanan Barrett'ın ağırlığını hissederek yakıcı buharda onu kavrayıp dışarı çekmek için uzanmıştı, Barrett'ın ağırlığı yüzünden her bir kasını zorlaması gerekmişti. O sırada Barrett'ın eşi istemsizce titriyordu, yüzü neredeyse griye dönmüştü. Bir şekilde ikisi Barrett'ı yukarı çıkarıp yatağına yatırmayı başarmışlardı. Fischer, Barrett'ın pijamalarını giymesine yardımcı olmak istemişti ama Bayan Barrett ciddi, duyulması zor bir sesle kendisinin halledebileceğini söylemişti. Fischer da hemen odadan ayrılıp aşağı inmişti.

Boş kupayı bıraktı ve sol elini gözlerinin üstüne götürdü, kafası karmakarışıktı. Kilitli olmaması gereken ama eve vardıklarında kilitli buldukları kapı. Tamir edilmiş ama çalışmayan elektrik sistemi. Florence'ın şapele girememesi. Kendi kendine çalan ses kaydı. Merdivenlerdeki soğuk esinti. Tıngırdayan şamdan. Seansta du-

yulan vurma sesleri; Florence'ın aniden, açıklanamayacak şekilde, bir fiziksel medyum olması. Seanstaki şekil; onları uyaran isterik sesi. Poltergeist saldırısı. Bayan Barrett'ın uykusunda dağ gölüne yöneltilmesi; pijamalarını çıkarması; bu sabah çok tuhaf davranması. Florence'ın memelerindeki ısırıklar. Duvardaki ceset; yüzük. Florence'ın kedi tarafından saldırıya uğraması. Şimdi de Barrett'ın saunada saldırıya uğraması.

Kendisini sandalyede geriye bıraktı. Hiçbir şey yerine oturmuyor, dedi içinden. Hiçbir şey akla yatmıyor. Arayışlarında bir arpa boyu yol alamamışlardı. Ama Florence duygusal ve fiziksel olarak parçalanmaktaydı. Bayan Barrett kontrolünü kaybediyordu. Barrett iki kez şiddetli saldırıya uğramıştı. Ve kendisi ise—

Zihni hatıralarla geçmişe sıçradı. Gözünün önünde yüzler belirdi: Grace Lauter'ın, Dr. Graham'ın, Profesör Rand'in ve Fenley'nin yüzleri. Grace Lauter tek başına çalışıyordu, Cehennem Evi'nin gizemini yalnız başına çözebileceğine emindi; diğerleriyle konuşmuyordu bile. Fischer, Dr. Graham'la ve "biliminsanı" olmadığı ve bir spiritüalist olduğu için Profesör Fenley'yle çalışmayı reddeden Profesör Rand'le çalışıyordu.

Bitmeden önce cesaret kırıcı üç gün geçirmişlerdi. Grace Lauter kendi boğazını kesmişti; Dr. Graham, körkütük sarhoş şekilde dışarıda dolaşıp ormanda donarak can vermişti; Profesör Rand, balo odasında yaşadığı ve son nefesinde açıklamayı başaramadığı bir olaydan sonra beyin kanamasından ölmüştü; Profesör Fenley hâlâ Medview Şifayurdu'ndaydı, geri dönüşü mümkün olmaksızın delirmişti. Kendisi çıplak vaziyette, korku içinde ve vaktinden önce yaşlanmış olarak ön sundurmada bulunmuştu.

"Ve işte geri döndüm," diye mırıldandı titrek bir sesle. "*Geri döndüm.*" Gözlerini kapattı, titremesini durduramıyordu. *Nasıl?* dedi içinden. Denemekten korkmuyorum ama nasıl başlayacağım? Şiddetli bir akıl karışıklığı aniden kaslarını gerdi. Birdenbire gözlerini açıp bardağı kavradı ve odanın uzak tarafına fırlattı. Çok karmaşık, anasını satayım! diye bağırdı içinden.

13.57

Edith gözlerini kırptı. Lionel uyanıktı. Elini onunkine koydu. "İyi misin?"

Lionel gülümsemeden başını yukarı aşağı salladı. Edith sesini kontrol etmeye çalıştı. "Çantalarımızı topluyorum," dedi. Bekledi. Lionel onun bakışlarına ifadesizce karşılık verdi.

"Bugün gidiyoruz," dedi Edith.

"Ben senin gitmeni istiyorum."

Edith ona dik dik baktı. "İkimiz de gidiyoruz, Lionel."

"İşim bitmeden olmaz."

Edith her ne kadar bu yanıtın geleceğini beklese de buna inanamıyordu. Dudakları titredi, söylenmemiş kelimeler zihninde kekeledi.

"Sen Caribou Falls'a gidiyorsun," dedi Edith'e. "Ben de yarın yanına geleceğim."

"Lionel, ikimiz birlikte gidelim."

"Edith–"

"Hayır. Tek bir kelime duymak istemiyorum. Beni ikna edemezsin, buraya kadar; ne olduğunun farkındasın. Fischer gelmeseydi orada ölebilirdin. Öldürülebilirdin o şey tarafından... *ne*? *Ne* tarafından? Bu ev hepimizi yok etmeden önce gitmeliyiz. Şimdi, Lionel. Şimdi."

"Dinle beni," dedi. "Dayanma eşiğini aştığının farkındayım. Gel gör ki benimkini aşmadı. Her ne olduysa beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim. Bunun için yirmi yıl bekledim. Çalışma ve araştırmayla geçen yirmi koca yıl ve tüm bunları saunadaki bir şey yüzünden kaybedecek değilim."

Edith şakağı zonklayarak ona baktı.

"Şok edici bir olaydı," dedi. "Bunu kabul ediyorum. Korkunç bir şoktu. Buna uzaktan yakından benzer bir şeyi hayatım boyunca deneyimlememiştim. Fakat buna sebep olan yaşamdışı bir şey değildi. Duydun mu, Edith? *Yaşamdışı bir şey değildi.*"

Gözlerini kapattı. "Lütfen," dedi. "Caribou Falls'a git. Fischer arabayla seni oraya götürür. Ben de yarın size katılırım."

Bir süre sonra gözünü açtı ve kadına baktı. "Yarın, Edith. Yirmi yıldan sonra, teorimi kanıtlamam için sadece bir gün daha kaldı. *Sadece bir gün daha.* Bu kadar yaklaşmışken vazgeçemem. Olan şey korkunçtu, evet ama bunun beni kaçırmasına izin veremem, *vermeyeceğim.*" Eli, kadının ellerinin üstüne sıkıca kapandı. "*Buradan ayrılmaktansa ölmeyi yeğlerim.*"

Odada çıt çıkmıyordu. Edith kalbinin yavaş, düzensiz bir davul gibi çaldığını hissetti göğsünde.

"Yarın," dedi.

"Sana yemin ederim yarına kadar bu evin dehşet devrine son vereceğim."

Kaybolmuş ve çaresiz hissederek adama baktı Edith. Kendisinde hiç inanç kalmamıştı. Sadece onunkine tutunabilirdi. Eğer yanılıyorsan Tanrı yardımcımız olsun, dedi içinden.

14.21

"Ey Ebedi Gerçeğin Ruhu," diye başladı Florence, "bu hayatın şüpheleri ve korkularından sıyrılmamız için yardım et bize bugün. Aziz ifşaatlara doğamızı aç. Bize görmemiz için göz, duymamız için kulak ver. Bu dünyadaki karanlığı kaldırma çabamızda bizi kutsa."

Banyodan vuran ışık oturdukları yeri hafifçe aydınlatıyordu. Florence masanın yanındaki sandalyede gözleri kapalı, elleri kucağında, dizleri ve ayaklarını birbirine yapıştırmış halde oturuyordu. Fischer diğer sandalyeyi çekmişti ve bir buçuk metre uzaklıkta, yüzü kadına dönük hâlde oturmaktaydı.

"Spiritüal yaşamın en tatlı dışavurumu hizmet etmektir," diyordu Florence. "Biz kendimizi ruhların hizmetine adıyoruz. Bizi hazır bulsunlar ve bu ahlaksızlık bizim özgür dışavurumumuzu engellerse diye burada bizimle birleşsinler ve ışıklarını bize ihsan etsinler. Bilhassa, bize hâlâ bu yerde gezinen, takdis edilmemiş, hapis kalmış acı içindeki ruhla iletişime geçme gücünü ihsan eylesinler: Daniel Belasco'yla." Kafasını kaldırdı. "Bize katılın, koruyucu melekler. Bu ruhun omzundaki yükü kaldırma çabamızda bize yardım edin. Sonsuz ve En Ebedi Ruh adına sizden tüm istediğimiz bu. Âmin."

Bir süre çıt çıkmadı. Fischer yutkunurken boğazından çıkan çıtırtıyı duydu. Sonra Florence şarkı söylemeye başladı. "'Etrafımızdaki güzel ruhlar, bize göz kulak olun. Bize doğru ilerleyin. Düşüncelerimize, dualarımıza süzülün kibar yardımlarınızla.'"

Şarkı sona erince Florence derin derin nefes almaya başladı, iki elini vücudunda gezdirirken sıktığı dişlerinin arasından kasılarak hava doldurdu ciğerlerine. Kısa süre sonra ağzı açık kaldı ve kafası geri düşüverdi. Ağır nefes alış verişi devam etti. Florence öne doğru eğildi, kafası sağa sola sallanmaya başladı. Sonra hareketsiz kaldı.

Dakikalar geçti. Fischer titremeye başladı. Soğukluk aralarında birikmeye başlıyor, buzlu su gibi yavaşça yükseliyordu; en sonunda Fischer sanki beline kadar soğuğa batmış gibi hissetti.

Zayıf ışık noktaları Florence'ın önünde belirmeye başladığında irkildi. *Yoğunlaşma odağı;* deyişi geçti zihninden. Sayı ve ebat olarak büyür, Florence'ın önünde soluk, minyatür bir güneş galaksisi gibi havada süzülürlerken gözlerini onlara dikti. Bacakları neredeyse uyuşmuştu. Az kaldı, dedi içinden.

Teleplazma medyumun burun deliklerinden sızmaya başladığında Fischer'ın parmakları sandalyenin kollarına battı. Yoğun iplik, kadının burnundan aşağı doğru akan gri renkte ikiz yılanlar gibiydi. Fischer kurumuş dudaklarıyla sessizce seyrederken iki iplik birleşerek daha kalın bir yumak şeklini aldı, sonra çözülerek yükselmeye ve Florence'ın yüzünü kaplamaya başladı. Fischer gözlerini indirdi. Hışırdayan kâğıda benzer bir ses duydu ve gözlerini kapattı.

Fazla klorlanmış bir yüzme havuzunu andıran ozon kokusu burun deliklerinden içeri girdi. Kendini zorlayarak gözlerini açtı ve başını kaldırıp ürkerek baktı. Teleplazma Florence'ın kafasını kaplamıştı, ıslak, şeffaf bir çuval gibi asılı duruyordu. Teleplazmaya bakarken sanki görünmez bir heykeltıraş onu şekillendiriyor gibi geldi; göz çukurları içeri çökerek açıldı, burun köprüsü belirdi, burun delikleri, kulaklar, dudak çizgisi. Bir dakikadan kısa bir sürede tamamlandı; koyu saçlı, yakışıklı, kasvetli görünen bir genç adamın yüzü.

Fischer boğazını temizledi. Kalp atışları gerçekdışı gibiydi. "Bir sese sahip misin?" diye sordu.

Can çekişiyormuş gibi zorlu, hırıltılı bir ses çıktı. Fischer teninin karıncalandığını hissetti. Otuz saniye sonra ses kesildi ve tekrar sessizlik hâkim oldu.

"Şimdi konuşabilir misin?" diye sordu Fischer.

"Konuşabilirim." Sesin bir erkeğe ait olduğu su götürmezdi.

Fischer duraksadı, sonra kendini hazırladı. "Kimsin?"

"Daniel Belasco." Yüzün dudakları hareket etmedi ama ses genç adamın donuk simasından geliyordu.

"Bu sabah şarap mahzenindeki duvarın ardında bulduğumuz beden senin miydi?"

"Öyleydi."

"Dışarıda seni düzgünce defnettik. Neden hâlâ buradasın?"

"Ayrılamam."

"Neden?"

Yanıt yoktu.

"Neden?"

Yanıt yok. Fischer ellerini kucağında birleştirdi. "Doktor Barrett'ın saunada uğradığı saldırıyla bir ilgin var mı?"

"Hayır."

"O zaman kim yaptı?"

Yanıt yoktu.

"Geçen gece yemek salonunda Doktor Barrett'a sen mi saldırdın?"

"Ben yapmadım."

"Kim saldırdı?"

Sessizlik.

"Bu sabah Bayan Tanner'ı ısırdın mı?"

"Ben yapmadım."

"Kim ısırdı?"

Sessizlik.

"Ona saldırsın diye sen mi kedinin içine girdin?"

"Ben yapmadım."

"Kim yaptı o zaman?"

Sessizlik.

"Kim yaptı o zaman?" diye ısrar etti Fischer. "Doktor Barrett'a kim saldırdı? Bayan Tanner'ı kim ısırdı? Kedinin içine kim girdi?"

Sessizlik.

"Kim?" diye buyurdu Fischer.

"Söyleyemem."

"Neden?"

"Yapamam."

"Neden?"

Sessizlik.

"Bana söylemelisin. Yemek salonunda ve saunada Doktor Barrett'a kim saldırdı? Bayan Tanner'ı kim ısırdı? Kedinin içine kim girdi?"

Hızla nefes alıp verdiğini duydu.

"Kim?" diye buyurdu.

"Yapamam–"

"Bana söylemen gerek."

Ses yalvarır gibiydi. "Yapamam–"

"Kim?" diye sordu Fischer.

"Söyleyemem–"

"Kim?"

"Lütfen–"

"Kim?"

Hıçkırığa benzer bir ses duydu.

"O," dedi ses.

"Kim?"

"O."

"*Kim*?"

"O işte. O!"

"*Kim*?"

"*O!*" diye bağırdı ses. "Dev. O. Baba, Baba!"

Teleplazma parçalanıp karşısındaki yüz şeklini kaybederken Fischer katı bir sessizlikle oturdu. Birden gri teleplazma Florence'ın burun deliklerine geri akmaya başladı. Kaybolurken Fischer kadının acıyla inlediğini duydu. Yedi saniyeden daha az bir sürede yok oldu.

Kalkmadan önce neredeyse bir dakika hareketsizce oturdu Fischer. Banyoya giderken uyuşmuş hissetti, bir bardağa biraz su doldurdu ve suyla birlikte yatak odasına geri dönüp Florence gözlerini açana kadar sandalyenin yanında hareketsizce durdu.

Kadın suyu bir uzun yudumla içtikten sonra Fischer duvardaki elektrik anahtarına doğru ilerledi ve yatağının yanındaki tepe lambasını açtı.

Sonra kadının sandalyesinin karşısındaki sandalyeye ağır ağır kendini bıraktı.

"Geldi mi?" diye sordu Florence.

Fischer ona ne olduğunu anlatınca kadının gergin ifadesi yerini yoğun bir heyecana bıraktı.

"*Belasco*," dedi. "*Elbette.* Elbette. Anlamış olmamız gerekirdi."

Fischer bir şey söylemedi.

"Daniel bana asla zarar vermezdi. Doktor Barrett'a asla zarar vermezdi. Kanıta rağmen bunları yapanın Daniel olamayacağını *biliyordum*; doğru gelmiyordu işte. O da diğer herkes gibi evin bir kurbanı." İkna olmamış görünen Fischer'a baktı. "Anlamıyor musun?" dedi. "*Onu burada babası tutuyor.*"

Fischer ona sessizlikle karşılık verdi; kadının söylediklerine inanmak istiyordu ama aklını vermekten korkuyordu.

"Görmüyor musun?" diye sordu Florence hevesle. "İkisi birbiriyle mücadele ediyor; Daniel Cehennem Evi'nden kaçmaya çalışıyor, babası beni Daniel'a düşman etmeye çalışarak, öyle bir niyeti olmadığı hâlde beni Daniel'ın bana zarar vermek istediğine inandırmaya çalışarak bunu engellemek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Onun ise tek istediği–"

Kadın aniden susunca Fischer gözlerini kıstı. "Tek *istediği* ne?"

"Yardımım."

"Başka bir şey söyleyecektin."

"Hayır, diyeceğim buydu. Yardım *edebilecek* tek kişi benim. Güvendiği tek kişi benim. Görmüyor musun?"

Fischer ona ihtiyatla baktı. "Umarım görürüm," dedi.

15.47

Edith doğruldu ve bacaklarını döşeğin kenarından sarkıttı. Masanın üzerine uzanarak Lionel'ın saatini aldı ve kapağını kaldırdı. Saat neredeyse dört olmuştu. Yarına kadar makinesini nasıl hazır edebilecekti ki?

Uyurken onu seyretti ve söylediği her şeye hâlâ inanıyor mu acaba diye düşündü. Nedense, artık iddia ettiği kadar kendine güvenmediğini hissediyordu nahoş bir şekilde. Öyle gözüktüğünden değildi tabii, Edith'e bile öyle gözükmezdi. Söz konusu işi olunca katı bir gurura sahipti, hep öyle olmuştu.

Edith aniden kalkarak dolaba doğru yürüdü ve kapıyı açtı. Tamam, ikisi de onu uyarmışlardı ama bir şey olmamıştı ki, değil mi? Brendi onu sakinleştirmişti, sadece o kadar. Eğer yarına kadar bu evde kalacaksa bu kalışı dayanılır kılabilmek için birkaç adım atacaktı kesinlikle.

Sürahiyi ve gümüş bardaklardan birini masaya taşıdı. Bardağı koydu, sürahinin tıpasını çıkardı ve bardağı brendiyle doldurdu. Bardağı alıp içindekini bir dikişte bitirdi. Gözleri kapalı ve ağzı tamamen açık, kafasını geriye attı ve brendi boğazından aşağı inerken havayı içine çekti. Göğsüne ve karnına sıcak şurup döküyor gibi hissetti. Sıcaklık, damarlarından yayılarak dışa doğru aktı. Bir bardak daha doldurdu, bir yudum aldı ve içinde Lionel'ın elyazmasının olduğu kutuyu kenara iterek masaya yayıldı. Bir yudum daha brendi aldı, sonra tüm bardağı içti, kafası tekrar geriye yattı, gözleri kapalıydı, yüzünde nefsi bir zevk okunuyordu.

Lionel'la saunada oldukları zaman geldi aklına, bir noktadan sonra iktidarsızlığı yüzünden –her nedense, sanki bunun suçlusu felç değil de adamın kendisiymiş gibi– ona sinirlendi diye dinmeyen vicdan azabıyla yüzleşmemeye çalışıyordu. Lionel'ın onu Caribou Falls'a yollama isteğinin gerçek sebebinin kadının ihtiyaçları yüzünden rahatsız edilmek istememesi, makinesine konsantre olmak istemesi olabileceğini düşününce gerildi.

Gözlerini kırptı. Lionel'la ilgili böyle düşünmek korkunç bir şeydi. Eğer yapabilseydi onunla sevişirdi.

Sevişir miydi? diye bilmek istedi zihni. Ya da seks yapıp yapmamaları hiç umurunda olmuş muydu?

Dürtüsel bir hareketle sürahiyi bulmak için etrafı yokladı, kutuya çarparak masadan düşürdü ve elyazmasının sayfaları halının üstüne dağıldı. Tam yerinden kalkacaktı ki kaşlarını çatarak vazgeçti. Bırak kalsınlar, dedi. Sonra alırım. Gözlerini kapattı, bir bardak dolusu brendiyi ağzına boşalttı ve yuttu.

Masadan kayıverdi, neredeyse düşüyordu. *Sarhoş* oldum, dedi. Bir anlığına içi suçlulukla cız etti. Annem haklıydı, ben babama benziyorum, dedi. Düşüncesine karşı koydu. Ona *benzemiyorum*, dedi görünmez annesine; ben iyi bir kızım. "*Kahretsin—*" Somurttu. Hiç de bile kız değilim, ben bir kadınım. Arzuları olan bir kadın. Bunu biliyor olmalı. *O kadar* yaşlı değil. Ya da o kadar iktidarsız. Bunun sebebi onun dindar annesi, felç değil. Bunun—

Düşünceyi yok saydı, yatak odasını yalpalayarak geçti ve dolaba yöneldi. Bacakları sıcak ve ipeksi geliyordu, başında da tatlı bir uyuşukluk vardı. Onlar haksızdı; sarhoş olmak tek çözümdü. Mutfaktaki içki dolabı geldi aklına. Belki oradan bir şişe burbon alabilirdi; belki iki şişe. Belki de yarın olana dek bilincini kaybedecek kadar içerdi.

Oyuk kitabı o kadar hızlı çekti ki kitap parmaklarından kayıp halıya düştü ve fotoğraflar saçıldı. Dizlerinin üstüne çöktü ve fotoğraflara teker teker bakmaya başladı. Farkında olmadan üst dudağını yaladı. Büyük salondaki masanın üstüne uzanmış birbirlerine oral seks yapan iki kadının fotoğrafına baktı. Oda gittikçe sıcaklaşıyor gibiydi.

Sanki fotoğraf parmaklarını yakmış gibi birden fırlattı. "*Hayır*," dedi korkuyla. Yerden kalktı, doğrulurken dönüp Lionel'a baktı, beceriksizce ayaklarının üstünde durdu ve köşeye sıkışmış bir hayvan gibi etrafına bakındı.

Odayı hızlıca arşınladı. Kapıyı açarak salona doğru hareketlendi ve kapıyı kapattı, çıkan sesten irkildi; daha sessiz olmak istemişti. Aklını toparlamak için kafasını salladı, Fischer'ın odasına doğru yürüdü.

Orada değildi. Edith odaya bakındı ve ne yapsam acaba diye düşündü. Kapıyı kapattı, döndü ve koridorda gerisingeri gitti, sol

tarafına yönelerek tırabzanlara ulaşana kadar ilerledi. Merdivenlere doğru giderken dengesini sağlamak için tırabzana tutundu. Nedense ev ona korkutucu gelmiyordu. Alkolün tam aradığım şey olduğuna dair bir kanıt daha, dedi içinden.

Merdivenlerden aşağı süzülüyormuş hissine kapıldı. Yeniden gösterimde izlediği, Güney hakkında bir filmi hatırladı hayal meyal. Net olarak hatırladığı tek şey, tarlatanlı etekleri olan birkaç kadının ray üstünde iniş yapar gibi merdivenlerden aşağı süzüldüğüydü. Aynı şekilde hissetti. Neden kendine bu kadar güvendiğini merak etti.

Yakalanamayacak kadar kısa süren, zayıf bir parıltı. Edith gözlerini kırptı ve tereddüde kapıldı. Bir şey yok. Merdivenlerden inmeye devam etti. Büyük salondadır, diye karar kıldı. Kahve neredeyse her zaman orada olurdu. Onu yemek yerken gördüğünü hatırlamıyordu hiç. Çok zayıf olması tevekkeli değildi.

Antreyi geçerken parçalanan odun sesi duydu. Tekrar duraksadı. Tereddüt etti, sonra yeniden ilerledi. Elbette, dedi içinden. Gülümsedi. Daha önce hiç bu kadar esrik hissetmemişti. Gözlerini kapattı. Uçuyorum, dedi. İçelim güzelleşelim.

Kemerli yolda durdu ve başı dönerek kemere yaslandı. Gözlerini kırparak tekrar odaklanmaya çabaladı. Fischer'ın arkası ona dönüktü. Levyeyle sandığı parçalıyordu. Çok tatlı, dedi.

Fischer aniden dönünce irkildi, adam levyeyi bir saldırgana vuracakmış gibi havada tutuyordu. O kadar hızlı dönmüştü ki ağzındaki sigara kavis çizerek yere düştü.

"*Kamerad*,"* dedi Edith. Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

Fischer ses çıkarmadan ona baktı. Telaşlı nefeslerle adamın göğsünün inip kalktığını gördü. "Kızdın mı?" diye söze başladı.

Fischer sözünü kesti. "Burada ne halt yiyorsun?"

"Hiç." Kemerin altından ileri doğru kendini itti ve yalpalayarak ona doğru yürümeye başladı.

"*Sarhoş* musun?" Adam afallamış gibiydi.

"Seni ilgilendirir mi bilmem ama birkaç kadeh içtim."

(Alm.) Teslim oluyorum. –*çn*

Fischer levyeyi masaya indirdi ve ona doğru yürüdü. "Lionel'ı şunu hallettiğin için memnun–" Edith gayriciddi bir hareketle makineyi işaret etti.

Fischer ona uzandı, kolunu tuttu. "Gel hadi."

Edith kendini geri çekti. "Asıl sana, gel hadi." Hafifçe sendeledi, sonra dengesini sağlayarak makineye döndü.

"Bayan Barrett–"

"Edith."

Fischer onun kolunu tekrar tuttu. "*Hadi*. Kocanın yanından ayrılmaman gerek."

"O iyi. Uyuyor."

Fischer onu yönlendirmeye çalıştı ama kadının niyeti yoktu. Kıs kıs gülerek tekrar ondan kendini kurtardı. "Tanrı aşkına!" diye patladı adam.

Edith muzipçe gülümsedi. "Yok, onun aşkına değil." Fischer kafası karışık hâlde ona baktı.

Masaya doğru ilerlerken Edith'in etrafındaki oda bulanıklaştı ve görüş hattının hemen ilerisi insan kaynıyormuş gibi belli belirsiz bir izlenime kapıldı. Şu hayal gücü, dedi zihni. Burada olan tek şey anlamsız enerji.

Masaya uzandı ve bir parmağını masanın yüzeyine sürttü. Fischer tekrar yanına geldi. "Yukarı çıkman gerek."

"Hayır." Adamın sağ elini tuttu. Fischer elini çekti. Edith gülümsedi ve parmağını tekrar masaya sürttü. "Burası toplandıkları yer," dedi.

"Kimin?"

"Les Aphrodites. Burada. Bu masanın etrafında."

Fischer tekrar kadının kolunu tuttu. Edith adamın elini öyle şiddetle çekti ki eli memelerine yapıştı. "Burada. Bu masanın etrafında," diye tekrarladı.

"Ne dediğini bilmiyorsun." Fischer elini çekti.

"Ne dediğimi tam olarak biliyorum. Bay Fischer." Edith kıkırdadı. "Bay B. F. Fischer."

"Edith–"

Kadın ona dayanıp kollarını sarınca Fischer gerildi. "Benden

hoşlanmıyor musun hiç?" diye sordu. "Florence kadar güzel olmadığımı biliyorum ama ben–"

"Edith, bunun sebebi ev. Sana bunu yaptıran–"

"*Evin bir şey yaptığı yok*," diye adamın sözünü kesti. "*Ben* yapıyorum."

Fischer kadının kollarını uzaklaştırmaya çalıştı. Edith ona daha da sokuldu. "Sen de mi iktidarsızsın?" diye takıldı.

Fischer kadının kollarını vücudundan sertçe kurtararak onu uzaklaştırdı. "Kendine gel!" diye bağırdı.

Edith'in içi öfke doldu. "*Bana* kendine gel demel *Sen* gel! – seni cinsiyetsiz piç." Edith sendeleyerek masaya sırtını yasladı, kaykılarak üstüne oturdu ve pençe gibi parmaklarıyla birden eteğini sıyırdı. "Sorun ne, küçük adam?" diye alay etti. "Bir kadınla olmadın mı hiç?" Hırkasının önünü kavradı, düğmeleri pat pat ettirerek hızla açtı. Hırkayı iki tarafa sıyırdı, sutyeninin ön kopçasını çözdü ve sarsak parmaklarla memelerini kavrayıp yukarı kaldırdı, yüzünde azgın bir alay vardı. "*Sorun* ne, küçük adam?" diye söylendi. "Daha önce hiç meme tatmadın mı? *Dene* bak! Lezizdir!"

Masadan kayarak indi, Fischer'a doğru ilerledi, parmakları memelerine batıyordu. "Em onları," dedi sesi hınçla titreyerek. Yüzü ani bir öfkeyle sarsıldı. "Em onları, seni nonoş piç ya da ben yapacak bir kadın bulurum kendime!"

Fischer'ın kafası aniden yan tarafa döndü. Edith hareketi takip etti ve yüreğine birden taş oturdu.

Lionel kemeraltında duruyordu.

Bir karanlık dalgası Edith'in üzerine doğru kabardı. Dizleri tutmuyordu; düşmeye başladı. Fischer onu tutmak için öne atıldı. "Hayır!" diye bağırdı kadın. Sola doğru döndü ve kaidesinin üstünde duran bir mermer heykele doğru düştü. Heykele tutundu; soğuk taş, memelerine baskı yaptı. Heykelin yüzü ona şehvetle bakıyormuş gibiydi. Heykelin ağırlığı geriye gitti, Edith'in tutuşundan kurtulup yere düşerken Edith çığlık attı. Kadın dizlerinin üstüne düştü ve öne devrildi.

Karanlık onu yuttu.

16.27

Bir yerlerde bir müzik çalıyordu, yavaş, zarif; bir vals. Kadın o müzikle dans ediyor, bir tür sisin arasında süzülüyordu. Balo salonunda mıydı? Emin olamıyordu. Partnerinin yüzü silikti ama onun Daniel'ın yüzü olduğundan emindi. Ona sarılan kolunu hissedebiliyordu ve adam sol eliyle onun sağ elini tutuyordu. Eli sıcaktı. Havada çiçek kokusu vardı; gül, diye karar verdi. Bir yaz dansı. Küçük bir yaylı orkestrasıydı çalan. Florence partneriyle döne döne süzülerek dans etti.

"Mutlu musun?" diye sordu adam.

"Evet," diye mırıldandı. "Çok."

Film setinde miydi? Öyle miydi? Filmde mi oynuyordu? Hatırlamaya çalıştı ama beceremedi. Yine de, nasıl filmde olabilirdi ki? Çok gerçekçiydi; kamera yoktu, ışık yığınları yoktu, olmayan dördüncü duvar ve set ekibi, masasındaki ses teknisyeni de yoktu. Hayır, burası gerçek bir balo salonuydu. Florence tekrar partnerinin yüzünü görmeye çalıştı ama odaklanamıyordu. "Daniel?" diye mırıldandı.

"Canım?"

"Sensin," dedi Florence.

Sonra onu gördü, vakur yüzü çok yakışıklı, çok kibardı. Koluyla onu sıkıca sardı. "Seni seviyorum," dedi adam.

"Ben de seni seviyorum."

"Beni asla terk etmeyeceksin, değil mi? Hep yanımda olacaksın?"

"Evet, sevgilim, daima; daima."

Florence gözlerini kapadı. Müzik hızlandı ve kadın balo salonunun pistinde salındığını hissetti. Yüz eteğin hışırtılarını duydu, balo salonu dansçılarla, âşıklarla doluydu. Florence gülümsedi. O da âşıktı; Daniel'a âşıktı. Dans ederlerken Daniel onu güvenle tutuyordu. Ayaklarını hissetmiyordu neredeyse; havada süzülüyor gibiydi.

Yüzüne vuran rüzgârın kokusunu duyumsadı ve tekrar gülümsedi. Daniel onu dansıyla yönlendirerek geniş verandaya çıkardı. Yukarılarında gökyüzü siyah kadifenin üstüne saçılmış elmas parçaları gibi yıldızlarla doluydu; orada olduklarını anlamak için bakmasına gerek yoktu. Dolunay vardı, soluk gümüşi, parıldayan. Hemen ile-

rideki ormana hafif parıltısı vuruyordu. Bakmasına gerek yoktu; biliyordu. Şarap mı içmişti? Kendinden geçmiş hissetti. Hayır; bu ruhun kendinden geçmesiydi. Neşe ve sevgiydi, uzakta tatlı bir müzik çalıyordu ve o da sevgili Daniel'ıyla vals yapıyor, dönüyor, dönüyor, yavaşça dans ederek ilerliyordu–

Adam, "Hayır!" diye bağırdı.

Florence şok içinde nefesini tuttu ve tüm duyular akın etti. Önünde Daniel sisin içinde duruyordu, yüzü beyazdı, korku doluydu, ona durmasını işaret ediyordu. Buzlu su ayaklarını ve bileklerini uyuşturdu, soğuk rüzgâr yüzünü kamçıladı, çürük kokusu burun deliklerine hücum etti; çığlık atarak geriye yalpaladı ve düştü. Arkasında bir şey hızla uzaklaşıyordu sanki. Florence etrafına bakındı ve bir anlığına, çok uzun boylu ve siyahlara bürünmüş birinin sisin içinde kaybolduğunu gördü.

Dondurucu soğuk derisine işlerken titredi. Dağ gölünün kenarında yatıyordu.

Ona doğru yürümüştü.

Tiksinti dolu bir dehşetle inledi, ayağa kalktı, eve doğru koşmaya başladı. Ayakkabıları ıslaktı, çoraplarının tabanı da. Titreyerek çakıl yolu hızla geçti. Evin gözsüz yüzü sisin içinden belli belirsiz göründü. Çakıllı patika boyunca koşup merdivenlerden çıktı. Kapı açıldı. İçeri koştu ve kapıyı sertçe kapatarak sırtını ona yasladı.

Soğuktan, korkudan titriyordu. Titremesini durduramıyordu. *Neredeyse dağ gölüne giriyordu.* Bu bilgi onu korkuttu.

Mutfağa giden koridordan bir figür telaşla çıkagelince kadın irkildi. Elinde bir bardakla Fischer'dı gelen. Kadını görünce bir an duraksadı, sonra ona doğru ilerledi tekrar. "Ne oldu?" diye sordu.

"Elindeki viski mi?"

Fischer başını evet der gibi salladı.

"Ver biraz içeyim."

Fischer bardağı uzattı ve Florence içti, içki boğazından aşağı akarken öksürdü. Bardağı geri verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Fischer.

"Beni öldürmeye çalıştı."

"Kim?"

"*Belasco*," dedi. Adamın kolunu kavradı. "Onu *gördüm*, Ben. Beni dağ gölünün orada bırakıp giderken bir an gözüme ilişti aslında."

Ona başına gelenleri anlattı – Belasco'nun onu balo salonunda Daniel'la dans ediyormuş gibi kandırıp boğmak için nasıl dağ gölüne sürüklediğini. Tam dağ gölüne girecekken Daniel'ın onu nasıl uyardığını.

"Belasco seni nasıl kontrol etti ki?"

"Bitkin düşmüş olmalıyım. Seanstan sonra, bugün olanlardan sonra yorgundum."

Fischer rahatsız olmuş gibiydi. "Artık seni uykunda kontrol edebiliyorsa–"

"*Hayır*." Başını iki yana salladı. "Bir daha etmeyecek. Artık uyarıldım. Kuvvetimi toparlayacağım." Titredi. "Ateşin yanına gidebilir miyiz?"

Ateşin önünde oturmuşlardı, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıp ayaklarını bir tabureye uzatan Florence, bir kütük ateşte çatırdarken, "Galiba Cehennem Evi'nin sırrını biliyorum, Ben," dedi.

Fischer neredeyse yarım dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Öyle mi?" diye sordu.

"Belasco."

"Nasıl yani?"

"Bu evin lanetini onu pekiştirerek muhafaza ediyor," dedi. "Bunu da diğer tüm musallat güçler için gizli bir yardımcı gibi davranarak yapıyor."

Fischer cevap vermedi ama Florence adamın gözlerinde beliren ani ilgi yüzünden onun aklına girmiş olduğunu anlıyordu. Fischer gözlerini onunkinden ayırmadan, çözülen bir ip gibi, yavaşça kalktı.

"Bir düşün, Ben," dedi. "*Kontrollü çoklu musallat*. Lanetli evlerde kesinlikle eşsiz olan bir şey: Hayatta kalan bir irade ve o kadar güçlü ki gücünü evdeki tüm diğer hayatta kalan benliklere hükmetmekte kullanabiliyor."

"Sence diğerlerinin bundan haberi var mı?"

"Diğerlerini bilmiyorum. Tek bildiğim, oğlunun farkında olduğu. Eğer farkında olmasaydı hayatımı kurtaramazdı.

"Her şey yerine oturuyor, Ben," dedi. "En başından beri bunları yapan Belasco'ydu. Şapele girmemi engelleyen oydu. Geçen gece Daniel'ın cesedini bulmamı engellemeye çalışan oydu. Daniel beni ısırmış gibi göstermeye çalışan, kedinin içine giren oydu. Bizi birbirimize düşürmek için Doktor Barrett'ın başına gelen poltergeist saldırısının sebebi oydu. Daniel'ın ruhunu burada mahkûm eden de o.

"Belasco'nun elindeki gücün ne kadar akıl almaz olduğunu düşünsene, Ben. Kutsal bir şekilde gömüldüğü *hâlde* bir ruhun öteki dünyaya geçmesine engel olabilecek kadar hem de. Belki Daniel onun oğlu diyedir ama öyle olsa bile, bu inanılmaz."

Alevlere bakarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Ordusu olan bir general gibi. Mücadeleye asla girmiyor ama savaşı sürekli kontrol ediyor."

"Nasıl zarar görebilir ki o zaman? Savaşta generaller ölmez."

"Geride kimsesi kalmayana kadar, savaşını tek başına vermek zorunda kalana kadar ordusunun sayısını azaltarak ona zarar vereceğiz." Fischer'a bakarken gözlerinde mücadele okunuyordu. "Ordusu olmayan bir general hiçbir şeydir."

"Ama sadece pazara kadar vaktimiz var."

Florence başını iki yana salladı. "İş bitene kadar burada kalıyorum."

Kapıyı kapattı ve hemen yatağa doğru hareketlendi. Yatağın yanında diz çökerek önce ona ihsan edilen aydınlanma için şükran duası etti, ardından da öğrendiği şeyle başa çıkabilmek için kuvvet diledi.

Duaları sona erince doğruldu ve bilekleri ile ayaklarını temizlemek için banyoya gitti; üzerlerinde hâlâ dağ gölünün kokusu vardı. Ayaklarını yıkar ve kurularken onları bekleyen büyük projeyi düşündü: Emeric Belasco'nun iradesine rağmen, bu evde mahsur kalmış ruhları serbest bırakmak. Başarması çok zor göründü birden.

"Ama başaracağım," dedi sanki Belasco onu dinliyormuşçasına.

Fakat tetikte olması gerekiyordu. Ben'in söylediği şey doğruydu. "Daha önce kandırıldın," demişti. "Tekrar kandırılmamaya dikkat et."

"Dikkatli olacağım," diye yanıtlamıştı.

Olacaktı da. Adamın sözlerindeki mânânın farkındaydı. Geçen gece, Dr. Barrett'a yapılan poltergeist saldırısından –bir ihtimal– kendisinin mesul olduğuna tamamen nasıl da inandırılmıştı. Bu sabah, ısırıklardan ve kedinin ona saldırmasından Daniel'ın sorumlu olduğu nasıl da aklına sokulmuştu. Tekrar kandırılmamalıydı. Bunların hiçbirini Daniel yapmamıştı. O işkence görendi, işkenceci değil.

Florence gözlerini kapattı, iki elini önünde birbirine kenetledi. Daniel, dinle beni, diye fısıldadı aklından. Hayatımı kurtardığın için tüm kalbimle sana teşekkür ederim. Ama bunun ne anlama geldiğini göremiyor musun? Babanın iradesine bu şekilde karşı koyabiliyorsan demek ki ona karşı koyarak bu evi terk edebilirsin. Artık burada kalmak zorunda değilsin. Eğer inanırsan gitmekte özgür olursun sadece. Babanın seni burada hapis tutacak gücü yok. Diğer taraftakilerden yardım iste, onlar sana yardım ederler. Bu evi terk *edebilirsin. Yapabilirsin.*

Aniden gözlerini açtı. İspanyol masaya giderek el çantasını açtı. Bir kâğıt destesi ve kalem çıkardı, desteyi masanın üstüne koydu, kalemi tuttu ve ucunu kâğıdın üstüne koydu. Birden kalem hareket etmeye başladı. Gözlerini kapattı ve kalemin kendi kendine yazışını, elini bir o tarafa bir bu tarafa sürüklemesini hissetti. Birkaç saniye içinde durdu ve kontrol hissi elinden akmaya başladı. Desteye baktı.

"Hayır!" Üstteki sayfayı koparıp aldı, buruşturup top hâline getirdi ve yere fırlattı. "Hayır, Daniel! Hayır!"

Masanın yanında titreyerek, gözlerini kâğıda dikerek durdu, kelimeler zihnine işlemişti.

Tek yolu var sadece.

18.11

Fischer fenerini suyun bulanık yüzeyine tutarak dağ gölünün kenarında duruyordu. Bu iki oldu, diye düşündü. Önce Edith, sonra Florence. Gölün üstünde asılı olan pis kokuya yüzünü ekşiterek,

ışık konisini suyun üstünde hareket ettirdi. Hastanede çalıştığı zamanlarda bir keresinde yaşlı bir adam sırtındaki kangrenli yara yüzünden ölmüştü. Oda aynı bunun gibi kokuyordu.

Etrafa bakındı. Sisin arasından ona doğru yaklaşan ayak sesleri vardı. Hemen fenerini söndürdü ve döndü. Kimdi gelen? Florence mı? Yaşadıklarından sonra buraya gelmezdi herhalde. Barrett ya da karısı peki? Onların da buraya gelebileceğine inanamıyordu. Kim o zaman? Ayak sesleri yaklaşırken Fischer gerildi. Sisin içinde sesin kaynağını belirleyemiyordu. Kaskatı, kalbi güm güm atarak bekledi.

Birden karşısında belirdiler. Bir fenerin parıltısını görünce el fenerini açtı. Boğuk bir soluk duyuldu. Kafası karışan Fischer fenerinin vurduğu iki sıska yüze baktı.

"*Kimdir o?*" diye sordu yaşlı adam. Sesi titriyordu.

Fischer soluklandı ve fenerinin ışığını yere tuttu. "Pardon," dedi. "Dört kişiden biriyim."

Yaşlı kadın inleme gibi bir nefes verdi. "Tanrım," diye söylendi.

"Özür dilerim, ben de korktum," diye özür diledi Fischer. "Saatin kaç olduğunun farkında değildim."

İhtiyar adam kızgınca, "Ödümüzü bokumuza karıştırdın," dedi.

"Üzgünüm." Fischer dönüp gitti.

Onu eve doğru takip ederken yaşlı çift belli belirsiz mırıldanıyordu. Fischer kapıyı onlar için açık tuttu, sonra etrafa gergin bakışlar atarak antreye alelacele girerlerken onları takip etti. İkisinin de üstünde kalın paltolar vardı, kadın yün bir eşarp takmıştı, adam da yıpranmış gri bir fötr şapka.

"Dünyada hayat nasıl gidiyor?" diye sordu Fischer.

"Mmm," diye yanıtladı adam. Yaşlı kadın onaylamaz bir ses çıkardı.

"Sorun değil," dedi Fischer. "Burada bizim kendi dünyamız var."

Onların peşinden büyük salona girip kapaklı tabakları masanın üstüne dizmelerini seyretti. Barrett'ın makinesine bakıp birbirlerine bakış attıklarını gördü. Öğle yemeği nevalelerini hızlıca topladılar ve antreye doğru ilerlediler. "Böö!" deyip ne olacağını görme dürtüsüyle mücadele eden Fischer, ayrılırlarken onları izledi. Eğer

yüzlerine vuran fener ışığının korkutucu olduğunu düşünüyorlarsa pazartesiden beri evde olanları bilseler ne düşünürlerdi acaba?

Yaşlı çift kemerin altından geçerken arkalarından, "Teşekkürler!" diye bağırdı. Yaşlı adam aksice homurdandı ve Fischer yine birbirlerine baktıklarını gördü.

Ön kapı kapanınca Fischer masaya ilerledi ve tabakların kapaklarını kaldırdı. Kuzu pirzola, bezelye ve havuç, patates, peksimet, pasta ve kahve. *Krallara Layık Bir Yemek,* dedi içinden. Soğuk soğuk gülümsedi. Ya da *Son Akşam Yemeği* mi demeli?

Denizci montunu çıkarıp bir masanın üstüne bıraktı ve feneri üstüne koydu. Çatalıyla tabağa bir pirzola koydu, yanına bir kaşık havuç ve bezelye ekledi, ardından kendisine bir bardak kahve doldurdu. Dün geceden sonra toplu yemek yemek rafa kalkmış gibi görünüyor, diye düşündü. Masaya oturdu ve biraz kahve içtikten sonra yemeğe başladı. Birazdan Florence'a da yiyecek bir şeyler götürürdü.

Kadının dediği şeyleri düşündü. Sürekli onu düşünüyor, bir boşluk bulmaya çalışıyordu. Şu âna kadar bulamamıştı; mantıklı görünüyordu, kaçarı yoktu.

Florence bu kez doğru iz üstündeydi.

Tuhaftı, hissettiği büsbütün tatmin edici bir kesinlik değildi. Belasco'nun burada olduğu her zaman biliniyordu –en azından o ve Florence biliyordu– ama bu bilgi, açığa çıkmamış bir bilgiydi, en azından onun açısından. Belasco'nun kendisiyle hesaplaşacakları hiç aklına gelmemişti. Doğru, 1940'ta onunla iletişime geçmişti ama bu birleşme yitip gitmişti, Cehennem Evi'nin gövdesindeki birleştirici olmayan bir dokuydu.

Bu ise ondan daha fazlasıydı. Bu tamamlayıcıydı. Bir sürü farklı yolla hata bulmaya çalışmıştı ama nafileydi. Fazla makuldü. Bu alışılmışın dışında yöntemi kullanarak Belasco istediği bölgede varlığı hiç bilinmeden eyleme geçebilirdi. Evdeki her varlığı manipüle ederek, birinden ötekine geçerek neredeyse akıl almaz bir tesir çeşitliliği yaratabilirdi; her zaman da arka planda kalırdı, Florence'ın dediği gibi: Ordusu olan bir general.

Aklına kayıt geldi aniden. Tesadüf değildi. Belasco onları evlerine geldikleri için karşılıyordu – savaş alanına. Ürkütücü, alaycı sesi tekrar duydu zihninde. *Evime hoş geldiniz. Gelebilmenize sevindim.*

Fischer dönünce Barrett'ın topallayarak odayı arşınladığını gördü, solgun ve ağırbaşlı duruyordu. Yaşlı adam onunla konuşacak mı acaba diye merak etti. Daha önce bir şey dememişti, belli ki Edith'i yukarıya kendisinin taşıyamayacağı gerçeği utancına utanç katmıştı.

Bekledi. Barrett durdu ve yüzünde şaşırmış bir ifadeyle makineye baktı. Sonra Fischer'a döndü. "Bunu siz mi yaptınız?" diye sordu utana sıkıla.

Fischer başıyla onayladı.

Barrett'ın dudak uçları hafifçe hareket etti. "Teşekkürler," diye mırıldadı.

"Rica ederim."

Barrett masaya doğru topalladı ve sol elini kullanarak iki tabağa yemek koymaya başladı. Fischer adamın sağ eline bakınca başparmağının ne kadar beceriksizce sarıldığını gördü.

"Bu öğleden sonra yaptıklarınız için size teşekkür etmedim," dedi Barrett. "Saunada," diye ekledi hemen.

"Doktor?"

Barrett başını kaldırdı.

"Siz gelmeden önce burada olanlar–"

"Bahsini açmamayı tercih ederim, sorun değilse."

Fischer konuşmak zorunda hissetti. "Yardım etmeye çalışıyorum sadece."

"Buna minnettarım ama–"

"Doktor," diye lafını böldü Fischer, "evdeki bir şey eşinizle uğraşıyor. Siz gelmeden önce olanları–"

"Bay Fischer–"

"–o yapmadı."

"Eğer müsaade ederseniz, Bay Fischer–"

"Doktor Barrett, burada ölüm kalım meselesinden bahsediyorum. Önceki gece neredeyse dağ gölüne girmek üzere olduğundan haberiniz var mı?"

Barrett irkildi, şaşkın gözüküyordu. "Ne zaman?" diye sorguladı.

"Gece yarısına yakın. Siz uykudaydınız." Fischer vurgulamak için duraksadı. "O da öyle."

"*Uykusunda mı yürüyordu?*" Barrett sarsılmıştı.

"Eğer dışarı çıktığını görmemiş olsaydım—"

"Bana daha önce söylemeliydiniz."

"*O* söylemeliydi," dedi Fischer. "Onun söylememiş olması—"

Barrett'ın yüzündeki gücenmeyi görünce durdu. "Doktor, bu evde ne olduğunu düşünüyorsunuz bilmiyorum ama—"

"Ne düşündüğüm şu anki konuyla alakasız, Bay Fischer," dedi Barrett sertçe.

"*Alakasız mı?*" Fischer afalladı. "Alakasız da ne demek, be adam? Her ne oluyorsa eşinizi ele geçiriyor. Florence'ı ele geçirdi ve sizi de ele geçirdi. Ya da belki siz farkına varmamışsınızdır."

Barrett sessiz kaldı, yüz ifadesi sertti. "Birçok şeyin farkına varmış bulunuyorum, Bay Fischer," dedi sonunda. "Bunlardan biri de Bay Deutsch'un parasının takriben üçte birinin boşa gidiyor olması."

Yemek tabakları ile iki kaşık aldı, dönüp gitti.

O gittikten sonra Fischer büyük salona gözlerini dikerek uzun süre hareketsizce oturdu.

"Hadi oradan," diye mırıldandı sonra. Tanrı aşkına, Barrett ondan ne yapmasını bekliyordu? Florence gibi aşamalı intihar etmesini mi? Eğer işleri olması gerektiği gibi ele almayan oysa nasıl oluyordu da şimdiye kadar tek zarar görmeyen kendisiydi?

Gerçek ona o kadar şiddetle çarptı ki nefesini kesti. "*Hayır,*" diye söylendi sinirli sinirli. Doğru değil bu. Ne yaptığını biliyordu. Üçü arasında bir tek o—

Savunma düşüncesi parçalara ayrıldı. Fischer bir bulantı dalgasının üzerine hücum ettiğini hissetti. Barrett haklıydı. Florence haklıydı.

O otuz yıllık bekleyiş aldatmacadan başka bir şey değilmiş.

Boğuk bir küfür koyuvererek kalktı ve şömineye doğru uzun adımlarla ilerledi. Hayır, mümkünatı yoktu. Kendini böyle büsbü-

tün kandıramazdı. Pazartesiden beri neler yaptığını hatırlamakta zorlandı. Kapının kilitli olabileceğini bilmişti, değil mi? Zihni bunu görmezden geldi. Pekâlâ, Edith'i kurtarmıştı. Sadece uyuyamadın diye ve o sırada aşağı katta olduğun için, diye geldi cevap. Barrett'ı kurtarmasına ne demeli o zaman? *Bir şey değil*, dedi zihni. Boştaydı o sırada, hepsi bu; ve Bayan Barrett orada olmasaydı kaçıp gitmiş olabilirdi de. Ne kaldı geriye? Sandıktan tahta sökmüştü. Şahane, dedi içinden, ani bir öfkeyle. Deutsch kendine yüz bin dolarlık amele tutmuş!

"Tanrım," diye mırıldandı. Bağırdı, "*Tanrım!*" 1940'larda Birleşik Devletler'in en güçlü fiziksel medyumu oydu – ve on beş yaşındaydı. *On beş!* Şimdiyse, kırk beş yaşında, Tanrı'nın cezası, kendini kandıran bir parazitti, yüz bin dolar kazanmak için tüm haftayı hasta numarası yaparak geçiriyordu. O! En çoğunu yapması gereken kişi!

Şöminenin önünde volta attı. Hissettiklerini kaldıramıyordu; utanç, suçluluk ve kızgınlığın karışımıydı. Hiç bu kadar boş hissetmemişti kendini. Cehennem Evi'nde kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibi gezinmek, kör bir deniz kabuğu gibi hiçbir şey görmemek, hiçbir şey bilmemek, hiçbir şey yapmamak, kendisinin tamamlaması gereken görevi diğerlerinin tamamlamasını beklemek... Buraya gelmeyi istemişti, değil mi? Eh, tekrar buradaydı işte! Bir şeyi –Tanrı bilir neyi– açığa çıkarması için ona bir ikinci şans verilmişti.

Öylece, dokunulmadan yanından geçip gitmesine izin mi verecekti?

Fischer durdu ve öfkeli bir ifadeyle büyük salonu inceledi. Kim bu lanet olasıca Belasco? diye düşündü. Bu evi bir cesedin üstündeki kurtçuklar gibi tıka basa dolduran lanet olasıca ölüler de kim? Ecel gününde onların kendisini korkutmasına izin mi verecekti? Onu 1940'ta öldürmeyi başaramamışlardı, değil mi? Daha çocuktu, düşüncesiz, kendine aşırı güvenen bir aptaldı – ve o zaman bile kendisini yok edememişlerdi. Grace Lauter'ı yok etmişlerdi ki o, zamanın en saygıdeğer mental medyumlarından biriydi. Dr. Graham'ı yok etmişlerdi; inatçı, korkusuz bir doktordu. Profesör Rand'i yok etmişlerdi; ülkenin en dikkate değer kimya hocalarından biri ve

Hale Üniversitesi'ndeki bölümünün başkanıydı. Profesör Fenley'yi yok etmişlerdi; yüzlerce psişik tuzaktan sağ salim çıkmış kurnaz, deneyimli bir spiritüalistti.

Yalnızca o hayatta kalmış ve akli dengesini korumuştu; on beş yaşındaki saf bir çocuk. Ortadan kaldırılmak için neredeyse yalvarmasına rağmen ev onu defetmekten, soğuktan donsun diye onu evin verandasına bırakmaktan başka bir şey yapamamıştı. *Ev onu öldürememişti.* Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Mükemmel fırsata rağmen *ev onu öldürememişti.*

Fischer koltuklardan birine doğru ilerledi ve hışımla oturdu. Gözlerini kapattı, derin nefesler almaya başladı ve fikrini değiştirmeye fırsat kalmadan bilinç kapılarının kilidini açmaya koyuldu. Aklı ve bedeni kendine güvenle doldu. Artık çocuk değildi, aklıselim bir adamdı; kendisini kolay av durumuna düşürecek derecede körlemesine bir güven değildi hissettiği. Florence'ın yaptığı gibi yoğun tesirlere maruz kalmaya izin vermeden, özenle, adım adım açılacaktı. Yavaşça, dikkatle, yetişkin zekâsıyla yolun her adımını kontrol ederek, sadece kendine güvenerek ve diğerlerinin algısını kontrol etmesine hiçbir şekilde izin vermeyerek.

Derin nefes alıp vermeyi bıraktı, bekledi, gergin, tetikte. Henüz bir şey yoktu. Bir durgunluk ve boşluk vardı üstünde. Biraz daha bekledi, havadaki sezgiyi duyumsamaya çalıştı. Bir şey yoktu. Daha çok nefes aldı, kapıları birazcık daha araladı, tekrar durdu ve bekledi.

Tık yok. Fischer'ın zihninde gayriihtiyari hafif bir korku belirdi. Çok uzun süre mi beklemişti? Gücü körelmiş miydi? Sımsıkı bastırdığı dudakları beyazladı. *Hayır.* Hâlâ gücü vardı. Derin derin soludu, kavrayışı daha da yaydı zihnine. Parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti, bir örümcek ağı yüzünün üstünde toplanıyor gibi geldi, karnı içeri doğru çekildi. Yıllardır bunu yapmamıştı; çok uzun zamandır. Nasıl hissettirdiğini unutmuştu; farkındalığın kabararak artışını, tüm duyularının derece derece genişlemesini. Her ses abartılı şekilde duyuluyordu; ateşin çatırdaması, sandalyesinin hafifçe gıcırdaması, nefes alış verişinin fısıltısı. Evin kokusu yoğun-

laştı. Giysilerinin pürüzlü dokusunu cildinde hissetti. Ateşin verdiği sıcaklığın havada süzülüşünü hissedebiliyordu.

Somurttu. Çünkü hepsi buydu. Neler oluyordu böyle? Aklı almıyordu. Evin tıka basa tesirlerle dolu olması gerekiyordu. Pazartesi günü eve girdiği anda onların varlıklarını bir etkiler bulutuymuşçasına sezmişti; her zaman saldırmaya hazır, en ufak kusuru, en ufak muhakeme hatasını fırsat bilen.

Birden kafasına dank etti. *Muhakeme hatası.*

Anında geri çekilmeye başladı. Ama olan oldu; kara ve muazzam bir şey ona doğru atıldı, idraki olan bir şey, ona saldırma ve ezip geçme niyetindeki hiddetli bir şey. Fischer panikledi ve koltuğa sertçe yaslandı, farkındalığını beyhude geri çekmeye çalışıyordu.

Yetişemedi. Kendisini koruyamadan güç onu alt etti, zırhının çatlağından geçerek sistemine girdi. O şey hayati organlarını yamulturken, bükerken, tırmalarken, içini dışına çıkarmakla, beynini paramparça etmekle tehdit ederken Fischer çığlık attı. Gözleri yuvasından fırladı; sabit, dehşete düşmüş. Öne doğru eğilerek iki eliyle karnını tuttu. Bir şey sırtına ve kafasına çarparak onu sandalyesinden fırlattı. Fischer masanın kenarına çarptı, boğuk bir nefes alırken kafası geriye düştü. Oda etrafında dönmeye başladı, etrafındaki hava vahşi bir güç girdabıydı. Fischer kollarını kavuşturarak dizlerinin üstüne çöktü, yabani gücü sona erdirmeye çalışıyordu. O şey kollarını ayırmaya çalıştı. Fischer dişlerini sıkarak karşı koydu, çabasının verdiği acıyla yüzü taştan bir maske gibiydi, boğazından hırıltılar çıkıyordu. Yapamayacaksın, dedi içinden. Yapamayacaksın. *Yapamayacaksın.*

Güç birden kayboldu, sırra kadem bastı. Fischer neredeyse dizlerinin üstüne düşüyordu, yüzünde karnına henüz süngü yemiş bir adamın şaşkın ifadesi vardı. Dik durmaya çalıştı ama başaramadı. Boğuk bir ses çıkararak yere, yan tarafına düştü ve bacaklarını karnına doğru çekti, boynunu öne eğip cenin pozisyonu aldı, gözleri kapalıydı ve vücudu kontrolsüzce titriyordu. Yanağının altındaki halıyı hissetti. Ateşin çıtırtısını duydu yakınında. Ve Fischer'a sanki birisi başında dikiliyormuş gibi geldi, ona soğuk, sadistik bir keyifle

bakan, harap olmuş görüntüsünden, iradesinin çaresizce çözünmesinden zevk alan biri.

Ve nasıl ve ne zaman onun işini bitireceğini kayıtsızca, ilgisizce merak etti.

18.27

Barrett yatağın yanında duruyor, Edith'i uyandırsam mı acaba diye düşünerek kadına bakıyordu. Yemek soğuyordu ama kadının ihtiyacı olan yemek miydi yoksa uyku mu?

Kendi yatağına geçti ve inleyerek oturdu. Sol bacağını sağ bacağının üstüne atıp yanığa dikkatle dokundu. Yaralı başparmağını kullanamıyordu. Kesiğe dikiş atılmış olması gerekirdi. Kimbilir nasıl da enfeksiyon kapıyordu. Bandajı çıkarıp bakmaya korkuyordu.

Bu gece makinesi üstünde nasıl çalışacağını bilemiyordu. En ufak bir efor bacağına ve beline acı veriyor, yalnızca merdivenleri inip çıkmak bile adamı yoruyordu. Yüzünü buruşturarak ayakkabılarının sol tekini çıkardı. Ayağı da şişiyordu. İşi yarına kadar bitirmeliydi. Yarının ötesine dayanabileceğinden emin değildi.

Bu farkındalık Barrett'ın zayıflayan kendine güvenini daha da azalttı.

Seslere uyanmıştı; bir şey halının üstünde pat pat ediyordu. Ağır uykusundan sıyrılıp yavaşça kendine gelirken bir yerde bir kapının kapandığını duyduğunu düşünmüştü.

Gözlerini açtığında Edith gitmişti.

Uyku mahmuru birkaç saniye boyunca onun banyoda olduğunu zannetmişti. Sonra görüş alanının kenarında, yerde bir şeyin durduğu ilişmişti gözüne, kalkınca da halının üstüne dağılmış elyazması sayfalarıyla göz göze gelmişti. Bakışları dolabın yanındaki alana kaymıştı. Yere saçılmış fotoğraflar vardı; bir kitap düşmüştü.

İşte o zaman paniğe kapılmaya başlamıştı. Bastonunu kavrayarak doğrulmuştu, masanın üstündeki brendi sürahisi ile gümüş bardak çekmişti dikkatini. Dolaba doğru yürüyüp yerdeki fotoğraflara bakmıştı ve onlarda gördükleri yüzünden gergindi.

"Edith?" Banyoya doğru yönelmişti. "Edith, orada mısın?" Banyo kapısına kadar topallamış ve kapıyı tıklatmıştı. "Edith?"

Cevap gelmemişti. Birkaç saniye bekleyip kapı kolunu çevirmişti; kapı kilitli değildi.

Edith orada değildi.

Korkuyla arkasını dönmüştü; paniğe kapılmamaya çalışarak elinden geldiğince hızlı kapıya topallamıştı ama durum hiç hayra alamet değildi: zemine dağılmış elyazmaları, o fotoğraflar, masanın üstündeki brendi sürahisi, ve hepsinin üstüne, Edith'in ortada olmayışı.

Hızla koridora çıkmış ve Florence Tanner'ın odasına yönelmişti. Tıklattıktan sonra birkaç saniye beklemiş, sonra tekrar çalmıştı. Yanıt gelmeyince kapıyı açmıştı ve Bayan Tanner'ın yatağında derin bir uykuda olduğunu görmüştü. Geri çıkmış, kapıyı kapatıp Fischer'ın odasına yönelmişti.

Orada da kimse yoktu ve o zaman paniklemeye başlamıştı. Koridoru geçip sesler duyduğunu sanarak aşağıdaki antreye bakmıştı. Kaşlarını çatarak merdivenlere doğru topallamış ve bacağının acısıyla dişlerini sıkarak olabildiğince hızlı inmeye başlamıştı merdivenlerden. Ona bunu yapmamasını *söylemişti*. Nesi vardı bu kadının?

Antreyi geçerken onun sesini duymuştu, "Lezizdir!" derken kadının sesi tonu hiç normal değildi. Yenilenmiş bir telaşla adımlarını hızlandırmıştı Barrett.

Sonra kemeraltına varmış ve orada donakalmıştı, büyük salona şok içinde bakıyor, Edith'i izliyordu; kadının hırkası açıktı, sutyen kopçası çözülüydü, memelerini tutarak Fischer'a doğru yürüyordu ve ona söylediği şey—

Barrett gözlerini kapatıp bir elini gözlerinin üstüne bastırdı. Evlilikleri boyunca ondan böyle sözler duymamıştı hiç, bırak başka bir adama karşı, kendisine karşı bile böyle bir davranışın esamisi okunmamıştı. Seks hayatları mecburi olarak kısıtlı olduğundan kadının içine attığının farkındaydı hep. Ama bu—

Elini indirip yeniden kadına baktı. Acı geri dönüyordu, şüphe,

öfke, bir şekilde öç alma arzusu. Buna karşı koydu. Bunların hepsini ona yapanın ev olduğuna inanmak istiyordu ama olanların gerçek nedeninin Edith'in içinde bir yerlerde yattığını söyleyen dırdırcı şüpheyi kafasından atamıyordu. Ve tabii ki bunun Fischer'ın sözlerine olan ani öfkesinin sebebini açıkladığını da fark etti.

Kalktı ve ona doğru yürüdü. Konuşmaları gerekiyordu, bu şüpheye daha fazla dayanamıyordu. Eğilerek kadının omzuna dokundu.

Edith panikle, gözlerini kocaman açıp birden bacaklarını geri çekerek uyandı. Barrett gülümsemek istedi ama yapamadı. "Yemeğini getirmiştim," dedi.

"Yemek." Bu kelimeyi hayatı boyunca hiç duymamış gibi söyledi kadın.

Barrett başıyla onayladı. "Hadi gidip elini yüzünü yıka."

Edith odaya bakındı. Fotoğrafları nereye koyduğumu mu merak ediyor? diye düşündü Barrett. Kadın doğrulup başını eğerek kendine bakarken geri çekildi. Barrett onun sutyenini takmış ve hırkasından geriye kalan düğmeleri iliklemişti. Edith'in sağ eli hırkasının önünde telaşla kıpırdandı, sonra kalkıp banyoya gitti.

Barrett sekizgen masaya doğru topalladı, elyazmalarının durduğu kutuyu aldı ve duvarın karşısındaki çalışma masasının üstüne koydu. Kadının yatağının yanındaki sandalyeyi zar zor sekizgen masanın yanına taşıdı ve oturdu. Tabağındaki kuzu pirzolaya ve salataya bakıp iç çekti. Onu bu eve hiç getirmemeliydi. Bu korkunç bir hataydı.

Banyo kapısı açılınca kafasını çevirdi. Yüzünü yıkamış ve saçlarını taramış olan Edith masaya gelip oturdu. Çatalını almadı ve azarlanmış bir kız çocuğu gibi sırtını eğip gözlerini kaçırdı. Barrett boğazını temizledi. "Yemek soğudu," dedi, "ama... yani, bir şeyler yemen gerekiyor."

Edith'in titremeye başlayan alt dudağını ısırdığını gördü Barrett. Birkaç saniye sonra, "Bana nazik davranmak zorunda değilsin," dedi kadın.

Barrett ona bağırmak için ani bir istek duydu ama buna karşı

koydu. "O brendiden daha fazla içmemen gerekirdi," dedi. "Onu daha önce inceledim ve yanılmıyorsam yarısından fazlası absent."

Edith anlamayarak başını kaldırıp baktı.

"Bir afrodizyak."

Edith sessizce ona bakıyordu. Barrett, "Geri kalanına gelirsek," dedi sesi kulağına yabancı gelerek, "bu evde güçlü bir etki mevcut. Sanırım seni de etkilemeye başladı." Bunu niye söylüyorum ki? diye düşündü. Onu neden aklıyorum?

Hâlâ o bakış. Barrett içinde bir titreme hissetti.

"Hepsi bu mu?"

"Bu mu derken?"

"Sorunu... çözmüş mü oldun?" Sesinde küskün bir utanç seziliyordu.

Barrett gerildi. "Makul olmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum," diye fısıldadı.

"Sana bağırmamı mı tercih ederdin? Ağzıma geleni söylememi mi?" Sırtını dikleştirdi. "Şimdilik suçu dış güçlere atmaya çalışıyorum."

Edith bir şey söylemedi.

"Sana yeteri kadar... fiziksel sevgi sağlamadığımın farkındayım," dedi kendini zorlayarak. "Felcin verdiği zarar var ama tüm suçun onda olduğunu sanmıyorum. Belki annemin etkisi yüzündendir, belki kendimi tamamen işime verdiğim içindir, yetersizliğimin..."

"Yapma."

"Suçu buna atıyorum," dedi kararlılıkla. "Kendi üstüme ve evin üstüne." Kaşının üzerinde ter damlacıkları parlıyordu. Mendilini çıkarıp teri sildi. "Lütfen böyle yapmama izin ver," dedi. "Eğer işin içinde başka faktörler varsa... bunları ileride çözeriz. Bu evden ayrıldıktan sonra."

Bekledi. Edith başıyla onaylayabildi.

"Geçen gece olanları bana anlatmalıydın."

Edith aniden başını kaldırdı.

"Neredeyse dağ gölüne düşüyormuşsun."

Kadın bir şeyler söyleyecek gibi durdu ama Barrett daha fazla-

sından bahsetmeyince o da fikrini değiştirdi. "Seni endişelendirmek istemedim."

"Anlıyorum." İnleyerek kalktı. "Aşağı inmeden önce bacağımı biraz dinlendireyim."

"Bu gece çalışman şart mı?"

"Yarına bitirmem gerek."

Edith de Barrett'la birlikte yatağa kadar yürüdü ve yatarken sağ bacağını zorlanarak kaldırışını izledi. Barrett, Edith'in şişmiş bileklerine tepki vermemeye çalıştığını fark etti. "İyi olacağım," dedi ona.

Kocasına endişeli gözlerle bakarak yatağın yanında durdu kadın. Sonunda, "Gitmemi istiyor musun, Lionel?" dedi.

Barrett cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Şu andan itibaren yanımdan hiç ayrılmayacaksan gitmeni istemiyorum."

"Peki." Geri çekilecek gibi oldu ama sonra ani bir dürtüyle yanına oturdu. "Beni şimdi affedemeyeceğini biliyorum," dedi kocasına. "Bunu beklemiyorum da – hayır, lütfen bir şey söyleme. Ne yaptığımın farkındayım. Bunu geri almak için ömrümden yirmi yıl feda ederdim."

Başı öne düştü. "O kadar içmemin sebebi neydi bilmiyorum; tek bildiğim gergin, korkmuş olduğumdu. Neden aşağı indiğimi bilmiyorum. Ne yaptığımın farkındaydım ama aynı anda–"

Başını kaldırıp baktı, gözleri dolmuştu. "Affedilmeyi istemiyorum. Benden çok nefret etme sadece. Sana ihtiyacım var, Lionel. Seni seviyorum. Ve bana neler oluyor bilmiyorum." Artık zar zor konuşabiliyordu. "Bana neler olduğunu bilmiyorum işte."

"*Canım.*" Ağrıya rağmen Barrett doğruldu ve kolunu ona dolayıp yanağını onunkine dayadı. "Sorun yok, sorun yok. Evden ayrıldığımızda hepsi geçecek." Yüzünü çevirip saçını öptü. "Ben de seni seviyorum. Fakat bunu her zaman biliyordun zaten, değil mi?"

Edith hıçkırarak ona sarıldı. Her şey yoluna girecek, dedi içinden Barrett. Her şeyin müsebbibi evdi. Oradan ayrıldıkları zaman her şey hallolacaktı.

19.31

Florence inleyerek doğruldu. Dirseğiyle yatağın kenarından destek alarak ayağa kalktı. Saat kaç oldu acaba? diye düşündü. Başını eğip saatini kaldırdı. Çok geçmiş, diye düşündü içi sıkılarak.

Ve o adam hâlâ buradaydı.

Bitkince iç çekti, ağır adımlarla banyoya gitti ve yüzünü soğuk suyla hafifçe yıkadı. Tenini kurularken aynadaki yansımasına baktı. Bitik görünüyordu.

İki saatten uzun süre Daniel'ın kurtuluşu için dua etmişti. Yatağın yanında diz çökmüş, ellerini sıkıca kavuşturmuş ve ruhani dünyadaki, geçmişte ona yardım eden herkese seslenmişti; Daniel'a onu Cehennem Evi'nde hapis tutan zincirlerini kırmasında yardım etmelerini dilemişti.

Bir işe yaramamıştı. Saatler süren dua sona erdiğinde bilinç alıcılarıyla etrafı yoklamıştı ve Daniel hâlâ oradaydı.

Bekliyordu.

Florence havluyu yerine asıp banyodan ayrıldı. Odayı geçip koridora çıktı ve merdivenlere yöneldi. Dainel'la derinleşen ilişkisi onu gitgide daha çok rahatsız ediyordu. Daha fazlasını yapmam gerek, dedi içinden. Rahata kavuşturulacak birçok başka ruh da vardı. Bunu yapması için gerekecek süre boyunca Cehennem Evi'nde kalmayı başarabilir miydi gerçekten? Işık ya da ısıtma ya da yiyecek olmadan ne kadar idare edebilirdi? Pazar gününden sonra Deutsch'un evi kapatmak isteyeceği açıktı.

Peki ya pazartesiden beri iletişim kurduğu diğer varlıklar ne olacaktı? Hem bunun, asıl sayının sadece küçük bir kısmı olduğundan emindi. Merdivenlerden inerken anılar zihninde beliriyordu. Odasındaki o "şey" Daniel olamazdı. Pazartesi öğleden sonrası garajdan ayrılırken deneyimlediği acı ve keder hissi. Bodruma inen merdivenlerde ev için "lanet olasıca bir kanalizasyon" diyen öfkeli varlık. Saunadaki sapkın musibet. Dr. Barrett'ı uyarma konusunda çuvalladığı için hâlâ korkunç bir suçluluk hissediyordu. Kızıl Bulut'un yara bere dolu bir mağara adamı diye betimlediği ruh. Şapelde onun içeri girmesini engelleyen her neyse o da Belasco olmayabilirdi. Seans

sırasında Bayan Barrett'a doğru uzanan figür. Florence başını salladı. Çok fazlalar. Ev mutsuz ruhlarla kaynıyordu. Şu an bile kendisini açsa birçoğuyla karşılaşabilirdi. Her yerdeydiler. Tiyatro salonunda ve balo salonunda, yemek salonunda, büyük salonda – her yerde. Hepsiyle iletişime geçmeye bir *yıl* bile yeter miydi acaba?

Dr. Barrett'ın listesini düşündü kederle. Görünmeler; *Nesneler... Yer değiştirme... Kimyasal fenomen... Durusezi... Doğrudan konuşma... Transtayken boy uzaması... Dışplazma...* İzler... O listede yüzden fazla madde olmalıydı. Cehennem Evi'nde ancak birkaç adım yol alabilmişlerdi. Büyük bir umutsuzluk hissi çöktü üstüne. Karşı koymaya çalıştı ama imkânsızdı. Sınırsız bir zamana sahipken bir gizemi aşama aşama çözmek bir şeydi. Bir haftada çözmek ise başka. Hayır, bir haftadan daha az. Şimdi dört günden birazcık daha fazla vakitleri vardı.

Kasten omuzlarını geriye çekti ve dimdik yürüdü. *Elimden geleni yapıyorum,* dedi içinden. Daha fazlası gelmez elimden. Tüm hafta yaptıklarının sonucunda Daniel huzura kavuşacaksa eğer, bu yeterli olurdu. Kararlı bir şekilde büyük salona yürüdü. Yemeğe ihtiyacı vardı. Artık seans yapmayacaktı. Haftanın geri kalanında iyi beslenmeye özen gösterecekti. Masaya yaklaştı ve kendine biraz yemek koymaya başladı.

Tam masaya yerleşiyordu ki onu gördü. Şöminenin önünde oturuyor, azalan alevleri izliyordu. Dönüp kendisine bakmamıştı bile.

"Seni görmedim," dedi Florence. Yemek tabağını alıp yanına gitti. "Seninle oturabilir miyim?"

Fischer ona sanki yabancıymış gibi baktı. Kadın koltuklardan birine oturdu ve yemeye başladı.

Fischer'dan kendisine katılmasıyla ilgili hiçbir onay belirtisi göremeyince, "Sorun nedir, Ben?" diye sordu.

"Bir şey yok."

Duraksadıktan sonra konuşmaya devam etti. "Bir şey mi oldu?"

Fischer cevap vermedi.

"En son konuştuğumuzda oldukça umutlu görünüyordun."

Hiçbir şey söylemedi.

"Ne oldu, Ben?"

"Hiçbir şey."

Adamın sesindeki öfke Florence'ı ürküttü. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Fischer iç çekti, bir şey demedi.

"Birbirimize güvendiğimizi sanıyordum, Ben."

"*Hiç kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyorum*," dedi. "Ve bu evde, birilerine güvenen biri varsa aptalın tekidir."

"Bir şey olmuş."

Fischer, "Birçok şey oldu," diye çıkıştı.

"Başa çıkamayacağımız şeyler değil."

"*Yanlış*." Kadına doğru döndü ve Florence onun gözlerinde zehri gördü – ve korkuyu. "Bu evde başa çıkabileceğimiz hiçbir şey yok. Hiç kimsenin başa çıkacağı hiçbir şey yok."

"Bu doğru değil, Ben. Şahane ilerleme kaydetmiş bulunuyoruz."

"Neye doğru kaydettik bu ilerlemeyi? *Müşterek mezarlarımıza* mı?"

"Hayır." Kafasını iki yana salladı. "Çok şey keşfettik. Daniel, örneğin; ve Belasco'nun nasıl çalıştığı."

"*Daniel*," dedi aşağılayarak. "Ortada bir Daniel olduğunu nereden biliyorsun? Barrett onu kafandan uydurduğunu düşünüyor. Haklı olmadığını nereden biliyorsun?"

"Ben, ceset, yüzük–"

"*Bir* ceset, *bir* yüzük," diye sözünü kesti. "Kanıtın bu mu? Bu mantıkla mı kendini tehlikeye atıyorsun?"

Florence adamın sesindeki kötü niyet karşısında şoke oldu. Ne *olmuştu* ona?

"Bu eve girdiğin ilk andan beridir kendini kandırmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu Fischer. "Daniel Belasco'nun senin hayal gücünün bir ürünü olmadığını nereden biliyorsun? Onun karakterinin tam olarak senin kurguladığın gibi olmadığını, sorunlarının tam olarak senin sandığın gibi olmadığını nereden biliyorsun? *Nereden biliyorsun* ha?"

Ayağa fırlayıp gözlerini o kadına dikti. "*Haklısın*," dedi. "Ben tı-

kandım, kapandım. Ve hafta bitene kadar da kapalı *kalacağım*. Sonra yüz bin dolarımı alacağım ve bu lanet olasıca evin bin kilometre yakınına bile yaklaşmayacağım. Sana da aynısını yapmanı öneririm."

Topuklarının üstünde döndü ve sinirli adımlarla yürüdü. "Ben–I" diye bağırdı Florence. Adam onu duymazdan geldi. Florence kalkıp peşinden gitmeye niyetlendi ama kuvveti yoktu. Kendini sandalyesine bırakıp antreyi süzdü. Bir süre sonra tabağını bir kenara koydu. Fischer'ın söyledikleri onu çok fena etkilemişti. Adamın etkisini bastırmaya çalıştı ama bastıramadı. Tüm şüpheleri geri dönüyordu. Kendisi her zaman bir zihinsel medyumdu. Neden aniden bir fiziksel medyum olması gerekmişti? Aklı almıyordu, daha önce görülmemiş bir şeydi bu.

İnancını tehdit ediyordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. Doğru değildi bu. Daniel *vardı*. Buna inanmalıydı. Daniel onun hayatını kurtarmıştı. Onunla konuşmuş, ona yalvarmıştı.

Yalvardı. Konuştu. Hayatını kurtardı.

Daniel Belasco'nun senin hayal gücünün bir ürünü olmadığını nereden biliyorsun?

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırmayı denedi ama uzaklaşmıyordu. Tek düşünebildiği, eğer Daniel kendi hayal gücünün bir ürünü *olsaydı* gerçekten de orada yaptığı gibi hayatını kurtarmasını sağlardı. Belasco'nun tehlikeli niyetini kanıtlamak için transtayken onun tarafından dağ gölüne götürülmeyi sağlar, sonra da Daniel'ın var olduğunu ve onu kurtarmak istediğini kanıtlamak için dağ gölüne girmek üzereyken kendisini uyandırırdı; hatta kendisine Daniel'ın önünde durup onu engellediği hayali ve Belasco'nun kaçtığı hayali gösterirdi.

"*Hayır*." Başını iki yana salladı tekrar. Bu doğru değildi. Daniel gerçekten vardı; *vardı*.

Mutlu musun? dedi içinden, kelimeler ansızın bilinç yüzeyine yükselmekteydi. *Evet. Çok.* Daniel'la dans ederken –ya da onunla dans ettiğini düşünürken– yaptıkları konuşmalar. *Mutlu musun? Evet. Çok. Mutlu musun? Evet. Çok.*

"Aman Tanrım," diye mırıldadı.

Bir keresinde bu sözleri bir televizyon dizisinde söylemişti.

Zihni, üşüşen şüpheye direnmek için umutsuzca çabalıyordu ama artık direniş barajı çökmüştü ve kara sular doluyordu içeri. *Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum.* "Hayır," diye fısıldadı, gözyaşları gözlerinden akarken. *Beni asla terk etmeyeceksin, değil mi? Hep yanımda olacaksın değil mi? Evet, sevgilim, daima; daima.*

O akşam vakti hastanede solgun, bitkin, gözleri yaklaşan ölümün ışığıyla parıldarken görmüştü onu; sevgili David'ini. Bu anı onu ürpertti. Daha önce ona Laura'dan, âşık olduğu kızdan bahsetmişti David, fısıldayarak. Onunla fiziksel aşkı hiç paylaşmamıştı ve şimdiyse ölüyordu, artık çok geçti.

Elini o kadar sıkmıştı ki Florence'ın eli acımıştı, yüzü kırışık, gri bir maskeydi, ona şu kelimeleri fısıldarken dudaklarındaki kan çekilmişti: *Seni seviyorum.* O da ona fısıldamıştı: *Ben de seni seviyorum.* O zaman, odada yanında olanın Florence olduğunu biliyor muydu acaba? Ölürken onun Laura olduğunu mu sanmıştı? *Beni asla terk etmeyeceksin, değil mi?* diye mırıldanmıştı. *Hep yanımda olacaksın değil mi?* O da cevaplamıştı: *Evet, sevgilim, daima; daima.*

Dehşete kapılarak bir inilti koyverdi. Hayır, bu doğru değildi! Ağlamaya başladı. Ama doğruydu. *Daniel Belasco'yu kendisi uydurmuştu.* Daniel Belasco diye biri yoktu. Sadece kardeşinin anısı vardı ve ölüm şekli, kayboluş hissi, mezara götürdüğü istek.

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır." Sandalyenin kollarını sıkıyordu, kafası öne düştü, titrerken gözlerinden sıcak yaşlar aktı. Nefes alamıyordu sanki, havayı güçlükle içine çekmeye devam etti, ciğerleri patlıyormuşçasına. Hayır, bu doğru değildi. Bu şeyi yapmış olamazdı, bu basiretsiz, korkunç, aldatmacayı! Bunu kanıtlamanın bir yolu olmalıydı! Olmalıydı!

Başını heyecanla kaldırdı ve gözlerinde jelimsi yaşlarla ateşe baktı. Sanki birisi kulağına bir kelime fısıldamıştı.

Şapel.

Titrek bir gülümseme peyda oldu yüzünde. Bocalayarak ayağa kalktı ve gözlerini silerek antreye doğru yürümeye başladı. Şapelde

bir cevap vardı; bunu her zaman biliyordu. Şimdi birden, onun aradığı cevap olduğunun farkına varmıştı; kanıt ve aklanış olduğunun.

Bu sefer içeri girecekti.

Koşmamaya çalıştı ama kendini durduramadı. Eteği hışırdayıp ayakkabıları zemine pat pat vururken antreyi koştu ve merdivenlerden indi. Köşeyi döndü ve yan koridora girdi, olabildiğince hızlı koşuyordu.

Şapelin önüne gelince ellerini kapıya dayadı. Anında soğuk bir direniş seli doldurdu içini, midesi bulandı. İki avucunu kapıya bastırdı ve dua etmeye başladı. Ne bu dünyada ne de diğerinde onu durdurabilecek bir şey vardı.

Şapeldeki güç zorlanıyor gibiydi. Florence ağırlığını kapıya verdi. "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına!" diye bağırdı net bir sesle.

Güç gerilemeye başladı, büzülüyormuş gibi geriye ve içeriye çekiliyordu. Florence dua ederken dudakları hızla oynuyordu. "Beni bu mekândan uzak tutamazsın çünkü Tanrı benimle! Birlikte içeri gireceğiz! Açıl! Beni daha fazla uzak tutamazsın! *Açıl!*"

Güç birdenbire ortadan kayboldu. Florence kapıyı iterek içeri girdi ve ışıkları yaktı. Sırtını kapıya yasladı, gözlerini kapattı ve konuştu. "Tanrım, bana güç verdiğin için sana şükürler olsun."

Birkaç saniye sonra gözlerini açtı ve etrafa bakındı. Duvar lambalarının verdiği hafif ışık, karanlığı zar zor uzakta tutuyordu. Gölgede duruyordu ve gözleriyle etrafı tararken ışık sadece yüzüne vuruyordu. Sessizlik yoğundu, sanki kulak zarlarına baskı yapıyordu.

Birden harekete geçti ve şaşkın bakışlarını mihrabın üstündeki haçtan kaçırarak orta koridordan ileri süzüldü. Doğru yoldaydı; hataya yer bırakmaz şekilde hissetti bunu. Görünmez ipler onu çekiyordu.

Mihrabın önüne geldi ve ona baktı. Tepesine metal kancalarla büyük bir İncil tutturulmuştu. Bu habis yerde İncil'in ne işi var dedi irkilerek. Bakışlarını duvarda gezdirdi. Onu çeken güç o kadar şiddetliydi ki sanki Florence'a görünmez urganlar bağlıydı ve onu çekerek... nereye götürüyorlardı? Duvara mı? Mihraba mı? Haça olmadığı kesindi. Florence ileriye, daha da ileriye çekildiğini hissetti.

İncil'in kapağı şiddetle açılınca zaman durdu ve Florence heyecanla nefesini tuttu. Gözlerini ona dikmişti ki sayfalar hızla çevrilmeye başladı ve bulanık bir görüntüye dönüştü. Florence'ın şakakları zonkluyordu. Sayfalar dönmeyi aniden bıraktı ve kadın açılan sayfaya bakmak için öne eğildi.

"Evet!" diye fısıldadı neşeyle. "Ah, *evet*!"

Sayfanın tepesinde DOĞUMLAR yazıyordu. Altında da solmuş tek bir kayıt vardı: "Daniel Myron Belasco, 4 Kasım 1903'te, 02.00'de dünyaya geldi."

21.07

"Yapabileceğim *bir şey* vardır illa," dedi. Barrett, kapağı çıkarılmış bir elektrik devresi düzeneğinin kablo ve transistör labirentini elindeki kılavuzlardan biriyle karşılaştırmayı bırakıp Edith'e döndü. Ne kadar yorgun olduğuna dikkat ederek yirmi dakikadır bir şey söylemeden, huzursuzca kocasını izliyordu. Sonunda sessizliğini bozmak zorunda kalmıştı.

"Korkarım ki yok," dedi Barrett. "Oldukça karışık bir iş. Sana ne yapılmasını istediğimi açıklayana kadar kendim on kere yaparım zaten."

"Biliyorum ama–" Edith kaygıyla duraksadı. "Ne kadar sürecek?"

"Söylemesi zor. Her şeyin kuralına uygun olduğundan emin olmam gerek. Yoksa bir arıza çıkabilir ve tüm emeğim boşa gider. Bunu göze alamam." Gülümsemeye çalıştı ama acıyla yüzünü ekşitmiş gibi göründü. "Mümkün olduğu kadar çabuk bitireceğim."

Edith güvensizce başını salladı. Lionel'ın masanın üstünde duran saatine baktı. Adam bir saati geçkindir uğraşıyordu ve bir elektrik devresi düzeneğinin kontrolünü anca bitirmişti. Çevirici kocamandı. Bu hızla giderse tüm gece sürerdi ve Lionel'ın enerjisinin buna yetmeyeceği açıktı. Bir faydası olacağını bilse Dr. Wagman'ı ararda ama Lionel'ın şu an durmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini biliyordu.

Onu iş üstünde izlerken içindeki soğuk ağırlık baskısını artırıyor gibi geldi. Daha önce olduğu kadar kendinden emin değildi artık. Bunu ondan saklamaya çalışıyordu ama Edith saunadaki olay sebe-

biyle adamın inancının çok fena sarsıldığını biliyordu. Yaptığı şeyden sonra ne kadar savunmasız hissettiğini biliyordu.

Kendinden emin görünüşüne rağmen Lionel da aynı şekilde hissediyor olmalıydı.

Bilmek zorundaydı. "Makinen ne işe yarayacak?"

Lionel omzunun üstünden baktı. "Bunu şu an açıklamasam daha iyi olur, canım. Epey karmaşık."

"Hiçbir şey mi söyleyemezsin?"

"Eh, özetle, evdeki tüm gücün fişini çekeceğim." Kuru kuru yutkundu ve su içmek için döndü. "Yarın ayrıntılı olarak anlatırım," dedi bardağına su doldururken. "Ama şu kadarını söyleyeyim, her tür enerji yok edilebilir ki ben de bunu yapmayı planlıyorum."

Barrett bir kodein tabletini suyla yutarken karısı onu izledi. Adam kesik kesik nefes aldı ve gülümsedi. "Şu an kulağa çok tatmin edici gelmediğinin farkındayım ama göreceksin." Bardağı yerine koydu. "Yarın bu saatlerde Cehennem Evi tükenecek, enerjisiz kalacak."

Düzenli bir alkış sesi duyunca aniden etraflarına baktılar. Fischer sağ kolunun altında bir şişeyle kemeraltında durmuş, onlara bakıyordu. "Bravo," dedi.

Yüzü kızaran Edith başka tarafa döndü.

Barrett, "İçiyor muydunuz, Bay Fischer?" diye sordu.

Fischer, "İçiyordum ve içmeye devam edeceğim," dedi. "Kontrolü kaybedecek kadar değil," diye kesti Barrett'ın sözünü. "Sadece hissizleşecek kadar. Bu lanet evdeki hiçbir şey bana bir daha bulaşamayacak. Bıktım artık. *Bıktım.*"

"Üzgünüm," dedi Barrett birkaç saniye sonra. Nedense Fischer'ın bu bunalımlı hâlinden kendisini sorumlu tutuyordu.

"Bana ne üzülüyorsun. Kendine üzül." Fischer, Çevirici'yi işaret etti. "Bu kahrolası çöp yığını bu eve bir bok yapamaz, anca boşa bir sürü ses çıkarır... çalıştığını farz edersek o da. Kahrolası müzik kutunu çalıştırdın diye bu evin hizaya geleceğini mi sanıyorsun? Hadi oradan. Belasco sizinle dalga geçecek. Hepsi sizinle dalga geçecek – tıpkı geçmiş yıllar boyunca buraya gelip evin enerjisini kesmeye

çalışan tüm aptallarla geçtikleri gibi." Islık çalar gibi yaptı. "Enerjisini keseceklermiş, götüm." Edith'i göstererek Barrett'a baktı. "Onu buradan çıkar," dedi. "Sen de çık buradan. Hiç şansın yok."

"Sen peki?" diye sordu Barrett.

"Ben gayet iyiyim. Neyin ne olduğunu biliyorum. Bu mekânla mücadele etmezseniz size nüfuz edemez. Derinizin altına girmesine izin vermezseniz bir şey olmaz. Cehennem Evi bir iki misafiri umursamaz. Eğlenceden ve oyunlardan rahatsız olmayan herkes burada kalabilir. Ama kendisine saldıranlardan hoşlanmaz. Belasco hoşlanmaz bundan. Onun insanları, *onlar* da hoşlanmaz, karşılık verirler ve sizi öldürürler. O bir general, bunu biliyor musunuz? Ordusu olan bir general. Onları o yönetiyor!" Fischer gösterişli bir hareket yaptı. *Lanet olası koca bir taburmuş* gibi yönetiyor onları! Onun izni olmadan kimse hareket etmez, ne oğlu ne de bir başkası."

Fischer aniden öfkelenerek Barrett'a yöneldi.

"Sana söylüyorum," dedi. "Sana *söylüyorum*! Bu saçmalığı kes! O lanet makineyi boş ver, unut gitsin! Buradaki haftanı yiyerek, dinlenerek, hiçbir şey yapmadan geçir. Pazar günü gelince de ihtiyar Deutsch'a ne duymak istiyorsa onu söyle ve paranı al. Beni duydun mu, Barrett? Bunun ötesinde bir şey yapmayı denersen ölürsün, ölürsün." Edith'e baktı. "Eşin de seninle gelir."

Aniden arkasını döndü. "Ah, koyayım, niye uğraşıyorum ki? Kimse dinlemiyor. Florence dinlemiyor. Sen dinlemiyorsun. Kimse dinlemiyor. Ölün o zaman. Ölün!" Sendeledi. "1940'ta bir tek ben hayatta kaldım ve 1970'te de bir tek ben hayatta kalacağım." Yalpalayarak uzaklaştı. "Orospu çocuğu Belasco, duydun mu beni? Ben kendimi kapadım. Gel de hakla beni! Asla yapamayacaksın! Duydun mu?"

Edith kocasına bakarak oturuyordu. Barrett, Fischer'ın gidişini yüzünde tedirgin bir ifadeyle seyretti.

Sonra Edith'e baktı. "Zavallı adam. Bu ev onu gerçekten perişan etti."

O haklı; kadının zihninde bu kelimeler yankılandı. Onları seslendirecek cesareti yoktu.

Barrett topallayarak karısının yanına bir sandalye çekti ve inleyerek oturdu. Bir süre bir şey söylemedi, sonra derin bir nefes alıp, "Yanılıyor," dedi.

"Öyle mi?" Edith'in sesi zayıftı.

Başını yukarı aşağı salladı. "Çöp yığını dediği şey" –bu kelimelere güldü– "Cehennem Evi'nin anahtarından başka bir şey değil." Bir elini kaldırdı. "Pekâlâ, itiraf ediyorum, tam olarak kavrayamadığım şeyler oldu; hoş, vaktim olsa kavrardım." Gözlerini ovaladı. "Neyse, konu bu değil. İnsan, elektriğin gerçek doğasını anlamadan onu kontrol eder. Bu evdeki enerjinin teferruatı şu" –eliyle işaret etti– "*makinenin* yaşam ve ölüm gücüne sahip olduğu gerçeği kadar önemli değil."

Ayağa kalktı. "Hepsi *bu kadar*. Sana daha en başta Bayan Tanner'ın inandığı şeylerin yanlış olduğunu söyledim. Şimdi de Fischer'ın aynı derecede hatalı olduğunu söylüyorum. Ve yarın davamda haklı olduğumu en ufak şüpheye yer bırakmadan kanıtlayacağım."

Geri döndü ve tekrar Çevirici'ye doğru topalladı. Edith giderken onu seyretti. Ona inanabilmeyi diledi ama Fischer'ın sözleri içine o kadar derin bir korku salmıştı ki onu kanında hissedebiliyordu, soğuk ve asit gibiydi, onu kemiriyordu.

22.19

... Daniel lütfen. Anlamak zorundasın. İstediğin şeyi aklım hayalim almıyor. Bunu biliyorsun. Anlayışsız olduğumdan değil. Anlayışlıyım. Kalbimi sana tamamıyla açtım. Sana inanıyor ve güveniyorum. Hayatımı kurtardın. İzin ver ben de senin ruhunu kurtarayım.

Bu evde daha fazla kalmak zorunda değilsin. Eğer istersen yardım bulursun. İnan bana, Daniel. Seni seven ve istersen sana yardım edecek insanlar var. Babanın seni durduracak gücü yok. Ötedekilere ulaşır ve sana uzattıkları eli tutarsan bir şey yapamaz. Bırak sana yardım etsinler. Onların elinden tut. Keşke seni bekleyen güzelliği bilseydin, Daniel. Keşke bu evin ötesinde yatan diyarların güzelliklerini bilseydin. Dışarıda evrenin tüm güzellikleri seni beklerken kendini anlamsız bir hücrede

mi tutacaksın? Düşün! Kabul et! Sana zevkle yardım edecek olanlara kapama kendini. Dene; sadece dene. Seni dostlukla bekliyorlar. Sana yardım edecek, rahata erdirecekler. Bu sıkıcı duvarların arasında kalmaya devam etme. Özgür olabilirsin. İnan buna, Daniel. İnanırsan olur. Seni temin ederim. Güven bana. Haydi git. Haydi git.

Zar zor ayakta duruyordu. Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti, elini yüzünü yıkadı ve bitkin hareketlerle geceliğini giydi. Bacakları kurşun gibi ağırdı. Hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz, moralsiz hissetmemişti.

Daniel kulak asmadı. O kadar işte, kulak asmadı.

Diğer odaya geri döndü ve yatağa girdi. Yarına kaldı o zaman, dedi kendi kendine. Er ya da geç Daniel onu dinlemek zorundaydı. Sabah olunca tekrar başlardı. Kendisini güçlükle yastığın üzerine bıraktı ve memeleri acıyınca yüzünü buruşturdu. Sırtüstü yatıp tavanı izlerken göz kapakları ağırlaştı. Yarın, diye düşündü.

Başını çevirdi.

Kapının yanında bir suret vardı. Florence endişeye kapılmadan baktı ona. Bir tehlike yoktu.

"Daniel?"

Suret ilerledi. Banyodan vuran cılız ışıkta hatları açıkça seçiliyordu; diri, yakışıklı, kasvetli yüz ifadesi, gözleri umutsuzlukla dolu.

"Konuşabiliyor musun?" diye sordu.

"Evet." Sesi nazik, acılıydı.

"Neden gitmiyorsun?"

"Gidemem."

"Ama gitmen gerek."

"Eğer dediğimi–"

"Daniel, olmaz."

Adam kafasını başka yöne çevirdi.

"Daniel–"

"Seni seviyorum," dedi. "Bunu söylediğim tek kadın sensin. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım. Çok iyisin... çok iyi... tanıdığım en nazik kişisin."

Kafasını tekrar Florence'a çevirdi, koyu gözleri yüzünü tarıyordu. "Bu ihtiyacımı–" Durdu, kapıya döndü. "Onunla konuşacağım!" dedi korkmuş bir şekilde. "Beni durduramazsın!" Tekrar Florence'a baktı. "Çok uzun kalamam; izin vermez. Yalvarıyorum sana. Lütfen bana istediğimi ver. Eğer bu evden tamamlamadan sürülürsem..."

"Sürülürsen mi?" Florence gerildi.

"*Sizin Doktor Barrett çaresini biliyor.*"

Florence ona şok içinde bakakaldı.

"Benim bu evdeki varlığımın işleyişini biliyor ve beni buradan sürebilir," dedi. "Ama *tüm* bildiği bu. Daha başka ne olduğum –kalbim, zihnim, ruhum– hakkında hiç fikri yok, hiç umursamıyor. Beni bir cehennemden diğerine sürecek, görmüyor musun? Bana sadece sen yardım edebilirsin. Eğer bana yardım edersen bu gece bu evden ayrılabilirim. Lütfen." Sesi zayıflamaya başladı. "Beni birazcık önemsiyorsan acı bana. Lütfen acı bana..."

"*Daniel...*"

Florence birkaç saniye boyunca onun zavallı hıçkırıklarını duyabildi, ardından oda sessizleşti. Daniel'ın kaybolmadan önce durduğu yere baktı. "Yapamayacağımı biliyorsun," dedi. "Daniel, lütfen. Yapamayacağımı biliyorsun. *Yapamayacağımı biliyorsun.*"

22.23

Barrett, kolunu Edith'in omzuna atmış merdivenlerden ağır ağır çıkarken gözleri kısıktı. Ağırlığını onun üstüne çok vermemeye, inlememeye çalışıyordu. Edith bugün yeteri kadar sıkıntı çekmişti. Ve bu durum nihayetinde geçiciydi. Bir hap daha alıp güzel bir uyku çekince sabaha yeterince hazır olurdu. Ağrıya bir iki gün daha dayanabilirdi. Çevirici kullanılmaya hemen hemen hazırdı. Yarına birkaç saatlik işi kalmıştı ve teorisini kanıtlamak için hazır olacaktı. Tüm o yıllardan sonra, dedi, son kanıt. Bunun yanında küçük bir ağrının lafı mı olurdu?

Merdivenlerin başına geldiler. Barrett bacağındaki ve sırtındaki zonklamaya rağmen kendi başına yürümeye çalıştı. Zayıfça topallarken buruk bir keyif nidası koymaya çalıştı ama bunun yerine sesi

acı çekiyor gibi çıktı. "Eve döndükten sonra," dedi, "bir haftalık izin vereceğim kendime. Kitabın son birkaç sayfasını bitiririm. Kafa dinlerim. Seninle zaman geçiririm."

"Güzel," Sesi ikna olmuş gibi değildi. Barrett kadının omzuna pat pat vurdu. "Her şey çok güzel olacak," dedi.

Edith kapıyı açtı ve onun yatağa geçmesine yardım etti. Barrett kendini zar zor şilteye bırakırken onu endişeyle izledi. "Sırtüstü yat," dedi ona. Yastıkları yatak başlığına dayadı ve Barrett kendisini onlara doğru çekerken Edith de bacaklarını kaldırıp yatağa uzattı. Adam geriye doğru yığıldı. "*Oh.*" Zoraki gülümsedi. "Eh, kimse paramızın hakkını vermediğimizi söyleyemez."

"*Sen* veriyorsun." Edith kocasının ayakkabılarını çıkarırken irkildi; ayakkabılar iyice sıkmışlardı. Çorapları çıkararak ayaklarına ve bileklerine masaj yapmaya başladı. Ayaklarının şişmiş görüntüsü karşısındaki endişesini belli etmemeye çalıştığını fark etti Barrett.

"Bir kodein daha alsam iyi olacak."

Edith kalkıp adamın çantasını almaya gitti. Barrett ağırlığını başka tarafa vermeye çalışırken harcadığı çaba yüzünden inledi. Kendisini bir heykel kadar ağır hissediyordu. Bundan Edith'e bahsetmeyecekti tabii ki ama eve gittikten sonra kısa bir süre hastanede kalması gerekebilirdi.

Edith hap ve bir bardak suyla dönerken o da saatini kuruyordu. Uzanıp saatini yatağın yanındaki masaya koydu ve hapı yuttu. Edith onun hırkasının düğmelerini açmaya başladı.

"Çıkarmana gerek yok," dedi. "Bu gece üstümdekilerle uyurum. Uğraşmayalım."

Edith başıyla onayladı. "Peki." Barrett'ın kemerini çözdü ve pantolonunun üst kısmını gevşetti. "Ben de üstümdekilerle uyuyacağım."

"Uyu bari."

Edith yatakta onun yanına yerleşti ve eğilerek kendi vücudunu onunkine yasladı. Kadının göğsündeki ağırlığı Barrett'ın nefes almasını zorlaştırıyordu ama adam bir şey demedi.

"Keşke bugün hiç yaşanmamış olsaydı," diye mırıldandı.

"Başa çıkabiliriz." Barrett kadının duygularını incitmeden kalkmasını sağlayacak bir bahane bulabilmeyi dileyerek onun sırtını okşadı.

"Kravatımı getirir misin?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Edith doğrulup ona merakla baktı.

"Dolapta asılı."

Gidip kravatı aldı ve ona uzattı.

"Yatağa geçmeden önce elini yüzünü yıkayıp dişlerini fırçala istersen."

"Peki."

Barrett yarı oturur vaziyette yatakta uzanıp Edith'in banyoda çıkardığı sesleri dinledi; yıkanırken suyun sıçraması, dişlerini fırçalaması, ağzını çalkalaması. Symphonie Domestique,* dedi içinden.

Cehennemde.

Odaya baktı. Sadece üç gündür burada olduklarına inanmak zordu. Sallanan sandalyeye baktı. İki gece önce kendi kendine hareket etmişti. Bu sanki iki gece önce değil de iki hafta ya da iki ay önce olmuş gibi geliyordu ona.

Bakışlarını odada yavaş yavaş gezdirdi. Grotesk, diye düşündü. Bir müzedeki sergi odası olabilirdi burası; ev bir sanat eserleri definesiydi. Yüzden fazla eser güzellik uğruna tasarlanmış ve yaratılmıştı – ve bu eve düşerek çirkinlik örneği olmak zorunda kalmıştı.

Gözlerini kırparak Edith odaya dönerken onları tekrar odakladı. "Bu küçük yatakta bir gece benim yanımda yatmaya katlanabilir misin?" diye sordu karısına.

"Çok isterim."

Edith onun yanında yatıyordu ve üstlerini örtmüşlerdi ki Barrett kravatın bir ucunu onun bileğine bağlamaya başladı. "Bunu bağlayayım da uyurgezerlik yapma." Kravatın diğer ucunu başlık tahtasının kollarından birine bağladı. "Bu sana yeteri kadar hareket özgürlüğü verecektir."

Edith başıyla onayladı ve Barrett kolunu ona sararken o da ada-

---

* Richard Strauss'un bir eseri. Bestecinin çok değer verdiği güvenli aile ve ev hayatının müzikal bir yansımasıdır. –çn

ma sokuldu, kafasını kolu ve göğsünün arasındaki boşluğa yerleştirdi. İç çekti. "Şimdi güvende hissediyorum."

23.02

Keşke uyuyabilseydim, diye düşündü. Burukça gülümsedi. Şu insan zihnine bak, dedi kendi kendine. Bu öğleden sonrasında Cehennem Evi'ndeki ikametleri sona erene kadar uyanık kalmak istemişti. Şimdiyse tek istediği bilinçsizliğe yelken açmak, burada kalan zamanlarından sekiz dokuz saati aradan çıkarmaktı.

Gözlerini tekrar kapattı. Şimdiye kadar gözlerini kaç kere açıp kapatmıştı? Kırk, elli, yüz? Uzun, yavaş bir nefes aldı. Şu koku; şu pis koku hep oradaydı.

Cehennem Evi yerin dibine batmalıydı.

Gözlerini açtı ve Lionel'a baktı. Derin derin uyuyordu. Sağ elini hareket ettirince bileğine bağlı olan kravatın baskısını hissetti. Bunu geçen gece uykusunda yürüdüğü için mi yapmıştı gerçekten? Yoksa Fischer mıydı onu endişelendiren? Tekrar Fischer'a gitmesinden mi korkuyordu acaba? İlk seferinde onu Fischer'a götüren şeyin ne olduğunu kestiremiyordu. Sahiden de ev mi sebep olmuştu? Yoksa kendi içindeki bir şey mi? Daha önce böyle aleni cinsel arzuları olmamıştı hiç; başka erkekler şöyle dursun, Lionel'a bile. Ya da başka kadınlara, dedi bu düşünceden ürpererek. Söylediği ve yaptığı şeyler onu korkutmuş ve şaşırtmıştı.

Bir şey onu ele geçirmişti, burada yatarken bile hastalığını zihnine ve bedenine yayıyor olması muhtemel bir yozlaşma virüsü. Sadece kendisi yüzünden olduğuna, gerçek doğasındaki şüphe çekmeyen bir fenalığın ortaya çıkmaya başladığına inanmayacaktı. Ev yüzünden olmalıydı. Ev diğerlerini de etkilemişti. Kendisinin de evden etkilenmeme ihtimali çok azdı.

Birden başını kaldırdı. Gözlerini odaya dikti.

Sallanan sandalye hareket etmeye başlamıştı.

"Lionel," diye mırıldandı. *Hayır*. Uykuya ihtiyacı vardı onun. Güç, dedi kendine; rasgele, akılsız; kinetik kolay yolu seçiyor – çarpan kapılar, rüzgârlar, ayak sesleri, sallanan sandalyeler.

Gözlerini kapatmak istiyordu ama gözlerini kapatsa bile sandalyenin ritmik gıcırdamasını duyacağını biliyordu. Dinamik. Güç. Kalıntı. Zihni bu kelimeleri tekrar tekrar yineledi.

Fakat tüm bu süre boyunca, sandalyede birinin –göremeyeceği birinin– oturduğunu biliyordu, gerçekten biliyordu. Zalim, amansız, onu mahvetmek için bekleyen, hepsini mahvetmek için bekleyen biri. Belasco mu? diye düşündü korkuyla. Ya sallanırken birden görünse ve kocaman, korkutucu hâliyle ona gülümseseydi? Orada kimse yok! diye düşünmeye zorladı kendini. Hem de hiç kimse yok!

Sandalye ileri geri sallanıyordu. İleri ve geri.

23.28

Oda sıcaktı. Florence inleyerek en üstteki battaniyeyi çekti ve yere attı. Yan döndü ve gözlerini tekrar kapattı. Uyu, dedi kendine. Yarın tekrar işe döneceğiz.

Birkaç saniye sonra sırtüstü yattı ve tekrar tavana baktı. Faydası yok, diye düşündü. Bu gece uyuyamayacaktı.

Daniel'ın sözleri onu afallatmıştı. Dr. Barrett'la birlikte çalışmayla ilgili defalarca düşünmüştü ama böyle bir işbirliğinin kesin bir gereklilik olduğu hiç aklına gelmemişti.

Neredeyse onun yanına gidip Daniel Belasco sorununu birlikte çözmeleri gerektiğini söyleyecekti. Sonra bunun vakit kaybı olacağı dank etmişti kafasına. Dr. Barrett'a göre Daniel Belasco diye biri yoktu; onun bilinçaltının ürünüydü. Onunla konuşmanın ne faydası olurdu ki? Cesedi ya da yüzüğü yok saymıştı. Neden bir İncil kaydı onun için bir şey ifade etsindi?

Örtüleri huzursuzca kenara çekip doğruldu. *Ne yapmalıydı?* Öylece durup Dr. Barrett'ın ona huzur vermeden Daniel'ı evden göndermesine göz yumamazdı. Bu düşünce onu dehşete düşürdü. Perişan ruhunu arafa göndermek Tanrı'ya karşı işlenmiş bir suç sayılırdı.

Fakat bunu nasıl engelleyebilirdi ki? Daniel'ın istediği şeyi aklına bile getirmemeliydi. Asla.

Kederli bir iç çekişle kalktı ve odayı arşınladı. Banyoya girdi, bir bardak su doldurdu. Ortada başka bir yol var mı ki? diye irdeledi

zihni. Sabahtan beri aralıksız dua ediyordu, yalvarıyordu, ısrarla diliyordu; hepsi sonuçsuzdu.

Ve yarına Dr. Barrett'ın makinesi hazır olacaktı.

Bir anlığına, aşağı inip makineye zarar vermek için vahşi bir istek duydu. Bunu aklından bile geçirdiği için kendine kızarak düşünceyi kafasından attı. Dr. Barrett'ın yoluna çıkmaya hiç hakkı yoktu. Hayatını işine adamış dürüst, vazifeşinas bir adamdı o. Doğruya bu kadar yakın olması inanılmazdı. Bulduğu cevabın gerçeğin sadece bir kısmı olması onun hatası değildi. Daniel Belasco'nun varlığına bile inanmıyordu. Elbette ona zarar verme konusunda kendini sorumlu hissedemezdi.

Florence bardağı koydu ve lavaboya arkasını döndü. Bir cevap olmalı, dedi kendi kendine; *olmalı*. Tekrar odaya yürümeye başladı.

Şaşkınlıkla durakladı ve İspanyol masaya bakakaldı.

Telefon çalıyordu.

Mümkün değil, diye düşündü. Telefon otuz yıldan fazladır çalışmıyordu.

Cevap vermeyecekti. Ne olduğunu biliyordu.

Çalmaya devam ediyordu, tiz sesler kulak zarlarına, beynine batıyordu.

Cevap vermemeliydi. Vermeyecekti.

Telefon çalmaya devam ediyordu.

"Hayır," dedi.

Çaldı. Çaldı. Çaldı. Çaldı.

Hıçkırarak hızla odayı geçti ve ahizeyi kaldırıp masaya vurdu. Aniden güçsüz düşerek masanın kenarına yaslandı, avuç içlerini masaya bastırıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. Bayılacak mıyım diye düşündü şaşkın şaşkın.

Telefondan gelen zayıf bir ses duydu. Ne dediğini duyamıyordu –tek bir kelime tekrarlanıp duruyordu– ama bunun Daniel'ın sesi olduğunu biliyordu.

"Hayır," diye geveledi.

Ses, aynı kelimeyi söylemeyi sürdürüyordu, tekrar ve tekrar. Ahizeyi kaldırdı ve ona doğru can havliyle, "Hayır!" dedi.

"Lütfen," dedi Daniel.

Florence gözlerini kapattı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Lütfen." Sesi acınasıydı.

"Hayır, Daniel."

"Lütfen."

"Hayır. Hayır."

"*Lütfen.*" Bu kadar ıstıraplı bir ses hiç duymamıştı daha önce. "*Lütfen.*"

"*Hayır.*" Artık zar zor konuşabiliyordu. Gözyaşları yanaklarından sızıyordu. Boğazı tıkanmış gibiydi.

"*Lütfen,*" diye yalvardı.

"Hayır," diye fısıldadı. "Hayır, hayır."

"*Lütfen.*" Salt varlığı için yalvaran birinin sesi. "*Lütfen.*" Florence onun tek umuduydu. "*Lütfen.*" Yarın Doktor Barrett onu dehşetin içine atacaktı. "*Lütfen.*" Sadece tek bir yol vardı. "*Lütfen.*" Daniel ağlamaya başladı. "*Lütfen. Lütfen.*" Dünya yitip gitti. Sadece ikisi vardı. "*Lütfen.*" Ona yardım etmeliydi. "*Lütfen.*" Hıçkırıyordu. "*Lütfen!*" Yüce Tanrım, Florence'ın kalbi buna dayanamıyordu. "*Lütfen! Lütfen! Lütfen!*"

Birden telefonu kapattı, şiddetli bir titreme bastı vücudunu. Pekâlâ! diye düşündü. Tek yol buydu. Ruhani rehberleri ona yardım eder ve onu korurlardı; Tanrı ona yardım eder ve korurdu. Tek yol buydu; tek yol. Daniel'a inanıyordu, kendine inanıyordu. Tek bir yol vardı; bunu keskin bir netlikle görebiliyordu artık.

Titreyen bacaklarla yatağa doğru gitti, yanına diz çöktü, kafasını eğdi ve ellerini sıkıca birbirine kavuşturdu. Gözlerini kapatarak dua etmeye başladı. "Yüce Tanrım, elini uzat ve beni koru. Bu gece, Daniel Belasco'nun kederli ruhuna senin şefkatini sunmam için bana yardım et."

Beş dakika boyunca durmaksızın dua etti. Ardından yavaşça kalktı ve cüppesini çözdü. Çıkararak diğer yatağın üstüne koydu. Fanila geceliğini başının üstünden çıkarırken titriyordu. Başını eğip vücuduna baktı. Mabet bu olsun o hâlde, dedi.

Yatak örtülerini kenara çekip sırtüstü yattı. Oda neredeyse karanlıktı, banyo kapısı hemen hemen kapalıydı. Gözlerini kapattı ve derin nefes almaya başladı. *Daniel*, diye seslendi içinden. Şimdi, sana hiç bilmediğin sevgiyi veriyorum. Bunu isteyerek yapıyorum ki böylece bu evden ayrılmak için gerekli kuvveti bulasın. Tanrının ve benim sevgimle, bu gece Cennet'te huzur bulacaksın.

Gözlerini açtı. "Daniel," dedi, "gelinin bekliyor."

Kapının yakınında bir hareket vardı. Bir suret ona doğru süzüldü.

"Daniel?"

"Evet, sevgilim."

Florence kollarını uzattı.

Daniel odayı geçti ve yaklaşınca Florence kendi vücudundan gelen çekimi hissetti. Adamın nazik, korkmuş, ona olan istekle dolu hatlarını seçebiliyordu sadece. Kadının yanına uzandı. Florence kafasını ona çevirdi. Nefesini hissedebiliyordu, adama yaklaştı ve dudaklarını ona sundu.

Daniel onu uzun uzun, nazikçe öptü. "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve tekrar sırtüstü yattı, adamın ağırlığını üstüne verdiğini hissediyordu. "Sevgiyle," diye mırıldandı. "Lütfen, sevgiyle."

"Florence," dedi.

Florence gözlerini açtı.

Anında donakaldı, üzerinde uzanan şeyin şokuyla kalbi tekledi.

Bir cesedin suretiydi bu, yüzü çürümenin ileri bir hâlindeydi. Mosmor eti kemiklerden pul pul dökülüyordu, çürük dudakları bükülüp kötücül bir gülümseme hâli alırken rengi solmuş, sivri dişlerini ortaya serdi, her biri çürümüştü. Yalnızca çekik sarı gözleri canlıydı, ona şeytani bir neşeyle bakıyordu. Tüm vücudu koyu, mavimsi bir ışıkla sarılıydı, kokuşmuş gazlar saçıyordu çevresine.

Çürümüş şekil içine girerken Florence'ın boğazından bir dehşet çığlığı yükseldi.

23.43

Fischer yan odadan gelen çığlığı duyunca panikle sıçradı.

Birkaç saniye dehşet içinde donup kaldı. Sonra bir şey onu ayağa kalkmaya zorladı ve odada ilerletti. Kapıyı savurarak açtı ve kendini koridora attı. Florence'ın odasının kapısının önüne koştu, kulpu çevirdi ve itti.

Kapı kilitliydi.

"Aman Tanrım." Panikle etrafına bakındı, Florence'ın akıl almaz çığlıkları onu yiyip bitiriyordu. Barrett'ların kapısı aniden açılınca o tarafa baktı, Edith yüzünde gergin ve sarsılmış bir ifadeyle dışarıyı süzüyordu.

Koridoru zar zor yürüyen Fischer ağır, ahşap bir sandalyeyi aldı ve kapının önüne taşıdı. Sonra sandalyeyle kapıya vurmaya başladı. Çığlık kesiliverdi. Sandalyeyi kapıya vurmaya devam etti. Ayaklarından biri koptu. "Sokayım!" Kapıya çılgınca vururken Barrett ve Edith'in ona doğru koştuklarını göz ucuyla gördü.

Kapı sövesi birden parçalandı ve kapı geriye doğru uçarak açıldı. Kırık sandalyeyi bir kenara fırlatan Fischer içeri uzandı, ışığı açtı ve ardından içeri daldı.

Florence'ı görünce kusacak gibi oldu. Edith'in öğürdüğünü duydu. "Yüce Tanrım," diye mırıldandı Barrett.

Florence çıplaktı, sırtüstü yatıyordu ve bacakları iyice iki yana sarkıktı, gözleri ardına kadar açıktı ve şok içine yukarı bakıyordu.

Vücudu yara içindeydi; ısırılmış, tırmalanmış, oyulmuş ve kan içinde kalmıştı.

Fischer tekrar kadının yüzüne baktı, henüz delirmiş bir kadının yüzüydü bu. Dudakları hafifçe oynuyordu. Duymak için kendini zorlayarak eğildi. Başta Florence'ın boğazından sadece hırıltılı sesler geldi. Sonra, "*Dolu,*" dedi. Ona kocaman açtığı, kırpmadığı gözlerle bakıyordu. "*Dolu.*"

Fischer sormak zorundaydı. "Neyle dolu?"

Aniden, Florence korkunç bir şekilde gülümsemeye başladı.

24 ARALIK 1970

07.19

Fischer bir koltuğa yığılmış, Florence'ı seyrediyordu. Bütün geceyi uyanık geçirmişti. Barrett'ın verdiği haplar sonunda Florence'ı uyuttuğunda ağır koltuğu onun yatağının yanına taşımıştı; Barrett nöbeti devralmak için birkaç saat sonra geleceğine söz vermişti ve Barrett ile Edith odalarına dönmüşlerdi. Hiç dönmemişti. Fischer da dönmesini beklememişti zaten. Cehennem Evi'ndeki son iki günde Barrett'ın fiziksel ve zihinsel olarak ne kadar zarar gördüğünü biliyordu.

Bir ürperti gelince titredi. Doğruldu, saatin kaç olduğunu merak ederken gözlerini ovuşturdu ve esnedi. Biraz kahve işe yarayabilirdi. Kendini zorlayarak ayağa kalkıp ağır adımlarla banyoya gitti, soğuk su musluğunu çevirdi ve sağ avucunu buz gibi suyun altına tuttu. Öne eğilerek suyu yüzüne çarptı ve yüzü sızlayınca tısladı. Doğruldu, dolap aynasındaki yansımasına baktı. Çenesinden su damlıyordu. Aynanın üstüne üfleyerek su damlaları püskürttü. Uzanıp raftan bir banyo havlusu aldı ve yüzünü sildi.

Tekrar odaya döndü ve Florence'a bakarak yatağın yanında durdu. Huzurlu görünüyordu; uykuda, güzel bir kadın. Gece boyunca durum hiç böyle olmamıştı. Uyku haplarına rağmen yarım yamalak uyumuştu, bacakları seğiriyor, zaman zaman acı çeker gibi inliyor, nöbet geçirir gibi aralıklarla titriyordu. Her ne dehşete tanık oluyorsa onu bundan uyandırmaya niyetlenmişti ama böyle bir şey yapmasına gerek kalmamıştı. Florence rasgele aralıklarla irkilerek

kendi kendine uyanmıştı – gözleri sabit, yüzü korkuyla çarpılmış. Her seferinde Fischer kadının elini tutmuştu ve eline sımsıkı yapışan kemik kadar beyaz parmaklar acı vermeye başladığında da elini geri çekmemeye çalışmıştı. Florence asla konuşmamıştı. Bir süre sonra gözleri kapanmış ve birkaç saniye sonra tekrar uykuya dalmıştı.

Fischer gözlerini kırptı ve odaklandı. Florence uyanmıştı ve ona bakıyordu. Yüzü ifadesizdi. Sanki Fischer'ı daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Cevap vermedi, bir oyuncağınki gibi, camsı, hareketsiz gözlerini ona dikti.

"Florence?"

Kadın yutkununca boğazından bir çatırtı geldi. Fischer kalkıp banyoya gitti, elinde bir bardak suyla döndü. "Buyur." Uzattı.

Florence hareket etmedi. Fischer bardağı bir süre öyle tuttu, sonra yatağın yanındaki masaya koydu. Florence'ın bakışları bardağı koyduğu yere kaydı, sonra hemen onun yüzüne döndü.

"Konuşabilir misin?" diye sordu.

"Tüm gece burada mıydın?"

Fischer başıyla onayladı.

Kadının bakışları tekrar kaydı, koltuğa yöneldi, sonra tekrar Fischer'ın soran gözlerine döndü. "Orada mı?' diye sordu.

"Evet."

Alayla gülümsedi. "*Salak.*" Adamın vücuduna inceler bir bakış attı. "Benimle yatabilirdin."

Fischer ihtiyatla bekledi.

Örtüyü göğsünden aşağı çekti. "Geceliğimi kim giydirdi?"

"Ben."

Florence alayla gülümsedi. "Eğlenceli miydi?" diye sordu.

"Diğerleriyle beraber seni temizledikten sonra."

Florence'ın özünde bir şey alevlendi – farkındalığın parıltısı. Bedeni sert bir titremeyle sarsıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Gözleri yaşlarla doldu. "O içimde." Titreyerek ellerini adama uzattı.

Fischer onun elini tuttu ve yatağın üstüne, yanına oturdu. "Ondan kurtulacağız."

Kadın başını iki yana salladı.

"*Kurtulacağız.*" Elini sıktı.

Florence elini o kadar hızlı çekti ki Fischer tutamadı. Geceliğinin düğmelerini açmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Florence onu duymazdan geldi. Hızlı hızlı nefes alırken geceliğini iki yana açarak memelerini ortaya çıkardı. Fischer onları görünce irkildi. Etrafındaki ısırık izleri mora dönmüştü ve enfeksiyon kapmış görünüyordu. Florence iki eliyle iki memesini tuttu, sıkıştırarak dikleştirdi, meme uçları sertleşiyordu. "Bak onlara," dedi.

Fischer kadının ellerini tuttu ve zorla iki yana çekti. Bunu yaptığı anda Florence direncini kaybedip hafif bir iniltiyle kafasını çevirdi. Fischer örtüleri kadının çenesine kadar çekti. "Bu sabah seni buradan götürüyorum."

"Bana yalan söyledi." Sesi güçsüzdü. "Tek yolu olduğunu söyledi."

Fischer'ın midesi bulandı. "Hâlâ bir Daniel olduğuna inanıyor–"

"Evet!" Birden başını çevirdi. "Olduğunu biliyorum. Şapel İncilinde onun doğum kaydını buldum." Fischer'ın irkildiğini fark etti. "Var olduğunu kanıtlamak için beni içeri o aldı. Beni sürekli dışarıda tutan oydu. Kardeşime olanları öğrendi, zihnimden aldı bunu – tıpkı senin dediğin gibi. Ona inanacağımı biliyordu çünkü kardeşimin ölümünün hatırası inanmamı sağlayacaktı." Tekrar Fischer'ın elini kavradı. "Ah, Tanrım, o benim *içimde*, Ben; ondan kurtulamayacağım. Seninle konuşurken bile orada olduğunu, kontrolü ele almak için beklediğini hissedebiliyorum."

O kadar şiddetle sarsılmaya başladı ki Fischer kadını kendine çekip kollarını ona sardı. "Şşş. Her şey yoluna girecek. Bu sabah seni buradan götüreceğim."

"Gitmeme izin vermez."

"Seni durduramaz."

"Durdurabilir; *durdurabilir*."

"Beni durduramaz."

Florence kendini hızla ondan kurtardı ve geriye atıldı, yatağın başlık tahtasına kuvvetle çarptı. "Sen kendini ne bok sanıyorsun?" diye hırladı. "Yirmindeyken mükemmeldin belki ama şimdi bok kadar değerin yok. Duydun mu beni? Bok kadar!"

Fischer ona sessizce bakıyordu.

Bulutla kararmış bir manzarada çabucak belirip kaybolan gün ışığı parıltısı gibi gözlerinde beliren bir ışıltı, değişikliği açığa çıkardı. Birden tekrar kendine gelmişti ama bellek yitimi olmuyordu. Bunun yerine, aniden, şiddetli bir şekilde özüne dönüyor ve dile getirmeye zorlandığı her kepazeliği tamamıyla hatırlıyordu.

"Ah, Tanrım, lütfen bana yardım et, Ben."

Fischer, kadının zihnini ve bedenini tıkayan karmaşayı hissederek onu sıkıca kavradı. Keşke bir psişik cerrah gibi içine girebilse ve kanserli kitleyi kesip çıkarabilseydi. Ama yapamazdı; bunun için gücü ya da iradesi yoktu.

Florence gibi o da bu evin kurbanıydı.

Fischer geri çekildi. "Giyin. Gidiyoruz."

Florence ona bakakaldı.

"Şimdi."

Başını tamam der gibi salladı Florence ama sanki kuklacısı yukarıdan ipleri hareket ettirmiş bir kuklanın başının sallanması gibi gözüktü bu. Yatak örtülerini kenara çeken Florence kalktı ve çekmeceli masaya doğru yürüdü. Çekmecelerinden birkaç parça giysi alıp banyoya doğru hareketlenirken Fischer onu izledi.

"Florence—"

Florence dönüp ona baktı. Fischer kendini hazırladı. "Burada giyinsen daha iyi olur."

Kadının yanaklarındaki deri gerildi. "İşemem gerek. İznin var mı?"

"Kes şunu!" diye bağırdı Fischer.

Florence o kadar korktu ki kucağındaki elbiseleri düşürdü. Şaşkın şaşkın baktı ona.

"Kes şunu," diye sessizce tekrarladı Fischer.

Florence aşırı utanmış göründü. "Ama benim..." Cümleyi tamamlayamadı.

Fischer üzgün üzgün ona baktı. Ya oradayken ele geçirilirse, kendine zarar verecek bir şey yaparsa?

İç çekti. "Kapıyı kilitleme."

Kadın bir kez başını salladı ve döndü. Banyoya girip kapıyı kapattı. Fischer kilit sesi gelecek mi diye kulak kabarttı ama gelmeyince yavaş yavaş rahatladı. Kalkıp odayı aştı ve yere düşen giysileri aldı.

Florence banyo kapısını açıp çıkarken Fischer rahatlayarak etrafına bakındı. Bir şey söylemeden giysileri ona uzattı ve dönüp diğer tarafa yürüdü. Arkasını Florence'a dönerek yatağa oturdu. "Giyinirken konuşmaya devam et."

"Pekâlâ." Kadın geceliğini çıkarırken gelen hışırtıyı duydu. Gözlerini kapattı ve esnedi. "Hiç uyumadın mı?" diye sordu Florence.

"Sen buradan çıktığında uyurum."

"Sen de geliyorsun, değil mi?"

"Emin değilim. Kendimi evden tecrit ettiğim, ona karşı koymadığım sürece zarar göreceğimi sanmıyorum. Kalırım belki. İhtiyar Deutsch'un banka hesabından yüz bini kaldırmaya niyetliyim. Yokluğunu fark etmez." Duraksadı. "Yarısını sana vereceğim."

Florence konuşmuyordu.

"Konuş," dedi.

"Ne konuşması?"

Kadının ses tonu yüzünden hemen döndü. Masanın yanında dikilmiş, çırılçıplak, gülümsüyordu. "Kıyafetlerini çıkar," dedi.

Fischer hemen ayağa kalktı. "Karşı koy."

"Neye karşı koyayım?" diye sordu Florence. "Yarak müptelalığıma mı?"

"Florence—"

"Soyun. Yuvarlanmak istiyorum. Domuz gibi." Ona doğru hışımla yürüdü. "Soyunsana, piç. Tüm hafta beni götümden sikmek istiyordun; *yap* şimdi!"

Florence adamın ona doğru yaptığı ani hamleyi ilgi belirtisi san-

dı ve ona doğru koştu. Fischer kadını bileklerinden tutarak durdurdu. "Karşı koy, Florence."

"Neye karşı koyayım? Yar–"

"*Karşı koy.*"

"Bırak beni, lanet olasıl"

"Karşı koyl" Kadın acı ve öfkeyle soluyana kadar Fischer parmaklarını onun bileklerine batırdı.

"Sikişmek istiyoruml" diye bağırdı Florence.

"*Karşı koy*, Florencel"

"*Sikişmek* istiyorum, *sikişmek* istiyorum!"

Fischer kadının sol bileğini bırakıp yüzüne elinden geldiği kadar sert bir tokat attı. Florence'ın kafası sağa doğru savruldu, hayretler içindeydi.

Florence kafasını tekrar çevirdiğinde Fischer onun aklının yerine geldiğini gördü. Kadın bir süre şaşkınca, titreyerek ona baktı. Sonra kafasını eğip vücuduna bakınca utandı. "Bakma," diye yalvardı.

Fischer diğer bileğini bırakıp arkasını döndü. "Giyin," dedi. "Çantalarını boş ver, onları sonra getiririm. Gidelim buradan."

"Tamam."

Tanrım, umarım *tamam*dır. Ürperdi. *Ya onu evden çıkarmasına izin verilmezse?*

07.48

"Biraz daha kahve?"

Lionel sıçrayınca Edith gözleri açık olduğu hâlde adamın uyukladığını fark etti. "Özür dilerim; korkuttum mu seni?"

"Yok, yok." Yüzünü buruşturarak koltukta kıpırdandı; bardağı almak için önce sağ elini uzattı ama sonra sol eliyle aldı.

"İlk iş o parmağa bir baktırman gerek."

"Baktıracağım."

Büyük salon yine sessizdi. Edith hayal görüyordu sanki. Konuştukları şeyler ona yapay gelmişti. Yumurta? Yok, sağ ol. Pastırma? Almayayım. Biber? Evet. Bu evi terk etmekten memnuniyet duyarım. Evet, ben de. Dandik bir yerel diziden diyaloglar gibiydi.

Yoksa dün gece aralarında olan gerilimin devamı mıydı bu?

Lionel'a baktı. Tekrar içi geçiyordu, gözleri görmeden, neredeyse boş bakıyordu. Yemekten önce bir saatten uzun süre Çevirici üstünde çalışmış, kendisi yakındaki rahat bir koltukta kestirirken o aralıksız uğraşmıştı. Neredeyse hazır, demişti. Edith kafasını çevirdi ve salondaki alete baktı. Heybetli boyutuna rağmen bu şeyin Cehennem Evi'ni yenebileceğine inanmak imkânsızdı.

Tekrar masaya baktı. Bu sabaha dair her şey ona gerçekdışı hissettirmek, anlaşılmaz bir rol verilmiş bir karakter gibi hissettirmek için birlik olmuştu. Merdivenlerden inerken kedinin koridorda şapele doğru koşturduğunu görmüşlerdi; sessizce uçup giden turuncu benekli bir şekil. Sonrasında Lionel, Çevirici üstünde çalışırken bir ses duymuş ve irkilerek uyanıp bir kahve demliği ve kapaklı tepsiler taşıyan yaşlı bir çiftin holü geçtiğini görmüştü. Uyku ile uyanıklık arasında onlara sessizce bakmış, hayalet olduklarını sanmıştı. Tepsileri masaya koyar ve akşam yemeğinden kalan tabak çanağı toplarlarken bile kim olduklarını anlayamamıştı. Sonra birden aklına dank etmişti ve kendini aldatan zihnine gülerek "Günaydın," demişti.

Yaşlı adam homurdandı ve kadın başını sallayıp belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Anında ortadan kayboldular. Hâlâ uyku sersemi olan Edith onları gerçekten gördüm mü acaba diye düşünmeye başlamıştı. Gerisingeri hafif bir uykuya dalmış ve Lionel onun omzuna dokununca sarsılarak panikle uyanmıştı.

Boğazını temizledi ve Lionel tekrar irkildi. "Ne zamana buradan gitmiş oluruz?" diye sordu.

Barrett saat cebini kurcaladı ve saati çıkardı. Kapağı kaldırıp kadrana baktı. "Öğle vaktinin ilk saatlerinde herhalde," diye yanıtladı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Her yerim tutulmuş." Yorgunca gülümsedi. "Ama toparlarım."

Fischer ve Florence dışarı giysileriyle salona girerken etrafa bakındılar. Masaya yaklaşırlarken Barrett onlara sorgulayıcı bir bakış attı. Edith, Florence'ı süzdü. Kadın solgundu ve bakışlarını onlardan kaçırıyordu.

Fischer, "Araba anahtarları sende mi?" diye sordu.

Barrett şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. "Yukarıda."

"Getirebilir misin rica etsem?"

Barrett yüzünü ekşitti. "*Sen* getirebilir misin? O merdivenlerle tekrar başa çıkamam gerçekten."

"Neredeler?"

"Paltomun cebinde."

Fischer yana doğru baktı. "Sen de benimle gelsen iyi olur," dedi Florence'a.

"Sorun yok."

Barrett, "Neden bize katılıp bir kahve içmiyorsunuz, Bayan Tanner?" diye buyur etti.

Florence tam konuşacakken fikrini değiştirdi ve başını kısaca onaylar gibi salladıktan sonra oturdu. Edith bir fincan kahve doldurdu ve masanın üstünden ona uzattı. Florence kahveyi alıp mırıldandı. "Teşekkürler."

Fischer rahatsız olmuştu. "Gelsen daha iyi olmaz mı sence de?"

"Biz ona göz kulak oluruz," dedi Barrett.

"Ben'in size söylemek istemediği şey," dedi Florence, "dün gece Daniel Belasco tarafından ele geçirilmiş olmam ve her an kontrolümü kaybedebileceğim."

Barrett ve Edith ona bakakaldılar. Fischer, Barrett'ın ona inanmadığını görebiliyordu ve bu düşünce onu sinirlendirdi. "*Doğruyu söylüyor,*" dedi. "Onu sizin yanınızda bırakmamayı tercih ederim."

Barrett, ses çıkarmadan Fischer'a dikkatle baktı. En sonunda Florence'a döndü. "O hâlde onunla gitmeniz daha iyi olur," dedi.

Florence yalvarır gibi baktı. "Önce bir bardak kahve içsem olmaz mı?"

Fischer kuşkuyla gözlerini kıstı.

"Bir şey olursa beni dışarı çıkarırsınız hemen."

"Ben sana kasabada kahve alırım."

"Oraya daha çok yolumuz var, Ben."

"*Florence–*"

"Lütfen." Gözlerini yumdu. "Bir şey olmayacak. Söz veriyorum sana." Sesi ağlamak üzereymiş gibiydi.

Fischer ne yapacağını bilemeden ona baktı.

Barrett söze girerek can sıkıcı sessizliği bozdu. "Kalmaya hiç lüzum yok gerçekten," dedi Florence'a. "Ev yarına temizlenmiş olacak."

Kadın hemen başını kaldırdı. "Nasıl?"

Barrett sakarca gülümsedi. "Size anlatmaya niyetlenmiştim ama şartlar..."

"Lütfen. Gitmeden önce öğrenmem gerek."

"Vaktimiz yok," dedi Fischer.

"Ben, öğrenmem gerekiyor." Çaresizce baktı. "Öğrenene kadar gidemem."

"Lanet olsun–"

"*Eğer kontrolü kaybetmeye başlarsam beni hemen dışarı çıkarırsınız*," dedi. Yalvarırcasına Barrett'a baktı.

"Yani..." Ne diyeceğini bilemedi. "Biraz karmaşık."

"Bilmem gerek," dedi Florence sadece. Fischer dikkatle Florence'ın yanına oturdu. Neden bunu yapıyorum? diye düşündü. Barrett'ın makinesinin Cehennem Evi'nin üstünde en ufak bir etkisi olabileceğine inanmıyordu. Neden kadını alıp buradan götürmüyordu ki? Bu onun tek umuduydu.

"Temelden başlarsak," dedi Barrett, "tüm fenomenler doğadaki olaylar gibi meydana gelir – şu anki bilimin temsil ettiğinden daha engin düzene sahip bir doğa ama yine de doğa. Bu, sözde psişik olaylar için de geçerlidir, esasında parapsikoloji de biyolojinin bir uzantısından daha fazlası değildir."

Fischer gözlerini Florence'tan ayırmıyordu. Daha önce kadının bilinci çok sık gidip gelmişti.

"Bu durumda paranormal biyoloji," dedi Barrett, "Doktor Carrel'ın ifade ettiği üzere insanın, içinde yaşadığı organizmanın dışına taştığı ve ondan daha engin olduğu önermesini ileri sürüyor. En basit ifadeyle, insan bedeni bir tür enerji yayıyor; psişik bir sıvı

da diyebilirsiniz. Aura denen bu enerji vücudu görünmez bir kılıf gibi sarıyor. Bu auranın sınırlarının dışına çıkılabilir ve çıkıldığında mekanik, kimyasal ve fiziksel etki yaratmak mümkündür: darbeler, kokular, görülür objelerin hareketi ve benzerleri – tıpkı geçen birkaç günde sürekli tanık olduğumuz gibi. Belasco'nun 'etkiler' derken bu enerjiyi kastettiğini düşünüyorum."

Fischer, Barrett'a bakarken içinde karmaşık duygular yükseliyordu. Yaşlı adam çok kendinden emin konuşuyordu. Hayatı boyunca inandığı her şeyin laboratuvarda incelenebilecek bir şeye indirgenmesi mümkün müydü?

"Çağlar boyunca," diye devam etti Barrett, "insani gelişmenin her yeni aşamasının kendine özgü ispatları beraberinde getirmesiyle bu önermeyi ispatlayan kanıtlar ortaya çıkmıştır. Örneğin Orta Çağ'da batıl düşüncenin çoğu iblislere ve cadılara atfedildi. Dolayısıyla bu şeyleri ortaya çıkaran, yaratan bu psişik enerji, bu görünmez sıvı, bu 'etkiler'di.

"Medyumlar her zaman inançlarına özgü fenomenler üretirler." Fischer, Florence'a bakınca kadının bu sözler karşısında gerildiğini gördü. "Spiritüalizmin olayı da kesinlikle budur. Medyumlar bu inanca sıkı sıkıya bağlı kalarak kendine özgü fenomenleri – sözde ruhani iletişimi meydana getirir."

"*Sözde* değil, Doktor." Florence'ın sesi gergindi.

"İzin verin devam edeyim, Bayan Tanner," dedi. "İsterseniz söylediklerimin aksini daha sonra ispatlarsınız. Kayıtlara göre lanetli evlerde ya da ele geçirmelerde dinsel şeytan çıkarmaların etkili olduğu tek zaman, fenomene sebep olan medyumun çok dindar olduğu, dolayısıyla şeytan çıkarmadan içtenlikle etkilendiği durumlardı. Daha ileri vakalarda –bu ev de dahil– litrelerce kutsal su kullanılsa ve saatlerce şeytan çıkarma ayini yapılsa da bir şey değişmez çünkü ya işin içindeki medyum inançlı değildir yahut etkiyi birden fazla medyum birlikte yaratmıştır."

Fischer, Florence'a bir bakış attı. Kadının yüzü solgundu, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Bu biyolojik mekanizmanın bir diğer örneği de," diyordu Bar-

rett, "spiritüalizmle eşit derecede etkileyici fiziksel fenomenler yaratan canlısal manyetizmadır* ama herhangi bir dinî özelliği yoktur.

"Bu mekanizm nasıl işliyor peki? Kaynağı ne? Avusturyalı kimyager Reichenbach 1845 ila 1868 yılları arasında böylesi bir fizyolojik yayınımın varlığını saptadı. Deneylerinde ilk olarak mıknatıslar, duyarlılar tarafından gözlemlendi. Gördükleriyse, kutuplardaki ışık parıltılarının –düzeysiz uzunluktaki alevler gibi– pozitif kutupta daha kısa olduğuydu. Elektromıknatısların gözlemlenmesi de kristallerle aynı sonuçları verdi. Son olarak, aynı fenomen insan vücudunda da gözlemlendi.

"Albay De Rochas, Reichenbach'ın deneylerini devam ettirdi ve bu emanasyonların pozitif kutupta mavi, negatif kutupta ise kırmızı olduğunu keşfetti. 1912'de, Londra Kraliyet Tıp Koleji üyelerinden Dr. Kilner dört yıl süren, 'disiyanin' perdesi kullanılarak sözde insan aurasının göze görünebilir hâle getirilmesi deneyinin sonuçlarını yayımladı. Bir mıknatısın kutbu bu auraya yaklaştırıldığında bir ışın ortaya çıkıyor, kutup vücudun en yakın noktasına yapışıyordu. Ayrıca, denek bir elektrostatik yükle karşı karşıya getirildiğinde aura kademe kademe kayboluyor, yük kesildiğindeyse tekrar beliriyordu.

"Ben keşfedilen bulguların gelişimini fazlaca basite indirgiyorum tabii," dedi, "ama varılan sonucun aksi iddia edilemezdi; *yaşayan her varlığın dışavurduğu psişik emanasyonlar, elektromanyetik radyasyonun bir alanıdır.*"

Masanın çevresine bakındı ve yüzlerindeki ifadesizliği görünce hayal kırıklığına uğradı. Ne dediğini anlamıyorlar mıydı?

Bunun üzerine kendini tutamayıp gülümsedi. Onlara kanıtlamadıkça sözlerinin önemini anlayabilmelerinin bir yolu yoktu.

"Bu durumda cevap elektromanyetik radyasyon, yani EMR oluyor," dedi. "Yaşayan her organizma bu enerjiyi yayıyor, dinamosu da

Canlısal manyetizma ya da kısaca manyetizma, insanları etkilediğine inanılan görünmez ve gizemli kuvvet. Manyetizma çalışmaları, insandan yayıldığına inanılan bir takım titreşimler ve akışkanların diğer canlılar üzerinde fizyolojik ve psikolojik etkileri olduğu inancı çevresinde kurulmuştur. –*çn*

zihin. İnsan vücudunun çevresindeki elektromanyetik alan, bu gibi diğer tüm alanlarda nasıl davranıyorsa öyle davranır – güç merkezinin çevresinde dönerek elektrik ve manyetik itkiler birbirlerinin dik açılarına doğru hareket ederler vesaire. Böyle bir alanın, çevresindekileri etkilemesi *kaçınılmazdır*. Aşırı duygu hâllerinde alan güçlenir, çevresine daha fazla kuvvetle baskı yapar – orada kaldıysa, o çevrede varlığını *sürdürür*, orayı boşaltmaz, içine işler, ona duyarlı organizmaları rahatsız eder: psişikleri, köpekleri, kedileri – kısacası, 'lanetli' bir atmosfer yaratır.

"O hâlde, Cehennem Evi'nde de durumun böyle olması şaşılacak bir şey mi? Evin içini yıllar boyu dolduran şiddetli bir şekilde duygusal, yıkıcı –*kötücül* de diyebilirsiniz– radyasyonları hesaba katalım. Bu evin âdeta zehirli güç *deposu* hâline gelmesini hesaba katalım. Özü itibarıyla Cehennem Evi kocaman bir akü ve isteyerek ya da istemeden, kaçınılmaz şekilde, içeri girenler tarafından zehirli güç bu aküye dolduruluyor olmalı. Sizin tarafınızdan, Bayan Tanner. Sizin tarafınızdan, Bay Fischer. Eşim tarafından. Benim tarafımdan. Hepimiz bu zehirli birikintilerin kurbanıyız; en çok da siz, Bayan Tanner çünkü aktif olarak onları aradınız, lanetli güç yorumunuzu kanıtlamak için bilinçsizce onlardan faydalanmanın yolunu aradınız."

"*Bu doğru değil.*"

"Doğru," diye karşılık verdi Barrett. "1931'de ve 1940'ta buraya gelenler için bu doğruydu. Sizin için de doğru."

"*Sana* ne demeli?" diye sordu Fischer. "*Senin* yorumunun yanlış olmadığı ne malum?"

"Cevabı basit," dedi Barrett. "Kısa süre içinde, Çevirici'm evi büyük bir elektromanyetik radyasyon karşıyüklemesiyle dolduracak. Bu karşı yükleme, atmosferin kutupluluğuna karşı koyacak, tersine çevirecek ve son verecek. Işığın radyasyonu medyumistik fenomeni nasıl etkisiz hâle getiriyorsa benim Çevirici'min radyasyonu da Cehennem Evi fenomenini etkisiz hâle getirecek."

Barrett koltuğunda arkasına yaslandı; öne eğildiğini o âna kadar fark etmemişti. Florence sarsılmıştı, sessizce oturuyordu. Edith ona

karşı içinde acıma duygusunun kabardığını hissetti. Lionel'ın söylediklerinden sonra, haklılığından kim şüphe edebilirdi ki?

"Tek bir sorum var," dedi Fischer.

Barrett ona baktı.

"Aura, elektromanyetik yük kesildikten sonra kendini yenileyebiliyorsa, bu evdeki güç neden yenileyemesin?"

"Çünkü insan radyasyonu canlı bir kaynağa sahiptir. Bu evdeki radyasyon ise sadece *kalıntı*. Bir kere yok edildi mi tekrar geri dönemez."

Florence, "Doktor," dedi.

"Evet?"

Cesaretini topluyordu sanki. "Söylediğiniz hiçbir şey benim inandıklarımla çelişmiyor."

Barrett hayretler içinde kaldı. "Ciddi olamazsınız."

"Ciddiyim. Radyasyon var elbette – ve elbette devamlılığını sürdürüyor. Çünkü o radyasyonun sahibi ölümden sonra var olmaya devam ediyor. *Radyasyonunuz, onun varlığını sürdürdüğü bedendir.*"

Barrett, "İşte burada ayrı düşüyoruz, Bayan Tanner," dedi. "Benim bahsettiğim kalıntının benliğin varlığını sürdürmesiyle hiçbir alakası yok. Emeric Belasco'nun ruhu bu evde gezinmiyor. Ne oğlu ne de sizin iletişime geçtiğinize kendinizi inandırdığınız diğer sözde varlıklar da öyle. Bu evde bir şey ama yalnızca bir şey var: *Akılsız, başıboş güç.*"

"Ah," dedi. Sesi sakindi. "O hâlde yapacak başka bir şey kalmadı, öyle değil mi?"

Florence'ın hamlesi onları gafil avladı. Akıcı, şaşırtıcı bir hareketle ayaklanmış, Çevirici'ye doğru koşuyordu. Bir an diğer üç kişi donakaldılar. Sonra, aynı anda, Barrett soluksuz kaldı ve Fischer aceleyle kalkmaya çalışırken sandalyeyi yere devirerek ayağa sıçradı. Masadan fırlayıp Florence'ın arkasından hızla koştu.

Fischer daha yolun yarısındayken Florence levyeyi almıştı ve tüm gücüyle Çevirici'nin ön cephesine savuruyordu. Barrett çığlık attı, baştan aşağı titriyordu ve beti benzi atmıştı. Çeliğin çeliğe çarpmasıyla çıkan çınlama sesiyle şok oldu ve darbe sanki kendisine geliyormuşçasına sıçradı. "Hayır!" diye bağırdı.

Florence levyeyi tekrar savurdu, makinenin ön kısmına darbeler indiriyordu. Darbesiyle birlikte bir kadranın cam yüzeyi patladı. Barrett yüzünde dehşet ifadesiyle masadan kalktı. Sağ bacağı burkuldu ve şaşkınca inleyerek düştü. Edith atıldı. "Lionel!"

O sırada Fischer, Florence'a ulaşmıştı. Kadını omzundan tutarak Çevirici'den geriye çekti. Florence hızla döndü ve yüzünde çılgınca bir öfkeyle levyeyi adamın yüzüne savurdu. Fischer kenara kaçınca levye kafasını santimlerle ıskaladı. Fischer öne atılıp kadını sağ kolundan tuttu, demiri almaya uğraşıyordu. Florence delirmiş bir hayvan gibi hırlayarak geriye sıçradı. Kadın kollarını yukarı doğru savurup elinden kurtulurken Fischer ani bir şokla donakaldı. Çok güçlüydü!

Çevirici'sine yönelik tehdit dışında gözü hiçbir şeyi görmeyen Barrett, kalkmasına yardım eden Edith'e bakmadı bile. Kadının elinden kurtulup bastonu bile olmadan aceleyle topallamaya başladı. "Durdur onu!" diye bağırdı.

Fischer, Florence'ın kolunu tekrar yakalamıştı. Kadın kendini geriye çekince ikisi birlikte Çevirici'ye çarptılar. Fischer yanağında kadının sıcak nefesini, ağzından akan köpüklü salyayı hissetti. Florence sağ elini adamdan kurtardı ve ona doğru savurdu. Fischer eğildi, levye metal yüzeye sertçe çarptı. Tekrar Florence'ın kolunu tutmak için uzanıyordu ki kadın ondan çok önce davranarak levyeyi savurdu. Fischer kollarını yukarı kaldırdı, levye sağ bileğine inerken çığlık attı. Kıvrandıran, yakıcı bir acı saplandı koluna. Sıradaki darbenin geldiğini gördü ama kaçınamadı. Levye kafatasına sertçe indi ve kafasında kör edici bir acı patladı. Hareketsiz gözlerle dizlerinin üstüne düştü. Florence tekrar saldırmak için demiri kaldırdı.

O sırada Barrett kadına ulaştı, kollarında öfkenin verdiği güç vardı; tek bir burkma hareketiyle levyeyi onun elinden kaptı. Florence hızla arkasına döndü. Barrett'ın yüzü aniden kararmıştı. Nefes nefese, sendeleyerek ondan uzaklaşıyordu, sağ eliyle belini tutuyordu. Levye Barrett'ın elinden kayıp halıya düşerken Edith çığlık attı ve öne atıldı. Barrett düşmeye başladı.

Florence'ın ani hamlesiyle Edith olduğu yerde donakaldı. Flor-

ence levyeyi yerden kaptı. Ama Çevirici'ye geri dönmek yerine Edith'e döndü ve ona doğru ilerlemeye başladı. "Sıra sende," dedi, "seni lezbiyen orospu."

Edith'in ağzı açık kaldı, Florence'ın levyeyi havaya kaldırmış onun peşinden gelen görüntüsünden olduğu kadar, kullandığı kelimeler yüzünden de sinirleri alt üst olmuştu. "Siktiğim kafanı içeri çökerteceğim," dedi Florence. "Pestilini çıkaracağım."

Edith gerilerken başını iki yana salladı. Lionel'a baktı çaresizce. Adam yerde acılar içinde kıvranıyordu. Ona doğru bir hamle yaptı, sonra geri sıçradı, medyum vahşi bir ulumayla levyeyi savurarak ona doğru koşmaya başlayınca tekrar Florence'a baktı. Edith'in nefesi kesildi. Hızla döndü ve antreye doğru koştu, panik yüzünden aklı gitmişti. Ardından gelen sert ayak seslerini duyunca omzunun üstünden geriye baktı. Florence onu yakalamak üzereydi! Nefes nefese ileri atıldı, antreye doğru ok gibi fırlayıp merdivenlerden çıkmaya başladı.

Sahanlığa çıktığı zaman yatak odalarına ulaşamayacağını fark etmişti çünkü Florence'ın sadece birkaç metre arkasında olduğunu göz ucuyla görebiliyordu. Düşünmeden Florence'ın odasının olduğu koridora koşturdu ve içeri girdi, kapıyı sertçe çarpıp kilitledi. Kilidin kırık olduğunu görünce korkuyla inledi. Çok geçti. Kapı ona doğru hücum ediyordu. Geriye doğru tökezledi ve dengesini kaybederek düştü.

Florence nefes nefese, gülümseyerek odada karşısında duruyordu. "Neden korkuyorsun?" diye sordu. Levyeyi umursamadan bir kenara attı. "Seni incitmeyeceğim."

Edith ona bakarak olduğu yere sindi.

"Seni incitmeyeceğim, bebeğim." Edith karın kaslarının kasıldığını hissetti. Medyumun sesi tatlıydı, neredeyse mırlıyordu.

Florence paltosunu çıkarmaya başladı. Paltoyu yere atınca Edith gerildi. Florence hırkasının düğmelerini açmaya koyuldu. Edith başını iki yana sallamaya başladı.

"Sallama başını öyle," dedi Florence. "Sen ve ben güzel vakit geçireceğiz."

"Hayır," Edith yavaş yavaş gerilemeye başladı.

"*Evet.*" Florence hırkayı çıkarıp yere attı. Odayı geçerken sutyenini çözmek için sırtına uzandı.

Ah, Tanrım, lütfen yapma. Florence ona doğru ilerlerken Edith kafasını sallamaya devam ediyordu. Sutyen de çıktı. Florence yüzünde aynı sabit gülümsemeyle eteğinin fermuarını açmaya başladı. Edith bir yatağa çarptı ve sarsılarak nefesini tuttu. Daha geriye gidemiyordu. Florence'ın eteğini atıp iç çamaşırlarını çıkarmak için eğilişini izledi donuk ve güçsüzce. Başını sallamayı bıraktı. "Ah, hayır," diye yalvardı.

Florence kendini dizlerinin üstüne bıraktı, Edith'in bacaklarını iki yana ayırıyordu. Ellerini kendi memelerinin altına getirerek Edith'in yüzünün önünde yukarı kaldırdı; Edith üstlerindeki morumsu diş izlerini görünce irkildi. "Güzel değiller mi?" dedi Florence. "Leziz görünmüyorlar mı? Onları istemez misin?" Florence'ın sözleriyle beraber dehşet, Edith'in kalbine bıçak gibi saplandı. Florence memelerini onun önünde okşarken donakalıp gözlerini ona dikti. "Al, dokun onlara," dedi Florence. Sol memesini bıraktı, uzanıp Edith'in elini kaldırdı.

Parmaklarının altındaki sıcak, yumuşak ten hissi Edith'in gardını bir parça düşürdü. Istıraplı bir hıçkırıkla sarsıldı. *Hayır, ben öyle değiliml* diye çığlık attı zihni.

Sanki Edith konuşmuş gibi, "Elbette öylesin," dedi Florence. "İkimiz de öyleyiz; hep öyleydik. Erkekler çirkin, erkekler zalim. Sadece kadınlar güvenilir. Sadece kadınlar sevilebilir. Baban sana tecavüz etmeye çalışmadı mı?"

Dehşete kapılan Edith, *Bunu nasıl bilebilirl* diye düşündü. İki elini kendi göğsüne doğru hızla çekti ve vücuduna sıkıca bastırdı, sımsıkı kapadı gözlerini.

Hayvansı bir sesle Florence onun üzerine atladı. Edith onu iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama Florence çok ağırdı. Medyumun ellerinin ensesine yapışıp yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırmaya uğraştığını hissetti. Birden Florence dudaklarını onunkilere bastırdı, dudakları aralıktı, dilini onun ağzına sokmaya çalışıyordu. Edith

karşı koymayı denedi ama Florence çok kuvvetliydi. Oda kadının çevresinde dönmeye, ısınmaya başladı. Ağır bir örtü çöktü üstüne. Uyuşmuş, soyutlanmış hissetti kendini. Dudaklarını birbirine yapışık tutamadı ve Florence'ın dili ağzının içine iyice girdi, damağını yalıyordu. Heyecan dalgaları ürpertti bedenini. Florence'ın bir eliyle onun parmaklarını tekrar memesinin üstüne sardığını hissetti. Elini çekemiyordu. Kulaklarında bir zonklama vardı. Her yanını sıcak bastı.

Lionel'ın sesiyle zonklama kesildi. Edith kafasını hızla yana yatırıp Florence'ın arkasını görmeye çalışıyordu. Sıcak örtü ortadan kayboldu. Soğukluk sardı bedenini. Yukarı bakınca Florence'ın çarpılmış yüzünü gördü. Lionel tekrar onun adını seslendi. "Buradayım!" diye çığlık attı Edith. Florence onun üzerinden çekildi ve hastalıklı bir idrakla kendine baktı; hızla ayağa kalktı ve banyoya koştu. Edith zar zor ayağa kalktı ve odayı dengesizce geçti. Lionel içeri koşarak girince onun üstüne bıraktı kendini, gözlerini kapatıp yüzünü adamın göğsüne koyarak sıkıca sarıldı. Çaresizce ağlamaya başladı.

09.01

"İyi olacaksın." Barrett, Fischer'ın omzuna pat pat vurdu. "Sadece bir süre yatıver; hareket etme."

Fischer, "O nasıl?" diye mırıldandı.

"Uyuyor. Uyku hapı verdim."

Fischer doğrulmaya çalıştı, soluğu kesilerek geri düştü.

"*Hareket etme*," dedi Barrett. "Sağlam darbe aldın."

"Onu buradan çıkarmam gerek."

"Ben çıkarırım."

Fischer ona kuşkuyla baktı.

"Söz veriyorum," dedi Barrett. "Dinlen şimdi."

Edith kapının yanında bekliyordu. Barrett onun koluna girdi ve koridora doğru götürdü. "Fischer nasıl?" diye sordu Edith.

"Düşündüğümden daha ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmediyse eğer atlatır."

"Sen nasılsın?"

"Birkaç saat daha lazım," dedi. Edith adamın sağ kolunu kırılmış gibi göğsünün üstünde tuttuğunu fark etti. Başparmağındaki bandajda taze bir kan lekesi vardı. Levyeyi Florence'ın elinden alırken yarası açılmış olmalıydı. Adamın dikkatini parmağına çekecekti ki kati bir umutsuzluk hissiyle beraber vazgeçti.

Lionel, Florence'ın odasının kapısını açtı ve birlikte yatağa doğru ilerlediler. Kadın örtülerin altında hareketsiz yatıyordu. Lionel onunla uzun bir süre konuştuktan sonra bir havluya sarınmış şekilde banyodan çıkmıştı. Gözlerini onlardan kaçırmış, hiç konuşmamıştı. Pişman olmuş bir çocuk gibi mahzun gözlerle üç tane hapı yutmuş, yatak örtüsünün altına girmiş ve birkaç saniye sonra gözlerini kapatarak uykuya dalmıştı.

Barrett kadının sol göz kapağını kalırdı ve boş bakan gözünü inceledi. Edith kafasını başka yöne çevirdi. Sonra Lionel tekrar onun koluna girdi ve odayı geçip koridora çıktılar. Odalarına ilerleyip içeri girdiler.

"Bana biraz su getirir misin?" diye sordu Lionel.

Edith banyoya gitti ve bardağa soğuk su doldurdu. Döndüğünde Lionel yataktaydı, sırtını başlık tahtasına dayamıştı. Kadın bardağı ona uzatınca, "Sağ ol," diye mırıldandı. Avucunda iki tane kodein vardı. Suyla birlikte hapları yuttu. "Deutsch'un adamını arayarak bir ambulans isteyeceğim," dedi. Bir anlığına Edith'in içinde bir umut belirdi. "Fischer ve Bayan Tanner'ı en yakın hastaneye gönderteceğim."

Umut yitip gitti. Edith ifadesizce ona baktı.

"Onlarla gitmeni istiyorum."

"Sen de gelmeden olmaz."

"Gidersen çok daha iyi hissedeceğim."

Edith başını iki yana salladı. "Sensiz gitmem."

Barrett iç çekti. "Öyle olsun. Ne olursa olsun, bu öğleden sonra her şey son bulacak."

"Son bulacak mı?"

"Edith" –Barrett şaşkındı– "bana olan inancını yitirdin mi?"

"Peki ya–?"

" –demin olanlara ne demeli?" Kesik kesik soludu. "Görmüyor musun? Benim düşüncemi tam olarak doğruluyor."

"*Nasıl?*"

"Çevirici'me saldırması en kesin onaylamaydı. İnandıklarım onun inandıklarını yok etmeden önce onları yok etmek dışında – tam olarak böyle demişti, hatırlarsan– yapacak başka bir şey kalmadı."

Barrett sol elini uzattı ve kadını yatağa doğru çekti. "Daniel Belasco onu ele geçirmedi," dedi ona. "Kimsenin onu ele geçirdiği yok; iç benliği, gerçek benliği, *bastırılmış* benliği dışında."

Dün bana olduğu gibi, diye düşündü Edith. Lionel'a baktı umutsuzca. Ona inanmak istiyordu ama içinde inanç yoktu artık.

"Medyumlar, kişiliği en güvenilmez olanlardır," dedi. "Adı anılmaya değer psişiklerin her birinin işin sonunda her zaman bir isteri hastası ve/veya uyurgezer, yani bölünmüş bilincin bir kurbanı olduğu ortaya çıkar. Medyumistik trans ve uyurgezerlik arasında benzerlik olduğu kesindir. Kişilikler gelir gider, izah yöntemleri aynıdır; psikolojik yapıları, uyanınca olan bellek kaybı ve öteki kişiliklerin suni vasıfları da öyle.

"Bu sabah tanık olduğumuz şey Bayan Tanner'ın her zaman – hatta kendinden bile– gizlediği kişiliğiydi; sabrının öfkeye, çekingenliğinin öfkeli dışavuruma dönüşmesi." Duraksadı. "İffetliliğinin de ahlaksız cinselliğe."

Edith kafasını eğdi. Ona bakamıyordu. Benim gibi, dedi içinden.

"Sorun yok," dedi Barrett.

"Hayır." Başını iki yana salladı.

"Eğer ortada... tartışılması gereken şeyler varsa onları evde tartışırız."

Evde, diye düşündü. Daha önce hiçbir söz ona imkânsızlığı bu derece çağrıştırmamıştı.

Edith, "Peki," dedi. Sesi kulağına yabancı geldi.

"Güzel," dedi Barrett. "İşimin yanı sıra, bu hafta ekstra bir fayda kazanmış olduk o hâlde, kişisel bir aydınlanma." Ona gülümsedi. "İnancını koru, canım. Her şey yoluna girecek."

09.42

Barrett gözlerini açınca Edith'in uykudaki yüzüyle karşılaştı. Ani bir kaygı hissetti. Uyumaya niyetlenmemişti.

Bastonundan destek alarak bacaklarını şiltenin kenarından aşağı uzattı ve ayağa kalkıp ağırlığını verince acıyla yüzünü ekşitti. Ayakkabılarını ayağına geçirirken tekrar ekşitti yüzünü. Diğer yatağa oturup sol bacağını sağ bacağının üstüne attı ve sol elinin parmaklarını kullanarak ayakkabının bağcıklarını bağladı.

Ayağını yere koydu. Yolu yarılamış sayılırdı. Sağ ayakkabısını da bağladıktan sonra cebinden saatini çıkardı. Saat ona geliyordu. Endişeli bir ifade belirdi yüzünde. Gece on olamazdı, değil mi? Bu lanet olası, penceresiz harabede emin olmanın hiçbir yolu yoktu.

Edith'i uyandırası yoktu. Kadın bu hafta çok az uyumuştu. Ama onu burada bırakmaya cüret edebilir miydi? Ona bakarak kararsızca durdu. Uykudayken onlara bir şey olmuş muydu hiç? Bu, EMR'nin daha önce hiç araştırmadığı bir yönüydü ama ondan etkilenmek için birinin bilincinin yerinde olması gerekiyor gibi duruyordu. Hayır, bu doğru değildi; Edith uykusunda yürümüştü.

Kapıyı açık bırakıp elinden geldiğince hızla alt kata inerek telefon etmeye ve hemen geri gelmeye karar verdi. Eğer bir şey olursa mutlaka farkına varırdı.

Odayı topallayarak aşıp koridora çıkarken başparmağının acısından dişlerini sıktı. Kodein aldığı hâlde parmağı hâlâ inatla zonkluyordu. Şimdiye nasıl görünüyordu kimbilir; kontrol etmeye hiç niyeti yoktu. Bu mesele bittiğinde parmağına küçük bir operasyon yapılması gerekecekti şüphesiz; kısmi işlev kaybı bile yaşayabilirdi. Olsun, dedi. Bu bedel kabul edilebilirdi.

Fischer'ın kapısını açtı ve yatak odasına baktı. Fischer kıpırdamamıştı. Onu buradan sedyeyle taşırlarken hâlâ uyuyor olur umarım, dedi Barrett. Buraya ait değildi; hiç olmamıştı. En azından bir kez daha hayatta kalıyordu.

Acemice dönerek Florence Tanner'ın odasına doğru topalladı ve içeri baktı. O da hareketsiz yatıyordu. Barrett ona acıyarak baktı. Zavallı kadının buradan çıktıktan sonra baş etmesi gereken birçok

şey vardı. Geçmiş yaşamının aldatmacasıyla yüzleşmek nasıl olacaktı? Buna gücü var mıydı? Büyük ihtimalle eskisi gibi rol yapmaya geri dönecekti; bu daha kolay olurdu.

Florence'ın odasından çıktı ve merdivenlere doğru topalladı. Eh, her şey düşünüldüğünde dolu dolu bir hafta oluyor, dedi. İstemsizce gülümsedi. Şüphesiz, olanlar göz önüne alınınca bu söz hafif kalıyordu. Ama hâlâ işler yolundaydı. Tanrıya şükürler olsun ki Bayan Tanner'ın öfkeden gözü görmez olmuştu. Birkaç sağlam darbe vursa Çevirici'yi işler hâle getirmek için günler, belki de haftalar boyu çalışması gerekecekti. Her şey mahvolabilirdi. Bunu düşününce titredi.

Sol eli tırabzanda, merdivenlerden ağır aksak inerken, evi terk ettikten sonra herkes ne yapacak acaba? diye merak etti. İlginç bir düşünceydi bu. Bayan Tanner kilisesine dönecek miydi? Kendisiyle ilgili bu korkunç keşfinden sonra oraya *dönebilir* miydi? Peki ya Fischer? O ne yapacaktı? Yüz bin dolarla bir sürü şey yapabilirdi. Edith ile kendisine gelince, gelecekleri diğerlerine nazaran daha netti. Çözülmesi gereken kişisel problemlerini aklından attı. Bu sonranın meselesiydi.

En azından hepsi Cehennem Evi'nden çıkmış olacaklardı. Grubun gayriresmî lideri olarak bu yüzden biraz gururlandı; gerçi böyle hissetmesi, belki de, abesti onun için. Yine de, 1931 ve 1940'taki gruplardan neredeyse kimse hayatta kalmamıştı. Bu sefer, Cehennem Evi'ne dört kişi olarak girmişlerdi ve geceleyin dördü de sağ salim çıkacaklardı.

Bugün bitince Çevirici'yi ne yapacağım acaba, dedi. Üniversitedeki laboratuvarına mı devretmeliydi? En uygunu bu olurdu. Ne devir olurdu ama; ilk astronotu uzaya götüren kapsülü sergilemekle aynı değerde, diye düşündü. Alet belki bir gün Smithsonian Enstitüsü'nde bir şeref yerinde tutulurdu. Alayla gülümsedi. Belki de tutulmazdı. Bilim dünyasının başarısı karşısında tevazuyla eğildiği düşüncesine kendini inandırmakta zorlanıyordu. Hayır, parapsikolojinin diğer doğa bilimlerinin yanında hak ettiği yeri alması için önlerinde daha epey bir yıl vardı.

Giriş kapılarına yönelip birini açtı. Gün ışığı. Kapıyı kapattı ve telefona doğru topallayıp ahizeyi kaldırdı.

Yanıt yoktu. Almaç kısmını hafifçe salladı. İletişimin kesilmesinin tam sırasıydı. Bekledi, almacı tekrar salladı. Hadi, dedi. Yardım olmadan Fischer ve Bayan Tanner'ı buradan çıkarması mümkün değildi.

Tam telefonu kapatacaktı ki hattın diğer ucundaki ahize kaldırıldı. "Buyurun?" dedi Deutsch'un adamı.

Barrett rahatlayarak yüksek sesle oh çekti. "Beni endişelendirdiniz. Ben Barrett. Ambulansa ihtiyacımız var."

Sessizlik.

"Beni duydunuz mu?"

"Evet."

"O zaman hemen bir tane gönderir misiniz? Bay Fischer ve Bayan Tanner'ın acilen hastaneye kaldırılmaları gerek."

Cevap yoktu.

"Anlıyor musunuz?"

"Evet."

Hat sessizdi.

Barrett, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Adam ani bir soluk aldı. "Of, lanet olsun, bu hiç adil değil," dedi öfkeyle.

"Ne adil değil?"

Adam duraksadı.

"*Ne* adil değil?"

Bir duraksama daha. Sonra adam hızlıca, "İhtiyar Deutsch bu sabah öldü," dedi.

"Öldü mü?"

"İleri derece kanser hastasıydı. Acıyı dindirmek için çok fazla ilaç almış. Yanlışlıkla kendini öldürdü."

Barrett kafatasında uyuşturan bir baskı hissetti. Ne fark eder ki? diye sorguladığını duydu zihninin; ama öğrenmeliydi. "Neden bize söylemedin?"

"Söylememem emredildi."

Oğlu tarafından, diye düşündü Barrett. "Yani..." Sesi güçsüzdü. "Peki ya–?"

"Bana sadece– sizi orada mahsur bırakmam emredildi."

"Peki ya para?" Cevabı bilse de sormak zorundaydı.

"Onu bilmiyorum ama şartları düşününce–" Adam iç çekti. "Kâğıda dökülmüş bir şey var mı?"

Barrett gözlerini kapattı. "Hayır."

"Anlıyorum." Adamın ses tonu tekdüzeydi. "O zaman onun o piç oğlu kesi –" Yarıda kesti. "Bakın, sizi aramadığım için üzgünüm ama elim kolum bağlı. Hemen New York'a dönmem gerek. Orada arabanız var. Oradan çıkıp gitmenizi öneririm. Burada Caribou Falls'ta gidebileceğiniz bir hastane var. Elimden geleni yaparım..." Sesi silikleşti ve bıkkınlığını belli eden bir ses çıkardı. "Lanet olsun," dedi. "Muhtemelen ben de işsiz kalacağım. O adama dayanamam. Babası da yeterince kötüydü zaten ama–"

Koyu bir umutsuzluk dalgası ona çarpınca Barrett telefonu kapattı. Para yok, Edith'in geleceğini güvence altına almak yok, emeklilik yok, dinlenme şansı yok. Alnını duvara dayadı. "Ah, hayır," diye mırıldadı.

Dağ gölü.

Barrett soluğu kesilerek hızla döndü ve antreye bakındı. Kelimeler zihnine birden, kendiliğinden düşmüştü. Hayır, dedi. Dişlerini sertçe sıktı. Hayır, dedi eve. Başını inatla iki yana salladı.

Büyük salona doğru yürümeye başladı. "Sen kazanmadın," dedi. "O parayı alamayabilirim ama beni yenemeyeceksin; hayır. Sırrını biliyorum ve seni yok edeceğim." Daha önce hayatında hiç bu kadar güçlü bir nefret hissetmemişti. Kemeraltına geldi ve yüzünde utkuyla Çevirici'ye işaret etti. "İşte!" diye bağırdı. "İşte orada duruyor. Fethedicin!" Kemeraltı duvarına dayanmak zorunda kaldı. Yorgundu, acıdan harap olmuştu. Hiç önemi yok, dedi kendine. Hissettiği her türlü acı ikinci plandaydı şu an. Fischer ve Bayan Tanner için sonra endişelenirdi, Edith ve kendisi için sonra endişelenirdi. Şu anda önemi olan tek bir şey vardı: Cehennem Evi'ni uğratacağı yenilgi ve çalışmasının zaferi.

10.33

Karanlığın içinden yükselmeye başladığını hissetti. Daniel'ın sesi onu tatlı tatlı kandırıyordu. *Uyumana gerek yok*, dedi. Atardamarlarının ve kılcal damarlarının yoğunlaştığını, dokularının nefes aldığını, bedeninin karanlığı zorla uzaklaştırdığını hissediyor gibiydi. Böbreklerinde yakıcı bir basınç vardı. Engellemeye çalıştı ama yapamadı. Basınç ilerlemeyi sürdürdü. *Devam et*, dedi Daniel ona; *bırak kendini*. Florence inledi. Kendini durduramıyordu. Rahminden aşağı akan taşkını hissetti ve utanç içinde yüksek sesle ağladı.

Birden uyandı. Yatak örtülerini kenara çekti ve kalktı, çarşaftaki ıslak kısma sersem sersem baktı. Daniel içine öyle bir kök salmıştı ki artık bedeninin işleyişini tamamen kontrol ediyordu.

"Florence."

Hızla başını çevirdi ve tavanda asılı gümüş lambanın yansımasında onun yüzünü gördü. "Lütfen," dedi Daniel.

Florence gözlerini ona dikti. Daniel gülümsemeye başladı. "Lütfen." Ses tonu alaycıydı.

"Kes şunu."

"Lütfen," dedi.

"*Kes* şunu."

"Lütfen." Alaycı bir sırıtış dişlerini ortaya serdi. "*Lütfen.*"

"Kes şunu, Daniel!"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen!"

Florence hızla döndü ve banyoya koşturdu. Soğuk bir el onu bacağından yakaladı ve kadın yere devrildi. Daniel'ın buz gibi varlığı üzerine hücum etti, şeytani sesi kulaklarına doğru uluyordu: "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen!" Florence çıt çıkaramıyordu; Daniel'ın varlığı içindeki nefesi çekip almıştı sanki. "Lütfen, lütfen, lütfen." Vahşi, sadistik bir zevkle gülmeye başladı Daniel. Tanrım, bana yardım et! dedi Florence içinden ıstırapla. "Tanrım, bana yardım et!" diye hırladı Daniel. *Kurtar beni!* diye yalvardı Florence. "Kurtar beni, kurtar beni!" diye Florence'ı taklit etti Daniel. Florence iki elini kulaklarının üstüne kapadı. "*Tanrım, yardım et bana!*" diye haykırdı.

Daniel'ın varlığı kayboldu. Florence sarsılarak nefes aldı. Zar

zor ayağa kalktı ve banyoya doğru yürümeye başladı. Daniel'ın sesi, "Gidiyor musun?" dedi. Kadın onun bu yaltaklanmasına zihnini kapadı. Sendeleyerek banyoya girdi, soğuk suyu açtı ve yüzüne çarptı.

Doğruldu ve aynadaki yansımasına baktı. Yüzü solgundu, koyu, kabuk tutmuş yaralar ve rengi atmış morluklarla kaplıydı. Boynunun ve göğsünün üst kısmının görebildiği kısımları yara izleriyle doluydu. Öne eğilince memelerinin iltihaplı gibi durduğunu, diş izlerinin neredeyse siyaha döndüğünü gördü.

Kapı çarpılarak kapanınca korkudan kaskatı oldu, sonra kapıya montelenmiş aynadan bedeninin tam yansımasını gördü. Karşı koymaya girişti ama soğuk bir şey, omurgasında yılan gibi kıvrıldı. Güçlükle soludu; gözleri ardına kadar açıktı.

Bir an sonra gülümsemeye başladı. Gözleri hafif kapalı, geriye yaslandı. Daniel arkasındaydı. Onun sertleşmiş penisinin rektumuna doğru derinlemesine girdiğini hissedebiliyordu. Adam elleriyle memelerini kavramış okşuyordu. Edith sessizce banyoya girince Florence geriye yaslandı, kadın Florence'ın önünde diz çökerek çıkardığı dilini onun vajinasına uzattı. Florence'ın dili ağzından dışarı sarktı. Hevesle Daniel'a dayandı. İstediği şey, olduğu şey buydu.

Elektrik dalgasına kapılmış gibi titredi. Birden kendisini gördü; aynanın önünde hafifçe çömelmişti, yüzü bilinçsiz bir teslimiyetle gevşemişti ve sağ eli içindeydi. Midesi bulanarak parmaklarını çekip çıkardı. Arkasından gelen şiddetli bir kahkaha kulaklarını tırmaladı ve kadın hızla döndü. Banyoda kimse yoktu. Ben izliyordum, dedi Daniel'ın zihnindeki sesi.

Kapıyı savurarak açtı ve kendini yatak odasına attı, Daniel'ın kahkahası arkasından geliyordu. Sabahlığını almak için eğildi. Bir şey onu elinden çekip aldı ve uzağa savurdu. Florence peşinden ilerledi. Giysi havada çırpınarak ondan uzaklaşmaya devam etti. Florence durdu. Faydasız, dedi içinden umutsuzca. "Faydasız," diye taklit etti Daniel. Sabahlık yükseldi ve kafasının üstüne düştü. Florence giysiyi çekip aldı ve düğmeleri hızla ilikleyerek üzerine giydi. Benimle *oynuyor*, diye düşündü; en tiksindirici bulduğum ne varsa bana yaptırıyor.

Daniel tiz sesle "–en tiksindirici," diye papağan gibi tekrarlayarak dalga geçti. Küçük bir kız gibi kıkırdadı. "En tiksindirici, en tiksindirici bulduğum."

Florence yatağın yanında dizlerinin üstüne çöktü, iki elini şiltenin kenarına koydu ve alnını sıkıca kenetlediği ellerine bastırdı. "Yüce Tanrım, lütfen bana yardım et; Kızıl Bulut; bana yardım et; ruhani doktorlar, bana yardım edin; ele geçirildim. Kutsal Ruh'un ateşi zihnimdeki ve bedenimdeki bu hastalığı yakıp kül etsin. Tanrı bana direnç versin, dayanma gücü ihsan eylesin.

"Tanrı yarağını ağzıma soksun," dedi. "Bana kutsal, yakıcı spermini içirsin. Bana–"

Elemli bir iniltiyle dudakları gerildi. Yumruk yaptığı elinin parmak eklemlerini ağzına soktu ve acı zihnini doldurana kadar ısırdı. Daniel kayboldu. Birkaç saniye sonra, hâlâ sıktığı yumruğunu ağzından çıkardı ve baktı. Dişleri derisini kesmişti; elinin arkasına kan sızıyordu.

Tereddütle çevresine bakındı. Keskin acı zihnini temizlemiş, Daniel'ı uzaklaştırmış gibi görünüyordu. Şilteden destek alarak kalktı. Şimdi, dedi, sıra şapelde. Cevap orada yatıyordu.

Odayı koşarak geçti ve kapıyı hızla açtı. Aceleyle koridora çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Oraya ulaşacağım, dedi. Beni sürekli ele geçiremez. Ne olursa olsun ilerlemeyi sürdürürsem oraya varabilirim.

Durdu, kalbi küt küt atıyordu. Yolunun üstünde bir suret vardı; kirli, yırtık pırtık giysiler içindeki sıska bir adam; derisinin altındaki kemikleri belli oluyordu; uzun saçları karmakarışıktı; yüzü hastalık yüzünden biçimsizdi; koyu kenarlı göz çukurlarında küçük, parlayan gözleri gömülüydü; şişmiş ağzının içi sık, sararmış dişlerle doluydu. Florence gözlerini ona dikti. Belasco'nun kurbanlarından biriydi, biliyordu. Ölmeden önce böyle görünüyordu.

Suret ortadan kayboldu. Florence merdivenlerden inmeye başladı. Omurgasında tekrar o yakıcı soğuk belirdi. Kanındaki gri lekelenmeyi hissetti ve ona karşı koydu, acı onu defedene kadar elini ısırdı. Çare acıydı! Daniel kontrolü ele almaya çalıştığı zaman onu

acıyla uzaklaştırabilirdi çünkü acı zihnini dolduruyor ve ona yer bırakmıyordu!

Durdu, geri adım attı. Aşağıdaki merdivenlerde iki suret yerde uzanıyordu; bir adam ve kadın. Adam, kadının boğazına bir bıçak saplıyordu. Pürüzlü yarayı testere gibi kesmeye başladı, kan püskürdü ve adamın sapkın, neşeli yüzüne sıçradı. Kadının kafasını kesiyordu. Florence yumruğunu ağzına soktu ve ısırdı, ani acıyla kaskatı oldu. Adam ve kadın kayboldular. Fischer, Edith Barrett; diğerlerinin nerede olduğunu merak ederek daha aşağı indi. Nerede olduklarının önemi yoktu; faydaları dokunmazdı.

Antreden geçerken büyük salonda makinesinin üstünde çalışan Barrett'ı fark etti. Aptal, dedi. İşe yaramayacaktı. O saçma sapan, aptal—

Hayır! Dişlerini tekrar eline gömdü, gözleri kocaman açık ve sabitti. Daniel'ın etkisi altına girmemek için dişleri parmaklarının kemiğine gelene kadar ısırdı. Bir bıçağı olmasını diledi. Acıyı orada sürekli tutabilmek için bıçağı iyice derine sokabilirdi. Cevap buydu: Onun kirlenmiş ruhunu kendininkinden uzak tutan şiddetli acı.

Koridorda yürümeye başladı. Çıplak bir kadının sırtına doğru eğilmiş, çıldırmış gibi bakan bir adam gördü. Kadın ölüydü, boğazına bir kuşak geriliydi, yüzü morarmıştı ve gözleri pörtlemişti. Florence dişlerini eline gömdü. Kan artık dudaklarından aşağı sızıp boğazına doğru akıyordu. Şapelin kapısına ulaştığında suretler kayboldu. Kapının önünde çömelmiş bir adam vardı. Yüzü beyazdı ve uyuşturucu etkisi altındaydı. Kopuk bir eli ağzına götürmüş, parmaklarından birini emiyordu. Florence elini ısırdı. Suret kayboldu. Kendini kapıya doğru bıraktı ve kapıyı içeri itti.

Orta koridorun başında sarsakça durdu. Bir güç girdabı odayı doldurdu. Öz, çekirdek bu yerdi. Koridorda ilerlemeye başladı ama kan birikintisi içinde uzanan kediyi görünce iç çekerek geriledi. Kedi ikiye ayrılmıştı.

Başını iki yana salladı. Devam etmeliydi. Cevaba varmak üzereydi. Daniel'ı yenmişti; şimdi evi de yenecekti. Adımını kedinin üstünden atarak mihraba doğru ilerledi. Tanrım, güç inanılmazdı!

Vurarak, iterek ona doğru aktı. Karanlık belirdi zihninde. Ağrıyan elini tekrar ağzına soktu ve ısırdı. Karanlık biraz dağıldı ve Florence güce karşı ilerledi. Önünde bir duvar vardı sanki. Mihraba varmak üzereydi. Gözleri sabit, hareketsizdi. Savaşını kazanacaktı nihayet. Tanrının yardımıyla–

Ani bir yorgunlukla bacakları taş kesildi. Mihraba doğru sertçe yığıldı. Güç çok şiddetliydi! Çarmıha sessizce baktı. Hareket ediyordu. Dehşetle ona bakakaldı. Üzerine doğru geliyordu. Hayır, dedi. Gerilemeye çalıştı ama kımıldayamadı, devasa bir mıknatıs tarafından olduğu yere çivilenmişti sanki. *Hayır!* Çarmıh düşüyordu. Ona çarpacaktı!

Çarmıh kafası ve göğsüne çarparak onu şiddetle geriye yıkarken Florence çığlık attı. Yere çarptı, devasa haç ve figür onu eziyor, nefesini kesiyordu. Yılankavi soğukluk onu ürpertti. Çığlık atmayı denedi ama atamadı. Karanlık onu yuttu.

Ele geçirme anında sona erdi. Florence'ın gözleri pörtledi, yüzü bir acı ifadesiyle çarpılmıştı. Nefes alamıyordu, acı çok yoğundu. Çarmıhı itmeye çalıştı ama kıpırdamıyordu. Denerken hissettiği acıyla öğürdü. İçini dolduran sonsuz acı dalgaları yüzünden inleyerek hareketsizce yattı. Çarmıhı bir kez daha itmeye çalıştı. Birazcık yerinden oynadı ama bu hareket yüzünden Florence neredeyse bayılıyordu. Soğuk terle ıslanan yüzü kül rengiydi.

Başarması on beş dakika sürdü. Kaldırmadan önce neredeyse yedi kez bayılayazmıştı, iradesinin kalan en son gayretiyle bilincini açık tutuyordu. Sonunda ağır çarmıhı kenara itti ve eylemin verdiği acıyla inleyerek kalkmayı denedi. Yavaşça, beyazlamış dudaklarını birbirine bastırarak, dizlerinin üstüne kalkmaya çabaladı. Uyluklarından aşağı kan akmaya başladı.

Penisin görüntüsü onu kusturdu. Gözleri acıdan donuk, öne eğilerek midesindekileri zemine çıkardı. *Daniel onu kandırmıştı.* Burada bir cevap yoktu. Florence'ın zihnine ve bedenine bu son saygısızlığı yapmak istemişti sadece. Sarsak eliyle dudaklarını sildi. Yeter, dedi. Çevresine bakındı ve çarmıhın arkasına saplı büyük çi-

viyi gördü; duvardan sökülmüştü. Zeminde sürünerek çiviye ulaştı. Üstünde gezdirerek bileklerinin iç kısmını çivinin ucuyla kesmeye başladı ve acıyla tısladı. Hıçkırmaya başladı. "Yeter," dedi. "*Yeter.*"

Geriye doğru yığıldı. Kan, bileklerinden su gibi akıyordu. Gözlerini kapattı. Bana daha fazla bir şey yapamaz, dedi. Ruhum bu evin içinde sonsuza dek esir tutulsa bile onun canlı kuklası olmayacağım artık.

Ruhunun çekildiğini hissetti. Kaçıyordu. Daniel artık ona zarar veremezdi. Hisleri yok olmaya başlamıştı; acı zayıflıyordu. Tanrı intiharını affederdi. Florence bunu yapmak zorundaydı. Teslim olarak gülümserken dudakları gerildi.

O anlardı.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Ayak sesleri miydi bunlar? Kafasını çevirmeye çalıştı ama yapamadı. Zemin titriyordu sanki. Görmeye çalıştı. Başında duran, ona bakan bir suret miydi gördüğü? Gözlerini odaklayamıyordu.

Birden dank etti. Dehşet içinde doğrulmaya çalıştı ama çok zayıftı. Onlara söylemesi gerekiyordu! Florence yarım yamalak doğrulmaya çabaladı. Karanlığın bulutları onu çevreliyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Kafasını çevirdi ve kanının döşemede aktığını gördü. Tanrım, yardım et! diye yalvardı. *Onlara söylemesi gerekiyordu!*

Yavaşça, acı içinde, hareket eden kırmızı kurdeleleri düzeltmek için elini uzattı.

11.08

Fischer panikle uyandı, kalbi küt küt atıyordu ve dehşet içinde çevresine bakındı. Başı şiddetle zonkluyordu. Kendini tekrar yastığa bırakmak istedi ama bir şey onu bunu yapmaktan alıkoydu.

Yatağın yanından bacaklarını sarkıtıp ayağa kalktı. Sendelemeye başladı ve iki eliyle başına doğru bastırdı, gözlerini kapadı, öne arkaya sallandı. Barrett'ın ona ilaç vermiş olduğunu hatırlayarak inledi. Seni aptal, diye düşündü. Ne kadar zamandır baygın yatıyordu?

Sarhoş bir adam gibi hareket ediyordu, dengesini korumaya çalışarak kapıya gitti. Dengesizce koridora dalıp Florence'ın odasına

yöneldi. Odaya girdi ve durdu. Kadın yatağında değildi. Bakışları banyoya kaydı. Kapısı açıktı ama içeride kimse yoktu. Sendeleyerek koridora geri döndü. Barrett'ın derdi neydi ki? Daha hızlı hareket etmeye çalıştı ama bunun kafasının içindeki etkisi çok sancılı oldu. Bir bulantı dalgasıyla durdu ve duvara yaslandı. Gözünü kırpıştırıp kafasını salladı. Sancı daha da kötüleşti. Canı cehennemel diye düşündü. Azimle ileriye doğru sendeledi. Onu bulmalı, buradan götürmeliydi.

Geçerken Barrett'ların odasına bir göz attı ve durdu. İçeri girip kuşkuyla etrafa baktı. Barrett orada değildi, karısını bir başına bırakmıştı! Fischer öfkeyle dişlerini sıktı. Burada ne haltlar dönüyordu? Odada elinden geldiğince hızlı ilerledi ve elini Edith'in omzuna koydu.

Edith adamın dokunuşuyla geriye doğru sıçradı, hemen gözlerini açtı ve ona bakakaldı.

"Eşin nerede?" diye sordu Fischer.

Kadın şaşkınlıkla etrafına baktı. "Burada değil mi?"

Kadın ayağa kalkarken Fischer sersemlemiş bir şekilde onu izledi. Kadının suratındaki ifadeden, onun dış görünüşü yüzünden şaşırıp kaldığını anlamıştı. "Boş ver," diye mırıldandı koridora doğru ilerlerken. Edith konuşmadı. Adamın yanından hızla geçerek, "Lionel!" diye seslendi.

Fischer merdiven sahanlığına ulaşana kadar kadın merdivenlerin yarısını geçmişti bile. "Yalnız başına gitme!" diye bağırdı ama kadın aldırmadı. Fischer hızla aşağıya inmeye çalıştı ama sancı kafatasına mızrak gibi saplanınca durup tırabzana tutunmak zorunda kaldı. Titreyerek tırabzan küpeştesine doğru yaslandı. Antreyi koşarak geçerken, "Lionel!" diye seslendiğini duydu kadının. Aşağıdan bir yanıt geldiğini duydu ve gözlerini açtı. Başka nerede olacaktı! diye düşündü acı acı. Barrett haklı olduğunu ispatlamaya o kadar meraklıydı ki karısını yalnız bırakmış, Florence'ı görmezden gelmişti. Aptal herif!

Fischer topallayarak merdivenlerden aşağı indi ve onu sarsan acıya karşı dişlerini sıkarak antreyi geçti. Büyük salona girdiğinde

Barrett ve Edith'in Çevirici'nin yanında dikildiklerini gördü. "Nerede o?" diye sertçe sordu.

Barrett boş gözlerle ona baktı.

"*Ee hadi?*'

"Odasında değil mi?"

"Odasında olsaydı sorar mıydım?" diye kızgınlıkla cevapladı Fischer.

Barrett yanında Edith ile ona doğru topallamaya başladı. Kadının suratındaki ifadeden onun da Barrett'a sinirlendiğini anlayabiliyordu Fischer. "Ama dikkat ediyordum," dedi Barrett, "bir müddet önce seni kontrol ettim. Ve ona verdiğim ilaçlar–"

"Başlatma ilaçlarına!" diye sözünü kesti Fischer. "Ele geçirmeyi ilaçlarla durdurabileceğini mi sanıyorsun?'

"Buna inanmadığımdan–"

"Neye inandığın umurumda değil!" Fischer'ın başı öyle zonkluyordu ki önünü zar zor görebiliyordu şimdi. "O kayıp, önemli olan tek şey bul"

"Onu bulacağız," dedi Barrett ama sesinde güvenden eser yoktu. Endişeyle etrafına bakındı. "Önce mahzeni deneyelim. Belki–"

Suratı şiddetli bir acıyla çapılan Fischer kafasını sımsıkı tutmaya başlayınca durdu Barrett. "Otursan iyi olur," dedi.

"Kapa çenenil" diye bağırdı Fischer boğuk bir sesle. Öğürerek öne eğildi.

"Fischer–" Barrett ilerlemeye başladı.

Fischer bir sandalyeye takılıp şiddetle düştü. Barrett mümkün olduğunca çabuk yanına geldi, Edith de onu takip etti. Fischer aniden ellerini indirip dehşet içinde onlara doğru bakınca durdular.

"Ne oldu?" diye sordu Barrett.

Fischer titremeye başladı.

"Ne oldu?" Barrett'ın sesi istemsizce yükseldi. Fischer'ın hâli yüzünden gerilmişti. "Şapel."

Edith'in korku çığlığı havayı deldi. Döndü ve duvara doğru sendeledi.

"*Ah, yüce Tanrım,*" diye mırıldandı Barrett.

Fischer sarsak bir şekilde cesede doğru yürüdü ve ona baktı. Kadının gözleri açıktı, yukarıya doğru bakıyordu, suratı soluk balmumu rengindeydi. Bakışları kadının cinsel organlarına döndü. Üzerleri kanla kaplanmış, dış taraftaki dokular parçalanmıştı.

Barrett yanında durunca Fischer irkildi. "Ona ne olmuş böyle?" diye fısıldadı yaşlı adam.

"Öldürüldü," dedi Fischer zehir dolu bir sesle. "Bu ev tarafından öldürüldü." Barrett'ın yalanlamasını bekleyerek gerildi ama bu olmadı. "Bünyesinde o kadar sakinleştirici varken nasıl kalkabilmiş anlamıyorum." Sesindeki suçluluk hissiyle Barrett'ın tek söylediği bu oldu.

Fischer'ın yerde duran çarmıha bakmak için döndüğünü fark edip o da aynısını yaptı. Heykelin ahşap erkeklik organındaki kanı görünce midesinin kasıldığını hissetti. "Tanrım," dedi.

"Burada değil," diye söylendi Fischer. Öfkeden deliye dönmüş gibi aniden bağırmaya başladı: "Bu siktiğimin evinde Tanrı falan yok!"

Şapelin öbür yanındaki Edith irkilerek Fischer'a bakmak için hızla döndü. Barrett konuşmaya başlayacaktı ki kendini tuttu. Kesik kesik nefes aldı. Şapel kan kokuyordu. "Onu buradan çıkarsak iyi olur."

"Ben yaparım," dedi Fischer.

"Yardıma ihtiyacın olacak."

"*Ben yaparım,* dedim."

Barrett, Fischer'ın suratındaki ifadeyi görünce ürperdi. "Peki."

Fischer cesedin yanına çömeldi. Gözü kararadı ve destek almak için iki elini de yere dayaması gerekti, ellerinin kadının kanına değdiğini hissetti. Bir süre sonra görüşü düzeldi ve kadının yüzüne baktı. Çok uğraştı, diye düşündü. Uzanarak elinden geldiğince nazik bir şekilde kadının gözlerini kapadı.

"O nedir?" diye sordu Barrett.

Fischer kafasını kaldırıp baktı, yaptığı hareketin neden olduğu acıyla yüzünü buruşturdu. Barrett gözünü dikmiş yere, Florence'ın

hemen yanına bakıyordu. Aşağı doğru baktı. Karanlık yüzünden görülmüyordu. Barrett'ın cebini yokladığını fark etti ve çok geçmeden sert yüzeye temas edip çakılan kibritin cızırtısını duydu. Titrek alevin ışığı gözlerinin acıyla kasılmasına neden oldu.

Kendi kanına bulanmış parmağıyla yere bir işaret çizmişti. İçine karalanmış bir şey olan kabataslak bir çemberdi. Fischer anlamını çözmek için dikkatle baktı. Birden ne olduğunu anladı. Aynı anda Barrett konuştu.

"'B' harfine benziyor."

11.47

Kapı ağzında durdular, Fischer'ın yavaşça hareket eden suretini siste kaybolana kadar izlediler. Ardından Barrett döndü.

"Pekâlâ," dedi.

Kadın onu büyük salona kadar takip etti. Barrett aceleyle topallayarak Çevirici'ye yürüdü ve kadın da onu izlemek için durdu, Florence'ı düşünmemeye çalışıyordu. Barrett, Çevirici'yi son bir kez kontrol etti, sonra dönüp karısına baktı.

"Kullanıma hazır," dedi.

Onun hatırı için, hissettiği apaçık belli olan coşkuyu o da tecrübe edebilmeyi diledi Edith. "Bu ânın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum," dedi.

"Bilim için önemli bir an." Çevirici'ye döndü, zamanlayıcısını ayarladı, birkaç kontrol düğmesini çevirdi, kısa bir an duraksadıktan sonra makinenin şalterini kaldırdı.

Bir süre için, Edith hiçbir şey olmadığını düşündü. Daha sonra dev yapının içinde yankılanan bir uğultu yükseldi ve zeminin titremeye başladığını hissetti.

Çevirici'ye baktı. Uğultu, derece ve şiddet olarak yükseliyordu. Zemindeki titreşim artıyordu; bacaklarından vücuduna doğru hızla hareket ettiğini hissedebiliyordu. *Güç,* diye düşündü – bu eve karşı koyabilecek tek şey. Anlamıyordu ama gücün vücudunda nabız gibi attığı hissetmesi, yankılanmasının kulağını acıtmaya başlamasıyla inanmak üzereydi.

Çevirici'nin tellerinin arkasındaki tüpler yoğun bir fosforlu ışıkla parıldamaya başlayınca irkildi. Barrett yavaşça geri çekildi. Köstekli saatini çıkarırken parmakları titredi. Tam on iki. Mükemmel uydu, diye düşündü. Saatini cebine attı ve Edith'e döndü. "Gitmeliyiz."

Paltoları giriş kapısının yanındaki masanın üzerindeydi, Barrett daha evvel onları aşağıya indirmişti. Aceleyle kadının giyinmesine yardım etti. Edith de aynı şekilde adama yardım ederken büyük salona doğru göz attı. Çevirici'nin gürültüsü artık burada bile acı vericiydi. Altındaki zeminin nabız gibi attığını hissedebiliyor, yakınlardaki bir vazonun zangırdadığı duyuyordu. "Çabuk ol," dedi Barrett.

Bir an sonra evden çıkmış, çakıllı patika boyunca, gölün etrafında aceleyle ilerliyorlardı ve arkalarındaki Çevirici'nin sesi giderek zayıflıyordu. Köprüyü geçtikleri sırada Edith sisin içindeki Cadillac'ı gördü ve Florence'ın arabanın içinde olduğu düşüncesiyle gerildi.

Barrett arka kapıyı çekip açtı. Fischer'ın örtüye sarılı cesedi kendisiyle birlikte koltuğa oturtmuş olduğunu, kafası ve üst gövdesini özenle kucaklayarak kollarında tuttuğunu görünce ürktü. "Acaba–" diye başladı ama Fischer ona ters ters bakınca sözünü yarıda kesti. Duraksadı, sonra kapıyı geri kapadı. Fischer'ı sinirlendirmenin bir anlamı yoktu. Şu anki hâliyle bile patlamaya hazırdı zaten.

"O da onunla *birlikte* içeride mi?" diye fısıldadı Edith.

"Evet."

Edith hasta görünüyordu. "İçerde oturamam onunla–" Cümlesini bitiremedi.

"Biz önde otururuz."

'Eve geri dönemez miyiz?" diye sordu kadın, Cehennem Evi'ne geri dönmeyi teklif edişinin tuhaflığını bir anlığına fark ederek.

"Kesinlikle olmaz. Radyasyon bizi öldürür."

Gözlerini dikip adama baktı. "Peki," dedi sonunda.

Ön tarafa binip kapıyı kapatırlarken dikiz aynasına göz attı Barrett. Fischer, Florence'ın cesedine doğru eğilmişti, çenesi cesedin kafasının üstü olması gereken kısma dayanıyordu. Kadının ölümü onu ne kadar kötü etkiledi acaba? diye merak etti.

O anda hatırlayarak Edith'e döndü. "Deutsch öldü," dedi kadına.

Edith cevap vermedi. En sonunda başını yukarı aşağı salladı. "Bir önemi yok."

Ansızın bir öfke patlaması hissetti Barrett. Önemi yok mu? diye düşündü. Diğer tarafa döndü. Öyleyse neden bu konu hakkında kara kara düşünüyordu ki? Karısına bakmak konusunda elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Eğer o önemsemiyorsa...

Öfkeyi uzaklaştırdı. Kadın başka ne diyebilirdi ki? Sırtını dikti, başparmağındaki acıyla yüzünü buruşturdu. "Fischer?"

Cevap yoktu. Barrett dönüp baktı. "Deutsch öldü," dedi. "Oğlu bize ödeme yapmayı reddediyor."

"Ne fark eder?" diye mırıldandı Fischer. Florence Tanner'ın omzundaki parmaklarını sıktığını görebiliyordu Barrett. Önüne döndü ve paltosunun cebine uzandı, anahtarlığı aldı. Parmağıyla anahtarları yoklayarak kontakanahtarını buldu ve yerine soktu. Motoru başlatmadan kadran iğnesini çalıştıracak kadar çevirdi anahtarı. İçerisini sıcak tutmak için motoru kırk dakika boyunca çalışır hâlde tutabilecek kadar yakıt yoktu. Kahretsin, diye düşündü. Evden daha fazla battaniye ve biraz da konyak getirmeyi akıl etmeliydi.

Kafasını geriye yasladı, gözlerini kapadı. Artık bu kadarına katlanmak zorundaydılar, hepsi bu. Şahsen, Barrett bunu umursamıyordu; bu an, dünyadaki herhangi bir şeyin gölgeleyemeyeceği kadar kuvvetliydi.

O birkaç yüz metre ötedeki penceresiz duvarların arkasında Cehennem Evi ölüyordu.

12.45

Barrett saatinin kapağını kapattı. "Bitti."

Edith'in suratı ifadesizdi. Barrett kadının tepkisizliği karşında hayal kırıklığı hissetmeye başladı ama sonra, kadının evin içerisinde meydana gelen şeyi anlayamayacağını fark etti. Koltuğun öteki tarafına uzandı, hafifçe vurarak kadının elini okşadı, sonra arkasına döndü. "Fischer?"

Fischer hâlâ Florence'ın üzerine çökmüş, kadının cesedini kendisine yaslamış tutuyordu. Yavaşça kafasını kaldırıp baktı.

"Bizimle birlikte eve dönecek misin?"

Fischer konuşmadı.

"Ev temiz."

"Öyle mi?"

Barrett gülümsemek istedi. Adamı suçlayamazdı tabii. Bu hafta evde gerçekleşenleri düşününce, iddia ettiği şey kulağa inanılmaz geliyordu. "Senin de benimle gelmen gerek," dedi.

"Neden?"

"Evin temizlendiğini teyit etmek için."

"Ya öyle değilse?"

"Öyle olduğunu temin ederim." Barrett, Fischer'ın karar vermesini bekledi. Hiçbir cevap alamayınca, "Sadece birkaç dakika sürecek," dedi.

Fischer sessizce ona baktı bir süre. Sonra Florence'ın cesedinden yavaşça uzaklaştı, arabanın zemininde dikkatle diz çöküp kadının cesedini koltuğa yatırdı. Birkaç dakika ona baktıktan sonra kollarını çekip kapıya döndü.

Arabanın önünde bir araya geldiler. *Déjà vu*, diye düşündü Edith. Sanki zaman tersine dönmüştü de Cehennem Evi'ne ilk kez adım atacaklardı. Sadece Florence'ın eksikliği bu hayalin tamamlanmasına engel oluyordu. Titredi, paltosunun yakasını kaldırdı. Soğuk yüzünden uyuşmuştu. Bekledikleri süre boyunca Lionel arabanın motorunu ve ısıtıcıyı belli aralıklarla ve sadece kısa sürelerle çalıştırmak zorunda kalmıştı ancak kapattığı her seferinde, birkaç dakika sonra soğuk geri dönmüştü.

Eve doğru yaptıkları yürüyüş tüyler ürpertici bir şekilde pazartesi günü eve varışlarını anımsatıyordu; ayakkabılarının beton köprüde çıkardığı sesler, sis tarafından yutulan limuzine dönüp bakışı, dağ gölünün çevresinden dolaşırken yaptıkları yorucu yürüyüş, gölden gelen berbat koku, ayakkabılarının altındaki çakılların çatırdaması, derilerine işleyen soğuk, devasa ev önlerinde belirdiğinde yaşadığı his. Faydası yoktu. Lionel'ın haklı olduğuna inanamıyordu. Bu da bir tuzağa doğru yürüdükleri anlamına geliyordu. Her

nasılsa o evden çıkmışlardı; en azından üçü çıkmıştı. Şimdi ise inanılmaz bir şekilde geri dönüyorlardı. Lionel'ın Çevirici'sinin etkilerini öğrenmesi gerektiğini düşündüğünde bile, intihar ile eş anlamlı hareketlerinin aptallığını anlayışla karşılamak mümkün değildi.

Çakıllı yolun son metreleri. Geniş verandanın basamaklarına ulaşmaları, ayakkabılarının yine beton zeminde çıkardığı sesler. Çift kanatlı kapı önlerindeydi artık. Edith ürperdi. *Hayır*, diye düşündü. Oraya geri dönmeyeceğim.

Sonra Barrett onun için kapıyı açtı. Bir kelime bile etmeden, Cehennem Evi'ne girmişti bir kez daha.

Durdular ve Barrett kapıyı kapattı. Vazonun yerde paramparça olduğunu gördü Edith.

Barrett sorgular gibi Fischer'a baktı.

"Bilmiyorum," dedi Fischer.

Barrett gerginleşti. "Kendini açmalısın." Fischer'ın hiç duyuötesi sezgisinin kalmamış olması mümkün müydü? Gerçeği öğrenmek için ta Maine'e başka bir medyum getirtmek zorunda kalabileceği düşüncesi dehşet vericiydi.

Fischer onlardan uzaklaştı. Sıkıntıyla etrafına baktı. Ev farklı hissettiriyordu. Bu bir aldatmaca olabilirdi gerçi. Daha önce de kandırılmıştı. Kendisini tekrar evin etkisine açık bırakma riskine girmedi.

Barrett huzursuzca onu izledi. Edith kocasına göz attı ve ne kadar sabırsız olduğu gördü. "Bir deneyin, Bay Fischer," dedi Barrett, birden. "Sizi temin ederim ki hiçbir sorun çıkmayacak."

Fischer etrafına bakmadı. Antre boyunca yürüdü. Şaşırtıcı bir şekilde, evin atmosferi *değişmişti*. Kendini açmadan bile bunu hissedebiliyordu. Yine de, ne kadar değişmişti? Barrett'a gerçekten ne kadar inanabilirdi? Teorisi kulağa güzel gelmişti ama Barrett sadece bir teoriye inanmasını istemiyordu ondan. Hayatını tekrar riske atmasını istiyordu.

Yürümeye devam etti. Kemerli girişi geçip büyük salona giriyordu şimdi. Barrett'ın onu takip eden ayak seslerini duydu. Salona girince durdu ve etrafına baktı. Zemin, kırılmış objelerle darmadağın

olmuştu. Karşısında kalan duvar halısı, asılı olduğu yerde eğri duruyordu. Çevirici ne *yapmıştı*? Bilmeyi çok istiyordu ama öğrenmeye çalışmaktan korkuyordu.

"*Evet?*" diye sordu Barrett. Fischer eliyle dur işareti yaptı. Hazır olduğumda yapacağım, diye düşündü öfkeyle.

Hareketsiz dikildi, dinliyordu, bekliyordu.

Sonra, içgüdüsel olarak engellerini kaldırdı. Gözlerini kapadı, kollarını açtı, ardından ellerini, parmaklarını... Ortamda dolaşıyor olabilecek her ne varsa kendine çekiyordu.

Ani bir hareketle gözlerini açtı ve şaşkınlıkla etrafına baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Şüphe geri geldi. Hızla döndü ve diğer ikisinin yanından yürüyüp geçti. Edith telaşlanmış görünüyordu ama Barrett kolundan tutarak panik olmasını engelledi. "Şaşırdı çünkü hissedebileceği hiçbir şey kalmadı," dedi ona.

Fischer antreye koştu. Hiçbir şey. Koridordan aşağı, şapele doğru koştu, şiddetle kapıyı itti. Hiçbir şey. Döndü ve merdivenlere doğru koştu; başındaki acıyı görmezden gelerek, hevesle sıçrayarak iniyordu basamakları. Kollarını öne uzatarak havuz kapılarını açtı, saunaya koştu, kapısını çekip açtı ve kendini hazırladı.

Hiçbir şey...

Şaşkınlıkla döndü. "İnanamıyorum."

Havuz boyunca geri koşarak koridora çıktı. Şarap mahzenine girdi. Hiçbir şey. Hızla ilerleyerek merdivenleri çıktı. Nefes nefese kalmıştı. Salon. Hiçbir şey. Balo salonu. Hiçbir şey. Bilardo salonu. Hiçbir şey. Çılgınca uzun adımlar atarak koridor boyunca koştu. Mutfak. Hiçbir şey. Yemek salonu. Hiçbir şey. Büyük salonun bir yanından öbür yanına hızla ilerledi, giriş salonuna döndü. Barrett ve Edith hâlâ oradaydı. Fischer şok olmuş bir şekilde nefes nefese önlerinde durdu. Konuşmaya başladı ama sonra merdivenlere koştu. Barrett içinde hızla akan iftihar duygusunu hissetti. "Bitti," dedi. "*Bitti*, Edith. *Bitti!*" Kadını kollarıyla sarıp kendine çekti. Onun da kalbi küt küt atıyordu. Hâlâ inanamıyordu lakin Fischer çılgın gibiydi. Edith adamın merdiven basamaklarını ikişer ikişer sıçrayışını izledi.

Fischer koridor boyunca koşup Barrett'ların odasına vardı ve içeri daldı. Hiçbir şey! Bir hayret nidasıyla dönerek Florence'ın odasına gitmek için tekrar koridora koştu. Hiçbir şey! Kendi odasına giden koridoru geçti. Hiçbir şey! Hemen Belasco'nun odasına gitti. Hiçbir şey! Aman Tanrım! *Hiçbir şey!* Başı zonkluyordu ama umursamadı. Koridoru hızla koşarak kullanılmayan bütün yatak odalarının kapısını açtı. Hiçbir şey! Gittiği hiçbir yerde hiçbir şey yoktu, kesinlikle hiçbir şey! Coşkulu bir sevinç duygusu peyda oldu içinde. Barrett başarmıştı!

Cehennem Evi temizdi!

Oturması gerekti. En yakındaki sandalyeye doğru sendeleyip yavaşça bıraktı kendini. Cehennem Evi temizdi. Akıl almaz bir şeydi bu. Bu güne kadar inandığı her şeyi değiştirmesi gerektiği bilgisini bir kenara itti. Bir önemi yoktu. *Cehennem Evi temizlenmişti.* Şuradaki o şahane şey *–neydi ki?–* tarafından kötü ruhlar kovulmuştu. Boğuk bir sesle güldü. Üstüne üstlük o alete hurda yığını demişti. Vay anasını! *Hurda yığını* ha! Neden Barrett ağzına bir tane çakmamıştı ki?

Geriye bıraktı kendini, gözlerini kapadı, nefesini düzenledi.

Tepki ansızın geldi. Eğer bir saat daha dayanabilseydi... Yalnızca bir saat daha... Florence'ı bir başına bıraktığı için Barrett'a karşı ani, acı dolu bir öfke hissetti.

Öfkesi uzun sürmedi. Fizikçiye karşı duyduğu hayranlık ve saygı baskın geldi. Kendisinin yanıldığını düşündüklerini bildiği hâlde sabırla ve azimle işini yapmıştı Barrett. Oysaki başından beri haklıydı. Hayret içinde başını salladı Fischer. Bu bir mucizeydi. Derin bir nefes aldı, gülümsemeliydi. Hava hâlâ leş gibi kokuyordu.

Ama ölülerin pis kokusu değildi.

14.01

Cadillac bir diğer sis yığınına doğru ilerlerken Fischer hafifçe fren yaptı. Arabayı elinde tutmaya karar vermişti. Satabilirse satacak ve kazancı Barrett'la paylaşacaktı. Beceremezse lanet şeyi göle sürecekti; her halükârda Deutsch arabayı bir daha asla göremeyecekti. Deutsch eline geçiremeden Barrett'ın Çevirici'sini Cehennem

Evi'nden çıkarmanın bir yolunu bulmasını umdu. Küçük bir servet değerinde olmalıydı.

Öne doğru uzanıp ön cam sileceklerini çalıştırdı, karanlık ormanın içinde aracı sürerken gözlerini yoldan ayırmıyor, aklında parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

İlk olarak, Barrett haklı çıkmıştı. Evin içindeki güç muazzam bir elektromanyetik radyasyon kalıntısıydı. Barrett etkisiz duruma getirdiğinde kaybolmuştu. Bu durumda Florence'ın inandıkları nerede kalıyordu? Tümüyle hükümsüz mü kalmıştı şimdi? Barrett'ın iddia ettiği gibi; evin içinde kendi lanetini yaratmış ve haklı olduğunu kanıtlamak için bilinçsizce evin gücünü manipüle mi etmişti? Parçalar birbirini tutuyor gibi görünüyordu. Kendi inançlarını da sarsmıştı ama tutuyordu.

Yine de, neden kadının bilinçaltı hayatında daha önce hiç yapmadığı şekilde bir fenomen meydana getirmeyi seçmişti? Cevap hemen geldi. Onun için anlamlı olan tek şeyin fiziksel fenomen olduğunu bildiği Barrett'ı inandırmak içindi.

Pekâlâ, bir Daniel Belasco gerçekten yaşamıştı. O duvarın içine biri –muhtemelen babası– tarafından canlı canlı gömülmüştü. Evin enerjisini bir bilgisayarın bellek bankası gibi okuyarak, bu kadarını psişik olarak algılamıştı Florence. Daniel Belasco gerçekten var olduğuna göre eve dadanan güç, kadının bu gerçekleri yanlış yorumlaması olmalıydı.

Neden böylesine intiharla eş anlamlı bir uç noktaya kadar götürmüştü gerçi? Bu soru kafasını karıştırmıştı. Yetenekli bir medyum olarak geçen bir hayattan sonra, neden haklı olduğunu kanıtlamak için kelimenin tam anlamıyla kendini öldürmüştü? Gerçekte nasıl bir insandı? Dışarı dönük davranışları tamamen aldatmaca mıydı? Olanaksız görünüyordu. Uzun yıllardır zarar vermeden veya görünürde Barrett'a yaptığı gibi dolaylı olarak zarara yol açmadan medyum olarak çalışmıştı. Cehennem Evi'nin gücü çok baskın gelmişti ve o da bununla boy ölçüşememiş miydi? Barrett şüphesiz evet derdi; geçen günkü o bir seferlik olayı düşününce, onun gaddarlığı tarafından neredeyse yok edilecekti, doğru. Yine de...

Fischer bir sigara yaktı ve dumanını üfledi. Kendini artık evin kesinlikle temiz olduğu gerçeğine geri dönmeye zorladı. Barrett haklıydı, inkâr edemezdi. Teorisi akla yatıyordu; evin içindeki biçimsiz güç aktive olmak için eve giren kişilerin faaliyetine ihtiyaç duyuyordu. 1940 yılı ile geçen pazartesi günü arasında ev nasıldı acaba diye merak etti. Sakin mi? Uyku hâlinde mi? Yeni bir zihnin içeri girmesini mi bekliyordu? Barrett haklı olduğuna göre, kuşkusuz öyleydi.

Haklı.

Zihnine sokulan şüpheleri uzaklaştırmaya çalıştı. Kahretsin, evin içindeydi! Kendini evin etkisine açıp bir odadan diğerine koşturup durmuştu. Hiçbir şey yoktu! Cehennem Evi temizlenmişti. Öyleyse neden bu aptalca kuşkular ona saldırıyordu şimdi?

Çünkü her şey gereğinden fazla basitti, diye birden farkına vardı.

Ya 1931 ve 1940'taki felaketler? Birine o da dahildi ve yaşanan hadiselerin ne kadar komplike olduğunu biliyordu. Barrett'ın yaptığı listeyi düşündü. Birbirinden farklı, yüzden fazla fenomen o listede sıralanmış olsa gerekti. Bu hafta vuku bulanlar son derece çeşitliydi. Bütün bunların bir lamba gibi kapatılabilecek radyasyon olması anlamlı gelmiyordu işte. Doğru, endişelerini destekleyecek bir mantık yoktu ama onları defedemiyordu. Geçmişte pek çok "nihai cevap" olmuştu, insanlar Cehennem Evi'nin sırrını bildiklerine yemin etmişlerdi. Florence kendisininkine inanmıştı ve bu inanç onu yok oluşuna götürmüştü. Şimdiyse Barrett nihai cevaba sahip olduğunu düşünüyordu. Kabul etmek gerekir ki Barrett kendinden emin oluşunun sağlamasını yapmış gibi görünüyordu. Buna rağmen, ya hatalıysa? Eğer evin yinelenen bir metodu varsa, o da kişi nihai cevaba sahip olduğunu düşündüğünde son saldırısını gerçekleştirmekti.

Fischer kafasını salladı. Buna inanmak istemiyordu. Mantık çerçevesinde düşünürse, buna *inanamazdı* da. Barrett haklı çıkmıştı. Ev temizdi.

Birden, şapelin zeminindeki içinde "B" harfi yazılı kanlı çemberi hatırladı. Belasco'nun B'si olduğu açıktı ama Florence neden böyle

bir şey yapmıştı? Yaklaşan ölüm düşüncelerini mi köreltmişti? Yoksa belirginleştirmiş miydi?

Hayır. Belasco olamazdı. Ev temizdi. Bizzat kendisi hissetmişti, Tanrı aşkına! Barrett tamamen haklıydı. Elektromanyetik radyasyon bütün sorunların cevabıydı.

Öyleyse neden ayağı gaza gittikçe daha kuvvetli basıyordu? Neden kalbi hızla atmaya başlamıştı? Neden ensesinde buz gibi bir karıncalanma vardı? *Neden gittikçe artan bir korku ve endişeyle çok geç olmadan eve dönmesi gerektiğini hissediyordu*?

14.17

Barrett üstünde bornoz ve ayağında terlikle banyodan çıktı. Topallayarak Edith'in yatağına gitti ve kenarına oturdu. Kadın yorganın altında uzanmış yatıyordu. "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu Barrett'a.

"Fevkalade hissediyorum."

"Parmağın nasıl oldu?"

"Eve döner dönmez kontrol ettireceğim." Kadına, duştayken sargıyı açmaya çalıştığını ancak acının etkisiyle neredeyse bayılacağı için durmak zorunda kaldığını söylemeyecekti.

"Ev." Edith dalgınca gülümsedi. "Sanırım evimizi tekrar göreceğimize hâlâ inanamıyorum."

"Yarına orada olacağız." Barrett suratını ekşitti. "Bugün orada olurduk, eğer Deutsch'un oğlu tam bir–"

"Orospu çocuğu olmasaydı," diye ekledi kadın.

Barrett gülümsedi. "Az bile dedin." Gülümsemesi kayboldu. "Korkarım güvencemiz gitti, hayatım."

"Benim güvencem sensin," dedi kadın. "Bu evden seninle birlikte ayrılmak benim için milyonlarca dolar değerinde." Adamın sol elini tuttu. "Gerçekten bitti mi, Lionel? Hepsi bitti mi?"

Adam başıyla onayladı. "Hepsi bitti."

"İnanması o kadar zor ki."

"Biliyorum." Kadının elini sıktı. "Sana söylemiştim dersem aldırmazsın, değil mi?"

"Artık bittiğini bildiğim sürece hiçbir şeye aldırmam."

"Bitti."

"Çözüme bu kadar yakınken ölmek zorunda kalması ne yazık!"

"Çok yazık. Buradan ayrılmasını sağlamalıydım."

Kadın diğer elini de adamın elinin üstüne koydu ve güven verircesine bastırdı. "Elinden geleni yaptın."

"Evvela onu yalnız bırakmamalıydım."

"Uyanacağını nereden bilebilirdin?"

"Bilemezdim. Akıl almaz bir durum. Bilinçaltı, sanrısını doğrulamaya öyle niyetliydi ki bünyesi gerçekten de yatıştırıcıyı reddetti."

"Zavallı kadın," dedi Edith.

"Zavallı, kendini kandıran kadın. Son anda bile aceleyle içinde 'B' harfi yazılı çemberi karalıyor kendi kanıyla. Son nefesini verirken bile haklı olduğuna, onu öldürenin Belasco olduğuna inanmak zorundaydı; baba veya oğul, hangisi bilmiyorum. Bunları yapanın kendi zihni olduğuna inanmayı kabul edemezdi." Yüzünü buruşturdu. "Ne kadar acınası bir son olmalı; acıyla kıvranmış, dehşete düşmüş–"

Edith'in suratındaki ifadeyi göründe durdu. "Üzgünüm."

"Sorun değil."

Kendini gülümsemeye zorladı. "Pekâlâ, Fischer bir saate kadar dönmüş olur ve o zaman gidebiliriz." Adamın suratı asıldı. "Florence'ın naaşını teslim ederken gözaltına alınmadığını varsayarsak."

"Bu eski evi özleyeceğimi söyleyemem," dedi kadın birkaç dakika sonra.

Barrett hafifçe güldü. "Ben de öyle. Buna rağmen–" Bir an düşündü. "Nasıl desem? Burası benim zafer sahnem."

"Evet." Başıyla onayladı. "Bu bir zafer. Ne yaptığını gerçekten anlayamasam da bunun ne kadar önemli olduğunun farkındayım."

"Övünmek gibi olmasın ama bu olay parapsikolojinin yüksek sosyetede yer bulmasına epey yardımcı olacak."

Edith gülümsedi.

"Çünkü bu bilim," dedi. "Hurafe değil. Muhaliflerin hata bula-

cağı bir nokta yok, gerçi deneyeceklerine eminim. Fiziksel fenomene karşı alışılagelmiş yaklaşıma itiraz ettiklerinde onlarla tartışacak değilim. Çoğu fenomenin ve savunucularının üzerinde gezinen alışageldik şarlatanlık aurasına kızgınlıkları mazur görülebilir. Genellikle, psişik araştırmaların itibarlı bir görünümü yok. Bu nedenle muhalifler ciddi bir şekilde inceledikleri için kendileriyle alay edilmesi riskini göze almaktansa onunla kendileri alay ediyorlar. Sorgusuz sualsiz bir değerlendirme bu ve ne yazık ki bilime yüzde yüz aykırı. Korkarım, parapsikolojinin önemini mümkün olduğu kadar görmezden gelmeye devam edecekler, ta ki Huxley'nin, 'Gerçeğin karşısında küçük bir çocuk gibi oturun, önyargılı bütün düşüncelerden vazgeçmeye hazır olun, doğa sizi nereye ve hangi sonsuz derinliklere doğru yönlendirirse alçak gönüllülükle takip edin,' cümlesine kulak verene kadar."

Kendini bilen bir şekilde kıkırdadı. "Nutuk bitmiştir." Üzerine uzanıp, kadını yanağından nazikçe öptü. "Kafa şişiren kocan seni seviyor," dedi.

"Ah, Lionel." Kollarını adamın boynuna sardı. "Ben de seni seviyorum. Ve seninle gurur duyuyorum."

Kadın uyuyordu. Barrett parmaklarını kadınınkilerden dikkatle ayırdı ve ayağa kalktı. Kadına bakıp gülümsedi. Bu uykuyu hak ediyordu. Cehennem Evi'ne geldiklerinden beri iyi bir gece uykusu çekmemişti. Yataktan öteye doğru dönerken gülümsemesi genişledi. Cehennem Evi yanlış bir adlandırmaydı artık. Bugünden itibaren yalnızca Belasco evi olacaktı.

Yavaş ve rahat hareketlerle üstünü giyinirken eve ne olacağını düşündü. Bilim için bir mabet yeri olmalıydı. Bununla birlikte, Deutsch en yüksek fiyat verene satardı kuşkusuz. Keyifle homurdandı. Birinin eve sahip olmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu çünkü.

Duvar aynasındaki yansımasına bakarken saçını taradı. Gözü odanın öbür yanındaki sallanan sandalyeye takıldı ve yine gülümsedi. Anlamsız kinetik enerjinin sonsuz küçük hareketleri... bunların

hepsi bitmişti şimdi. Artık rüzgârlar veya kokular, kendi kendine çarpmalar, hiçbir şey yoktu.

Odayı geçip koridora çıkarak merdivenlere yöneldi. Fischer'ın, Florence'ın cesedini kasabaya hemen götürmekte ısrarcı olmasına minnettardı. Cesedi bagaja koymayacağını biliyordu ve Caribou Falls'a kadar onca yolu arka koltukta bir cesetle geçirmek Edith için son derece ıstıraplı olurdu. Fischer'ın dönüşünün çok uzun sürmeyeceğini umdu. İştahı epeyce yerindeydi, bu hafta bir ilkti bu. Bir kutlama yemeği, diye düşündü. Birden aklına geldi, zavallı ihtiyar Deutsch asla bilemeyecekti artık. Muhtemelen böylesi daha iyiydi. Deutsch daha iyisini istediğinden—ya da hak ettiğinden— değil ama.

Devasa antreyi süzerek merdivenden ağır ağır indi. Bir müze, diye düşündü. Cidden, artık tehdit kovulduğuna göre bu evle bir şeyler yapılmalıydı.

Topallayarak antreyi geçti. Duş aldıktan sonra bedenini tam boy banyo aynasında, özellikle zorlu bir maçtan sonraki profesyonel bir boksörün vücudu gibi göründüğünü hayal ederek incelemişti; mor-siyah çürükler her yerdeydi. Baldırındaki yanık deri de hâlâ kasılıyordu. Yaralı bölgenin etrafındaki deriyi çekmesiyle oluşan gerginliği hissedebiliyordu. Kavalkemiğindeki sıyrık da hâlâ acıyordu, bacağı ve başparmağı da öyle. Barrett kendini tutamayıp güldü. Olimpiyatlara hazır değilim, diye düşündü.

Büyük salonu geçip Çevirici'ye doğru yürüdü. Bir kez daha ana göstergeye huşuyla bakakaldı: 14.780. Değerin bu kadar yüksek olabileceğini hiç hayal etmemişti. Bu mekânın lanetli evlerin Everest'i olmasına şaşırmamak gerekirdi. Neredeyse hayranlıkla başını salladı. Ev, ismini hak ediyordu.

Döndü ve masaya doğru topalladı, gerekecek paketlemeyi gözünde canlandırınca kaşlarını çattı. Sıralanmış ekipmanlara baktı. Bununla birlikte, belki paketlemek zorunda kalmazdı. Limuzinin bagajına tampon olması için battaniyeler koyarlarsa, ekipman havlulara veya başka bir şeye sarılabilirdi. Belki birkaç sanat eserini de almalıyız, diye düşündü. Gülmesini bastırdı. Deutsch yokluklarını hissetmezdi. Bir parmağıyla EMR sayacının üstüne dokundu.

Gösterge ibresi kımıldadı.

Barrett irkildi. Gözlerini dikip ibreye baktı. Yeniden hareketsizdi. Tuhaf, diye düşündü. Sayaca dokunması statik enerjiyle ibrenin hareketlenmesine neden olmuş olmalıydı. Bir daha olmayacaktı.

İbre göstergenin bir ucundan diğerine zıpladı, sonra sıfıra geri döndü.

Barrett'ın sağ yanağı seğirdi. Neler oluyordu? Sayaç kendi kendine çalışamazdı. EMR yalnızca bir psişiğin orada bulunmasıyla ölçülebilir enerjiye dönüşebilirdi. Kuru bir kahkaha attı. Bunca yıldan sonra medyum olduğumu keşfedersem garip olur, diye düşündü. Alaycı bir ses çıkardı. Bu saçmaydı. Hem, evde hiç radyasyon kalmamıştı. Hepsini ortadan kaldırmıştı.

İbre hareket etmeye başladı. Sıçramadı ya da dalgalanmadı. Yavaş yavaş artan bir radyasyonu kaydeder gibi gösterge boyunca santim santim hareket etti. "Hayır," dedi Barrett. Ses tonu öfkeliydi. Bu aptalcaydı.

İbre hareket etmeye devam etti. 100 çizgisini, 150 çizgisini geçerken Barrett dik dik baktı. Kafasını salladı. Bu gülünçtü. Kendi başına kaydedemezdi. Dahası, evde kaydedecek hiçbir şey yoktu. "Hayır," dedi tekrar. Sesinde korkudan çok öfke vardı. Tek kelimeyle mümkün değildi.

Öyle aniden sıçradı ki boynu acıdı. Dinamometrenin ibresinin ana gösterge boyunca yay çizmeye başlamasını izledi. Bu *imkânsızdı*. Bakışları termometrenin ekranına sıçradı. Sıcaklıkta bir düşüş kaydetmeye başlıyordu. "*Hayır*," dedi. Kinle solmuştu yüzü. Bu saçmalıktı, tamamıyla mantıkdışıydı.

Kamera klik ettiğinde nefesini tuttu. Şaşkınlıkla baktı ve içindeki filmin kurulduğunu işitti, lensin tekrar klik ederek kapandığını duydu. Nefesi kesildi bir kez daha. Renkli ışıkların rafı yanıp, sönüp yeniden yanarken kasları kasıldı. "*Hayır*." İnatla kafasını salladı. Bu kabul edilemezdi. Bir çeşit hileydi, düzmeceydi bu.

Test tüplerinden biri ortadan ikiye ayrılıp bulunduğu raftan düşerek masanın üzerinde takırdadığında şiddetle irkildi. *Bu olamaz!* Kafasında itiraz eden bir ses duydu. Ansızın Fischer'ın tek sorusunu

hatırladı. "Hayır!" diye parladı. Masadan geri çekildi. Bu düpedüz imkânsızdı. Bir kez defedildiğinde, radyasyonun eski duruma dönecek herhangi bir gücü yoktu.

Işık rafı hızla titremeye başlayınca haykırdı. "Hayır!" diye kükredi. Buna inanamazdı! Tüm aletlerinin ibreleri sayaçlarında kıpırdıyor değildi. Termometre ani bir sıcaklık düşüşü kaydetmiyordu. Elektrikli ocak yanmaya başlamamıştı. Galvanometreler kendi kendine kayıt yapmıyordu. Kamera fotoğraf çekmiyordu. Tüpler ve kaplar birer birer kırılmıyordu. EMR sayacının ibresi 700 çizgisini geçmemişti. Hepsi sanrıydı. Bazı duyuların anomalisinden mustaripti. *Bu-gerçekleşiyor-olamaz.* "Yalan!" diye haykırdı, yüzü hiddetle çarpılmıştı. "Yalan, yalan, *yalan*!"

EMR sayacı şişmeye başlayınca ağzı açık kaldı. Sanki lastikten yapılmış gibi yanları ve üstü kabarırken korku içinde bakakaldı. *Hayır.* İnkârla başını salladı. Aklını kaçırmak üzereydi. Bu olanaksızdı. Bunu kabul edemezdi. Bunu–

Sayaç aniden patlayınca çığlık attı. Metal kıymıklar yüzüne ve gözlerine saplandığında tekrar çığlık attı. Bastonunu bıraktı ve elleriyle yüzünü kapattı. Masanın üstünden bir şey fırladı ve kamera bacaklarına çarparken adam geriye doğru sarsıldı. Dengesini kaybetti, düştü. Ekipmanların yere düştüğünü duydu sanki biri fırlatıyormuş gibi. Görmeye çalıştı ama yapamadı, körlemesine ayağa kalktı.

Çok geçmeden ona vurdu; o oyuncakmışçasına ayaklarından şiddetle çeken ezici, buz gibi bir güç. Çarpılmış hayret çığlığı adamdan sel gibi taşarken buz gibi güç onu havaya kaldırdı ve Çevirici'ye doğru şiddetle fırlattı. Barrett kolunun kırıldığını hissetti. Yere düşünce acıyla feryat etti.

Görünmez güç onu tekrar yakaladı ve salon boyunca sürüklemeye başladı. Elinden kurtulamıyordu. Nafile yere yardım istemeye çalışırken yerde sarsıldı ve kaydı. Koca bir masa yolunu tıkadı. Bunu fark ederek sağ kolunu havaya savurdu, masanın kenarına çarptı, sargılı başparmağı bileğine değecek kadar kıvrıldı. Yarım kalan ıstırap çığlığıyla ağzı sarsılarak açıldı. Elinden kan fışkırmaya

başladı. Masanın üstünden hızla çekildi ve cumbalak tekrar yere düştü. Elinden sarkan başparmağın, kemik ve deri parçalarının belli belirsiz görüntüsü gözüne takıldı.

Onu antre boyunca vahşice sürükleyen güce karşı koymaya çalıştı ama gücün sıkıca tutuşu karşısında acizdi, görünmez bir yaratığın ağzındaki oyuncak gibiydi. Gözleri görmeden bakıyordu, yüzü kanla çizgi çizgi boyanmış bir korku maskesi gibiydi. Önce koridorun sonuna sürüklendi. Kavrayan eller kalbini ezerken göğsü kızgın bir acıyla doldu. Nefes alamıyordu. Kolları ve bacakları hissizleşiyordu. Suratı kararmaya başladı, kırmızıya döndü ardından mora. Boynundaki damarlar şişti, gözleri pörtlemeye başladı. Ağzı açılarak sarktı, zalim güç onu merdivenlerden aşağı sektirerek indirir ve sakat vücudunu çarpma kapıdan geçirirken nafile yere havayı içine çekiyordu. Fayans zemin altından hızla aktı. Kuvvetle boşluğa fırlatıldı.

Buz gibi suya çarptı. Onu kavrayan güç adamı dibe doğru çekti. Boğazına sular doldu. Boğulmaya başladı, çırpındı. Güç onu serbest bırakmayacaktı. Su ciğerlerine doğru aktı. İki büklüm oldu, gözlerini dikmiş dibe bakıyordu boğulurken. Başparmağından akan kan her şeyi gölgeliyordu. Güç onu yavaşça çevirdi. Yukarı doğru bakıyordu şimdi, kızılımsı bir sisin içinden görüyordu. Biri havuzun kenarında dikilmiş ona bakıyordu.

Zayıf çabasının çıkardığı ses azaldı. Yukarıdaki suretin görüntüsü bulanıklaştı, gölgeler içinde gözden kaybolmaya başladı. Barrett dibe oturdu, bir kez daha gözleri görmez olmuştu. Zihninin oyuklarının derinliklerinde bir yerde zayıf bir idrak kırıntısı hâlâ çırpınıyordu, acı içinde haykırıyordu: *Edith*!

Sonra, hiçliğin içine düşerken, bir kefenle sarılıyormuşçasına, her şey karardı.

14.46

Edith'in sol eli sıçradı birden. Alyansı ortadan ikiye ayrılıp yatağa düşmüştü. Göz kapaklarını tekrar tekrar kırptı. Oda karanlıktı. "Lionel?"

Kapı açıldı. Koridor da karanlıktı. Biri içeri girdi. "Lionel?" dedi tekrar.

"Evet."

Sersemce doğruldu. "Ne oldu?"

"Endişelenecek bir şey değil. Jeneratör kapandı sadece."

"Of, hayır." Görmeye çalıştı. Fazla karanlıktı.

"Önemli değil," dedi Lionel. Ayak seslerinin odayı geçtiğini duydu, adamın ağırlığının yatağın öteki yanına yerleştiğini hissetti Edith. Gergin bir şekilde uzandı ve adamın eline dokundu. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Elbette." El, kadının saçlarını okşamaya başladı. "Endişelenme. Bu fırsattan yararlanalım."

"Ne?" Adama uzandı ama adam düşündüğünden daha uzaktaydı.

"Uzun zamandır yapmadık." Lionel'ın eli karısının yanağına kaydı. "Ve buna ihtiyacın var."

Edith kuşkulu bir ses çıkardı. Adamın eli sol memesine kaydı ve sıkmaya başladı. "Lionel, yapma," dedi.

"Neden yapmayayım?" diye sordu. "Senin için yeterince iyi değil miyim?"

"Sen ne–"

"Fischer yeterince iyi," diye sözünü kesti. "Florence Tanner bile yeterince iyiydi." Memesindeki parmaklarını iyice sıktı, canını yakıyordu. "*Artık bu ihtiyar* için *biraz amcığa ne dersin*?"

Edith elini çekmeye çalıştı. Kalp atışının hızlandığını hissetti. "Hayır," diye mırıldandı.

"Evet," dedi. Aniden eli aşağı indi. Bacaklarının arasını kavramak için eteğini yukarı itti. "*Evet, seni lezbiyen orospu.*"

Işıklar yandı.

Edith çığlık attı. El onu bırakıp geri çekildi. Kansızdı, bilekten kopuktu, göğsünün üzerinde süzülüyordu şimdi, çarpılmış yüzünün önünde havada hopluyordu, damar uçları sarkıyordu. Karyola başlığına doğru geri çekildi Edith. El memesine indi bir kez daha, başparmağı ve işaret parmağı arasındaki meme ucunu çimdikliyordu. Edith tiz bir çığlık atıp elden kurtulmaya çalıştı. El cüzzamlı

bir örümcek gibi ileri atıldı, Edith'in yüzüne kenetlendi, soğuktu ve mezar gibi kokuyordu. Çılgın bir feryat koydu kadın ve gri el geriye uçtu. Edith bacaklarını hızla yukarı kaldırıp ona çılgınca tekme attı. El zıpladı ve havada hareketler yapmaya başladı, parmaklar deli gibi kıpırdanıyordu.

Ansızın aşağı doğru daldı, yatak örtüsünün içinde gözden kayboldu ve yorgan kabarmaya başladı, hızla şişiyordu. Nefes nefese, Edith yatağın üzerinden atladı, ayağa fırladı. Yatağın köşesinden sendeleyerek kapıya doğru kaçtı. Yorgan havalandı. Göz açıp kapayıncaya kadar, Edith'in çevresi bir güve bulutu tarafından örtüldü. Güveler kadını tamamen sardı, gri kanatları suratına vuruyordu, gövdeleri saçında çırpınıyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama güveler ağzına uçtu, dehşetle tiksinerek tükürdü, dudaklarını birbirine bastırdı. Güveler kulağına uçtu. Kuru kanatları çılgınca gözlerine çarptı. İki kolunu da suratının önünde savurdu, sekizgen masaya çarptı ve düşmeye başladı.

Yere düşmeden önce güveler ortadan kaybolmuştu. Sertçe yere kapaklandı ve dizlerini çizdi. Masa gürültüyle hemen yanına düştü, Lionel'ın elyazmasının sayfaları önündeki halının üzerine saçıldı. Sayfalar havalandı. Ne yaptığını bilmeden panikle onlara doğru atıldığı sırada bütün kâğıtlar gözlerinin önünde paramparça oldu. Kâğıt parçaları havaya fırlayıp devasa kar taneleri gibi salınarak aşağı doğru yağdı. Edith onlardan geriye kaçtı, elleri ve ayaklarıyla yerden destek alıyordu. Bir adam gülmeye başladı. Edith dehşetle etrafa baktı. "Lionel," diye mırıldandı. "Lionel." Kendi sesinin bir bant kaydı gibi yeniden çaldığını duydu. "Hayır," diye yalvardı. "Hayır," diye kendi sesi tekrar etti. Edith inledi. İnlemesini duydu tekrar. Ağlamaya başladı, havada yankılanan ağlama sesini duydu. Umutsuz bir hamleyle ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu. Hızla kapıyı çekti, boğuk bir çığlıkla geriye sıçradı.

Florence kapı aralığında duruyordu, çıplaktı, ona bakıyordu, simsiyah kan uyluklarından ve bacaklarından aşağı akıyordu. Edith avazı çıktığı kadar bağırdı. Karanlık onu çevreledi. Düşmeye başladı.

Bir elektrik akımı vücudunu kasınca aniden kalktı. Karanlık uzaklaşmıştı, bilinci keskin bir şekilde yerindeydi, kendini boş kapı aralığına atarken bile bayılmasına izin verilmediğini biliyordu. Koridora çıkıp merdivenlere yöneldi. Hava sis kaplıydı. Dağ gölünün kokusunu aldı. Bir suret önünü kesti. Edith aniden durdu. Kadın beyaz bir gecelik giyiyordu. Sırılsıklamdı, siyah saçları gri yüzüne yapışmıştı. Kollarında bir şey tutuyordu. Edith kadının elindeki şeye tiksintiyle baktı; tam gelişmemişti, ucube gibiydi. *Piç Bataklığı!* diye bağırdı bir ses kafasının içinde. Boğazında çılgın bir iniltiyle geri çekildi.

Sırtına vuran bir şey kadını olduğu yerde döndürdü. Düşmemek için koşmak zorunda kaldı Edith. Merdivenlere gitmiyordu! Kendini durdurup dönmeye çalıştı ama uzuvlarını kontrol edemiyordu. Florence üstüne atılırken çığlık attı. Soğuk kolların etrafında kenetlendiğini hissetti ve ölü dudaklar onunkilere bastırınca çığlığı yarıda kesildi. Öğürerek uzandı, deliye dönmüş gibi kafasını çekmeye çalıştı.

Florence ortadan kayboldu. Edith birden çekilince düşmüştü. Dizlerinin üzerine indi. "Lionell" diye bağırdı Edith. "Lionell" diye kükredi alaycı bir ses. Soğuk rüzgâr ona hücum etti, kıyafetlerini ve saçını kamçılıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı. Buz gibi bir şey boynuna çarptı. Dişler derisine derince girerken Edith acıyla haykırdı. Elleri havaya savruldu ama hiçbir şey yoktu. Pis kokulu salya tenin-den aşağı akıyordu. Delik izlerini hissetti. "Lionell" diye haykırdı acı içinde.

Adam, "Buradayım!" diye cevap verdi. Edith hızla kafasını yukarı kaldırdı. Koridordan ona doğru koşuyordu! Güçlükle ayağa kalktı ve adama doğru koşturdu. Kendini onun kollarına attı. Anında geri çekildi ve onu tutan kişiye baktı. Babasıydı; yüzünde bir embesilin boş ifadesi vardı, çevresi kızarmış gözleriyle ona bakıyordu aptalca bir neşeyle, ağzı ardına kadar açıktı, dili dışarıdaydı. Babası onu kendine çekmeye başladı, göğüs kafesi hayvani bir zevkle gürlüyordu. Çıplaktı, erekte olmuştu. Edith adamdan uzaklaştı. Koşmaya çalıştı ama bir şey yan tarafından çarptı. Dengesini

kaybedip antreye bakan tırabzana doğru sendeledi. Tırabzana çarpınca acı içinde bağırdı. Babası devasa penisini iki eliyle tutmuş, üzerine yürüyordu. Aşağıda ölmek, bu dehşetten kaçıp kurtulmak için tırabzana sarılarak üstüne tırmanmaya başladı.

Güçlü eller onu yakaladı. Edith korku içinde döndü. Lionel onu tutuyordu. Adama bakakaldı, inanmayı reddediyordu. "Edith! Benim!" Adamın tanıdık sesi hıçkırarak ağlayıp ona doğru düşmesine neden oldu. "Götür beni buradan," diye yalvardı.

"Derhâl," diye cevapladı. Sol kolunu kadının belini sardı, merdivenlere doğru koştu. Edith ona baktı. Bastonu yoktu, topallamıyordu. "Hayır," diye inledi kadın. "Sorun yok," dedi adam. Merdivenden aşağı hızla götürdü kadını. Edith ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Benim," dedi Lionel. Kadın yeniden hıçkırdı. Adam onu bırakmayacaktı. Yankılı kahkahalar havada yayıldı. Edith etrafına baktı ve aşağıda toplanan kalabalığı gördü, onları memnuniyetle izliyorlardı. Lionel'a döndü ama yanındaki Lionel değildi artık. Onun korkunç, kötü bir taklidiydi, her özelliği iğrenç ve abartılıydı. "Benim. Benim," derken sesi habisçe alaylıydı. "Hayır!" diye feryat etti. Çaresizce boğuştu adamla. Tutuşu çok güçlüydü. Önüne bakmıyordu bile. Beraber koşarlarken kadına bakarak pis pis sırıtıyordu. Edith gözlerini kapadı. Bir an önce bitsin! diye yalvardı.

Antre, koridor. Yolu hızla katettiğini hissetti Edith. Çıt bile çıkaramıyordu. Tiyatronun kapısı savrularak açıldı, kadın içeriye itildi. Gözlerini açtı ve kadife koltuklarda oturan çıplak insan kalabalığını gördü, müşkül durumuyla eğlenerek keyifle inliyorlardı. Basamaklardan yukarı doğru neredeyse sürüklendi. Lionel'ın erekte olmuş taklidi onu bir direğe bağladı. Edith izleyicilere baktı. Azgın bir beklentiyle uluyorlardı. Giysileri parçalanırken haykırdı Edith. İnsanlar tezahürat etti. Sesler kulağa boğuk geliyordu, başka bir dünyadandı. Edith öksürük gibi bir hırıltı duydu ve başını çevirdi. Saldıracak gibi çöken bir leopar sahne boyunca azametle yürüdü. Edith bağırmaya çalıştı ama boğazından hiçbir şey çıkmadı. İzleyiciler bağırdı. Edith gözlerini kapadı. Leopar sıçradı. Hayvanın de-

vasa dişlerinin kafasının derinliklerine battığını hissetti; sıcak, kan kokan ekşi nefesi suratına akın ediyordu. Hayvanın arka bacaklarının çılgınca vurmaya başladığını, pençelerin karnını deştiğini hissetti. Koyu acı kavurdu kadını ve acıyla feryat ederken geri düştü.

Tozlu sahnede büzüşüp kaldı. Kalp atışları düzensizdi, doğruldu. Tiyatro salonu boştu. Hayır. Biri vardı; arka sırada gölgede oturuyordu, siyah giyimliydi. Derin bir sesin zihninde yankılandığını duydu sanki. *Evime hoş geldin,* dedi o ses.

Kalkmaya çalıştı, bacakları boşaldı ve duvara doğru yığıldı. Zorla kalktı ve basamaklara doğru yalpaladı. Lionel önünde dikiliyordu. "Benim," dedi. Acı içinde feryat etti kadın. Tiyatro salonunun içinde kahkahalar yükseldi. Edith kapıya doğru sendeledi ve iterek açtı. Lionel koridorda dikiliyordu. "Benim," dedi.

Antreye ulaşmaya çalıştı ama yapamadı; yan döndü. Lionel kiler merdiveninin sahanlığında bekliyordu. "Benim!" diye bağırdı. Önündeki merdiven boşluğu ikiye ayrıldı. Lionel dipte duruyor, ona sırıtıyordu. "Benim!" diye bağırdı. Edith inledi, tırabzan parmaklıklarını tutarken kısmen destek alarak kısmen de kendi gücüyle aşağı indi. Lionel metal kapıların yanında dikiliyordu.

"Benim!" diye bağırdı. Döner kapılar hızla açılıp içerideki duvara gürültüyle çarptı. Lionel havuzun yanında dikiliyordu. "Benim!" diye bağırdı. Güç onu adamın olduğu yöne itti. Edith öne doğru tökezledi, havuzun yanında durdu. Kanlı suyun içine baktı.

Lionel su yüzeyinin hemen altında süzülüyor, boş gözleri ona bakıyordu.

İşte o zaman delilik Edith'i ele geçirdi. Geriledi, çığlık atıyor, dışarıdaki koridora doğru sendeliyordu. Bir suret basamaklardan aşağı atlayarak indi ve onu kollarından yakaladı. Deli gücüyle karşı koydu kadın, cinnet çığlıkları boğazından sel gibi taşıyordu. Suret ona bağırdı ama o sadece kendi sesini duyuyordu. Bir şey çenesine vurdu ve birden düşüyordu, derinliklere inerken durmaksızın çığlık atıyordu.

15.31

Edith kıpırdandı tekrar. Gözleri titreşerek açıldı. Birkaç saniye boyunca arabanın ön tarafına doğru boş boş baktı. Daha sonra kafa karışıklığı içinde döndü, adamı gördüğü anda irkildi. Kafası karışık, sessizce baktı adama.

"Sana vurmak zorunda kaldığım için üzgünüm," dedi.

"O sen miydin?"

Adam başıyla onayladı.

Edith aniden etrafına baktı. "Lionel."

"Naaşı arabanın bagajında."

Edith kapıya yöneldi ama Fischer kadını tuttu. "Onu görmek istemezsin." Adamın kavrayışına karşı koymaya devam etti. "Yapma," dedi Fischer.

Edith arkasına yaslandı ve yüzünü Fischer'dan uzağa çevirdi. Fischer sessizce oturup kadının ağlamasını dinledi.

Birdenbire adama döndü. "Gidelim buradan," dedi.

Fischer tepki vermedi.

"Sorun ne?"

"Ben gitmiyorum."

Edith anlamıyordu.

"İçeri geri döneceğim."

"İçeri mi?" Kadın dehşete kapılmış görünüyordu. "İçerisinin nasıl olduğunu bilmiyorsun."

"Yapmak zorunda–"

"Nasıl olduğunu bilmiyorsun!" diye adamın sözünü kesti. "Kocamı öldürdü! Florence Tanner'ı öldürdü! Eğer sen dönmüş olmasaydın beni de öldürecekti! Orada kimsenin şansı yok!"

Fischer itiraz etmedi.

"İki ölüm kâfi değil mi? Sen de mi ölmek zorundasın?"

"Ölmeyi planlamıyorum."

Adamın elini sıkıca tuttu. "Beni bırakma, lütfen."

"Yapmak zorundayım."

"*Hayır*."

"Yapmak zorundayım."

"Lütfen bunu yapma!"

"Edith, yapmak zorundayım."

"Hayır! Değilsin! *Değilsin!* Oraya geri dönmek için hiçbir sebep yok!"

"Edith." Fischer iki eliyle kadının elini tuttu ve ağlamasının hafiflemesini bekledi. "Dinle beni."

Gözleri kapalı bir şekilde kafasını iki yana salladı kadın.

"Yapmak zorundayım. Florence için. Eşin için."

"Onlar bunu yapmanı istemez–"

"Ben istiyorum," diye araya girdi Fischer. "Buna ihtiyacım var. Eğer Cehennem Evi'nden şimdi ayrılırsam kendimi hiç affedemem. Bütün hafta hiçbir şey yapmadım. Bu sırada eşin ve Florence laneti çözmek için ellerinden geleni yapı–"

"Çözüm bulamadılar yine de! Çözmenin bir yolu yok."

"Belki yoktur." Duraksadı. "Her halükârda deneyeceğim."

Edith kafasını hızla kaldırıp baktı, adamın bakışlarını görünce sustu, hiçbir şey söylemedi. "Deneyeceğim," dedi Fischer.

İkisi de suskundu. En sonunda Fischer sordu, "Araba kullanabiliyorsun, değil mi?"

Kadının ifadesinde bir umut ışığının izlerini gördü. "Hayır," dedi Edith.

Nazikçe gülümsedi adam. "Evet, kullanabiliyorsun."

Edith'in çenesi göğsüne doğru düştü. "Öleceksin," dedi. "Lionel gibi. Florence gibi."

Fischer yavaşça nefes aldı.

"Ölürüm o hâlde," dedi.

Fischer köprüyü geçti ve dağ gölünü çevreleyen çakıllı patika boyunca ağır adımlarla yürüdü. Artık tek başınaydı. Birkaç dakika boyunca bu farkına varış içini öylesine korkuyla doldurdu ki neredeyse dönüp kaçacaktı.

Edith oradan ayrılırken ağlıyordu, nafile yere ağlamasını kontrol etmeye çalışmıştı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Cadillac'ı döndürmüş ve sisin içine sürmüştü. Fischer artık istese de istemese de evin içine girmek zorundaydı. Bu soğukta Caribou Falls'a kadar yürüyemezdi.

Yürürken spor ayakkabılarının tabanları çakılların üzerinde çıtırtı sesleri çıkarıyordu. Ne yapacağım? diye düşündü. En ufak bir fikri yoktu. Florence herhangi bir şey başarmış mıydı? Peki ya Barrett? Bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Sil baştan başlaması gerektiği gerçeğiyle yüzleşiyor olabilirdi.

Titremeye başladı, karşı koymak için sırtını sertleştirdi. Ne yapmak zorunda olduğunun bir önemi yoktu. Buradaydı; yapacaktı. Edith geri dönüp onun için yiyecek getirecek ve verandaya bırakacaktı. Ne kadar süre yeteceği de önemli değildi. Şu anda önemli olan tek bir şey vardı.

Yürümeye devam ederken, Florence'ın ona verdiği, göğsüne değen madalyonun farkına vardı. Edith'e bunu Barrett için de yaptığını söylemişti ama aslında tamamen Florence içindi. Zamanında yardım edebileceği, yardım etmesi gereken kişi oydu.

Ev yine karşısındaydı, sisle gizlenmiş dik kayada. Fischer durup eve baktı. Bin yıldır orada duruyor olabilirdi. Onun lanetine bir çözüm var mıydı? Bilmiyordu. Ama eğer yanıtı o bulamazsa, o hâlde kimse bulamazdı; bu kadarından emindi.

Verandanın merdivenlerinden kapıya kadar sessizce yürüdü. Kapı hâlâ aralıktı, Barrett'ın cesedini arabaya taşıdığı zaman bıraktığı gibiydi. Uzun süre tereddüt etti, içeri girmenin kesin ve geri dönülemez bir şekilde kaderini belirleyeceğini hissediyordu.

"Hay lanet." Nasıl bir kaderi vardı zaten? İçeri girdi ve kapıyı kapadı. Telefona ilerledi, ahizeyi kaldırdı. Hat kesikti. Ne bekliyordun ki? diye sordu kendi kendine. Ahizeyi masaya attı. Dünyayla bağlantısı tamamen kesikti şimdi. Dönüp etrafına baktı.

Antreyi geçerken evin onu canlı canlı yuttuğu hissine kapıldı.

18.29

Fischer büyük salondaki devasa yuvarlak masaya oturdu, sandviç yedi, bir fincan kahve içti; Edith iki torba yiyecek getirmişti ve tek kelime etmeden ayrılmıştı. Bu delilik, diye düşünüyordu Fischer. Son bir saattir durmaksızın bunu düşünmüştü.

Cehennem Evi'nin atmosferi tamamen hareketsizdi.

Bunun farkına varmak için kendini açması bile gerekmemişti. Önce üst kattan başlayarak evdeki bütün yatak odalarını, ister kullanılmış ister kullanılmamış olsun, gezerken farkındalık hemen ortaya çıkmıştı. Eğer ortamda herhangi bir varlık olsaydı, bunu hissederdi. Hiçbir şey yoktu. Çok garipti. O hâlde, Barrett'ı bu kadar vahşice öldüren neydi? Edith'i az kalsın ne öldürüyordu? Kadını kurtarmak için bodrum basamaklarından aşağı doğru koşturduğu sırada o varlığı fazlasıyla hissetmişti. Şimdi ise yoktu; ev, Çevirici kullanıldıktan sonra olduğu kadar boş hissettiriyordu. Bu bir çeşit numara da değildi, bundan emindi. Dün ilk kez kendini evin etkisine açtığında, bir şeyin gizlendiğini biliyordu. Kurnazlığını ve gücünü hafife almıştı ama orada olduğunu biliyordu.

Şimdiyse orada değildi.

Fischer gözlerini zemine dikti. Barrett'ın galvanometrelerinden biri ayağının yanında duruyordu, yan tarafı çatlaktı, yayları ve bobinleri parlak iç organlar gibi yarıktan dışarı uzanıyordu. Bakışlarını önce halının üzerinde duran diğer kırık ekipman parçalarına, ardından Çevirici'ye kaydırdı ve gözleri Çevirici'nin üzerindeki büyük ezikte sabitlendi. Müthiş yıkıcı bir şey bu odayı, bu ekipmanı ve Barrett'ı vurmuştu.

Nereye kaybolmuştu?

İç çekti ve spor ayakkabılarının tabanını masanın kenarına dayadı. Sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. Şimdi ne olacak? diye düşündü. Kafasında iyi ve dramatik bir çözüm fikriyle geri dönmüştü. Ne için? Daha önce olduğundan bir adım ileriye gidememişti. Üstünde çalışabileceği herhangi bir şey bile yoktu şimdi.

İlk kattaki bütün odaları inceleyerek gezmiş, yemek salonundaki enkaza bakarak neredeyse yirmi dakika boyunca dikilmişti: büyük masa şömine siperine saplanmıştı, devasa mihrap lambası hurdası çıkmış bir şekilde yerde duruyordu, devrilmiş sandalyeler, kırık tabakların ve cam eşyaların dökümtüsü, kahve demliği ve servis tabağı, etrafa dağılmış gümüşler, kurumuş yemek, kahve lekesi, şeker ve kremanın solgun kirleri. Bütün hepsine uzun uzun bakarken neler yaşandığını tahmin etmeye çalışmıştı. İkisinden hangisi haklıydı?

Barrett'ın iddia ettiği gibi, saldırıya neden olan Florence mıydı? Yoksa Florence'ın ısrarcı olduğu üzere Daniel Belasco muydu?

Bilmenin hiçbir yolu yoktu. Fischer mutfak boyunca yürümüştü, batı kapısından dışarı çıkmış ve koridoru geçip balo salonuna gitmişti. Avizeyi hareket ettiren neydi? Elektromanyetik radyasyon mu yoksa ölüler mi?

Şapel. Daniel Belasco, Florence'ı ele mi geçirmişti – yoksa intiharla son bulan cinnet miydi?

Garaja gitmişti, tiyatro salonuna, bodruma, havuzun kenarında yürümüş, saunaya girmişti. Barrett'a orada saldıran neydi? Akılsız bir güç mü yoksa Belasco mu?

Şarap mahzeni. Duvarın açık kısmına gözlerini dikerek orada dakikalarca beklemişti. Orada hiçbir şey yoktu; bir boşluktu sadece.

Güç neredeydi?

Fischer ses kayıt cihazını aldı ve masanın üzerine koydu. Uzatma kablosunu buldu ve fişini taktı, hâlâ çalıştığını görünce şaşırdı. Makarayı geri çevirdi, ardından BAŞLAT tuşuna bastı.

"Bekle!" dedi Barrett yüksek sesle. Devşirim sesleri geliyordu. Derin bir soluk duydu; kendininki miydi? Sonrasında Barrett konuştu: "Bayan Tanner transtan çıkıyor. Transtan ani çıkış kısa sistemik şoka neden oluyor." Birkaç dakikalık sessizlikten sonra kayıt cihazı kapandı.

Fischer kaseti daha geriye sardı, tekrar oynattı. "Teleplazmik duvak yoğunlaşmaya başlıyor," dedi Barrett'ın sesi. Sessizlik. Fischer, Florence'ın kafasını ve omuzlarını ıslak bir örtü gibi saran sise benzer dokuyu hatırladı. Neden fiziksel fenomen tezahür etmişti? Bu soru onu hâlâ rahatsız ediyordu. "Ayrı bir iplik aşağı doğru genişliyor," diye devam etti Barrett. Fischer makarayı geri çevirdi ve tekrar BAŞLAT tuşuna bastı. "Şu an medyumun solunumu iki yüz on," diyordu Barrett'ın sesi. "Dinamometre bin dört yüz altmış. Sıcaklık–" Birinin iç çekişiyle durdu. Edith, diye anımsadı Fischer. Bir anlık sessizlik. Sonra Barrett konuştu. "Havada ozon oluşumu."

Fischer makarayı durdurdu, geri çevirdi, kendi hâline bıraktı.

O anları tekrar yaşayarak ne öğrenmeyi umuyordu ki? Florence ve Barrett'a kendi inandıkları şeyleri doğrulamak dışında hiçbir artısı olmamıştı. Makarayı durdurdu, kaseti oynatmaya başladı. "Seanstakiler: Doktor ve Bayan Barrett, Bay Benjamin—" Fischer kapattı ve kaydı daha ileriye sardı.

Durdurdu ve çalıştırdı. Kayıt, Florence'a ait olan ama onunkine benzemeyen histerik bir çığlık sesiyle başladı: "... incitmek istemiyorum ama yapmak *zorundayım*!' Bir anlık sessizlik. Ses şöyle derken neredeyse kin doluydu: "Sizi uyarıyorum. *Hepinizi öldürmeden* önce *bu evden gidin*."

Ani bir çarpma sesi duyuldu. Edith'in korkmuş sesi, "Bu ne?" diye sordu. Fischer makarayı durdurdu, kaseti ters çevirdi ve tehditkâr sesi tekrar dinledi. Daniel Belasco'nun sesi miydi? Beş kez dinledi, kayıttan hiçbir şey çıkaramadı. Barrett haklı olabilirdi. Sesi, karakteri, tehdidi yaratan Florence'ın bilinçaltı olabilirdi.

Boğuk bir küfür savurarak kaseti yeniden geri çevirdi ve oynattı. "Evden gidin," dedi Kızıl Bulut'un buyurgan sesi. Böyle bir varlık hiç olmuş muydu yoksa o da Florence'ın kişiliğinin bir parçası mıydı? Fischer kafasını salladı. Homurdanma sesi geldi cihazdan. "Fayda yok," dedi ses. Derin ve toktu ama muhtemelen Florence'ın sesiydi, daha düşük bir perdeden çıkıyordu istemeden. "Fayda yok. Uzun süre burada. Dinlemiyor. Anlamıyor. İçeriden çok hasta." Onu üzmesine rağmen Fischer gülümsemek zorunda kaldı. Bir Amerikan yerlisi sesinin çok kötü bir taklidiydi. "Sınırlar," diyordu. "Uluslar. Koşullar. Bu ne bilmiyor. Aşırılıklar ve sınırlar. Sonlar ve hudutlar." Durakladı. "Bilmiyor."

"Siktir," dedi Fischer, makarayı durduran düğmeyi iterek. Daha ileriye sardı ve çalıştırdı. Sessizlik. "Şimdi, eğer siz—" diye Barrett başladı. "Kızıl Bulut, Tanner kadının rehber," diyerek Florence'ın derin sesi araya girdi. "Bu taraftaki yardımcı rehber medyum."

Bütün seansı dinledi: Kızılderilinin gürleyen sesi, mağara adamı varlığın betimlenmesi, "genç adam"ın "geliş"i, histerik sesin onları tehdit edişi, şiddetli darbeler, Barrett'ın beklenmedik fiziksel fenomenin başlangıcını tasviri.

İkinci seans: Florence'ın duası ve ilahisi, transa girişi, düşük perdeden titrek iniltiler, hırıltılı solumalar; Barrett'ın gayrişahsi sesinin göstergelerin değerlerini kaydedişi; onun materyalizasyon tasviri; gürleyen kahkaha, Edith'in çığlığı.

Kaset sessizce hareket etti. Fischer uzandı ve kayıt cihazını kapattı. *Hiç*, diye düşündü. Buraya Don Quijote gibi geri dönerek kimi kandırıyordu? Saçmalık.

Ayağa kalktı. Peki, evden ayrılmıyordu. Bir şey olmadan ayrılmayacaktı. İpin ucunu yakalamaya başlayana kadar ayrılmayacaktı. Bir yerde bir cevap olmalıydı. Pekâlâ, evi tekrar dolaşacaktı. Aradığı o küçük içgörü zerresini bulana kadar evi dip köşe araştırmaya devam edecekti. Ev boş hissettiriyordu ama bir yerinde hâlâ canlı bir şey vardı, cinayet işleyecek kadar güçlü bir şey.

Bütün yıl sürecek olsa bile onu bulacaktı.

Büyük salon boyunca ilerlerken kendini evin etkisine açmaya başladı. Bunun için herhangi bir tehlike yokmuş gibi görünüyordu. Hiçbir anlamı yokmuş gibi de görünüyordu. Buna rağmen, bir şey yapmak zorundaydı.

Bir şey onu ittiğinde savunmalarının sonuncusunu henüz indirmişti. Antreye doğru ilerliyordu ve beklenmedik itiş neredeyse düşmesine neden olmuştu. Bir yana doğru yalpaladı, istemsizce kollarını kavuşturdu, karşı koymaya hazırlandı.

Devamı gelmedi. Fischer kaşlarını çattı. Kendini tekrar açması gerektiğini biliyordu. Elle tutulur bir şey vardı en sonunda. Fakat onu hazırlıksız yakalamıştı. Kendini evin etkisine dün yaptığı gibi açık bırakmaya cesaret edemedi.

Tereddütle kalktı, etrafında dolanan varlığı hissediyor, onunla yüzleşmek istiyor ama korkuyordu.

Zayıflığına öfkelendi, kendini açtı.

Bir şey hemen kolunu yakaladı ve onu güney koridoruna doğru fırlattı. Fischer sendeleyerek durdu. Ani bir nefsi müdafaayla karın boşluğunu kapatan kavuşturduğu kollarını serbest bıraktı. Lanet olası bir korkak midye gibi kendini açıp kapamaya son vermeliydi!

İçindeki kapıyı, varlığın baskısını hissedecek kadar açtı. Yeni-

den koridora doğru yöneltildi. Görünmez eller kıyafetlerine asılıyor, elini tutuyor, kolunu kavrıyor gibiydi. Varlığın yumuşaklığına hayret ederek onunla birlikte hareket etti. Bu karanlık, yıkıcı bir güç değildi. Görünmez, masum bir teyzenin seni süt ve kurabiyeler için ite kaka mutfağa götürmesi gibiydi. Bu hisle birlikte Fischer neredeyse gülümsemeye niyetlendi; ısrarcı, evet, buyurgan ama tehditkâr olmaktan tamamıyla yoksun. Ani bir düşünceyle nefesini tuttu: Florence! Cevabın şapelde yattığına yemin etmiştil Bir sevinç dalgası taştı içinden. Florence ona yardım ediyordu! Ağır kapıyı itti ve içeri girdi.

Şapel kasvetli bir biçimde hareketsizdi. Fischer kadını görecekmiş gibi etrafına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Mihrap.

Kelime sanki biri yüksek sesle konuşmuşçasına açık seçik belirdi zihninde. Koridordan aşağı hızla ilerledi, kedinin ve sonra da düşmüş çarmıhın üstünden atlarken irkildi. Mihraba ulaştı ve açık duran İncil'e baktı. Gördüğü sayfanın başlığı DOĞUMLAR'dı. "Daniel Myron Belasco, 4 Kasım 1903'te, 02.00'de dünyaya geldi." Ürpertici bir hayal kırıklığı hissetti. Bu değildi; bu olamazdı.

İncil'in sayfaları bir tomar hâlinde çevrilince irkildi. Şimdi sayfalar tek tek hızla dönüyordu ve yüzüne hafif bir esinti vuruyordu. Durdular. Aşağı baktı, hangi paragrafı görmesi gerektiğini çıkaramıyordu. Elinin yukarı kaldırıldığını hissetti, sayfaya doğru yönlendirilmesine müsaade etti. İşaret parmağı bir satırın üzerine kondu. Okumak için kitaba doğru eğildi.

"Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa, kesip at."

Kelimelere gözünü dikti. Florence sanki yanı başındaydı, kaygılı ve sabırsız; ama Fischer anlamıyordu. Kelimeler onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Florence—" diye başladı.

Mihrabın arkasından gelen şiddetli yırtılma sesini duyunca kafasını yukarı kaldırdı. Bir şerit duvar kâğıdı sarkmış, ardındaki alçı duvarı ortaya çıkarıyordu.

Madalyon göğsünü yakınca Fischer haykırdı. Çılgınca gömleği-

nin içine uzandı, madalyonu çekip çıkardı ve acıyla tıslayarak düşürdü. Madalyon yerde paramparça oldu. Kafası karışan Fischer hayretler içinde madalyona bakakaldı. Ok başına benzer bir kısmı diğer parçalardan ayrılmıştı. Bir yeri işaret ediyor gibi görünüyor–

Korkunç bir hızla geldi. Yaklaşan metcezir dalgasının kükremesinin verdiği akılsız dehşetle felce uğrayan bir yerli gibiydi. Fischer dilini yutmuş gibi yukarı baktı.

Bir sonraki anda, güç Fischer'a hunharca çarpmıştı ve onu geriye itti. Yere fırlatılıp ezici bir karanlıkla sarılırken korku içinde bağırdı Fischer. Karşı koymak söz konusu değildi. Kaçınılmaz kuvvet her yanından istila ederken, bütün damarlarını koyu pislikle doldururken çaresizce orada yattı. Şimdil diye utkuyla uludu bir ses zihninde. Ve aniden cevabı biliyordu, tıpkı Florence'ın bildiği gibi, tıpkı Barrett'ın bildiği gibi. Ve ölümün eşiğinde olduğu için cevabın kendisine de söylendiğini biliyordu.

Uzun bir süre hareket etmedi. Gözlerini kırpmadı. Yere sere serpe uzanmış ölü bir adam gibi görünüyordu.

Sonra ağır ağır, ifadesiz bir suratla, ayağa kalktı ve kapıya doğru süzüldü. Kapıyı çekip açtı, koridora girdi ve antreye doğru yöneldi. Giriş kapısına doğru yürüdü, kapıyı açıp dışarı çıktı. Verandayı geçti, geniş basamaklardan indi, çakıl patikaya ulaştı, patika boyunca yürümeye başladı. Dağ gölünün kenarına yürüyüp yapış yapış bataklığın içine girerken dümdüz ileriye bakıyordu. Su dizlerinin üzerine yükseldi.

Uzaktan gelen bir haykırış duyar gibi oldu. Gözünü kırptı, ilerlemeye devam etti. Bir şey onunla birlikte suya battı, kazağını yakaladı, onu ani bir hareketle geri çekti. Hayati organlarını sızlatan bir asit vardı ve acıyla soluğu kesildi. Kendini suya atmaya çalıştı. Biri onu kıyıya geri çekmeye çalıştı. Fischer inledi ve geri çekildi. Soğuk eller onu boynundan yakaladı. Hırladı ve onlardan kaçıp kurtulmayı denedi. Mide kasları düğümlendi, dizlerinin üzerine düştü, iki büklüm oldu. Buz gibi su yüzüne çarptı. Kafasını sallayıp yeniden dağ gölüne ilerlemek için doğrulmaya çalıştı. Eller onu çekmeye de-

vam etti. Yukarı baktı. Jelatinden bir örtünün arkasında gibi duran, beyaz, çarpık bir yüz gördü. Dudakları hareket ediyordu ama hiçbir şey duyamıyordu. Şaşkın şaşkın yukarı baktı. Ölmesi gerekiyordu. Bunu açıkça biliyordu.

Öyle gerektiğini Belasco söylemişti.

19.58

Son yarım saattir Fischer koltuğun ucunda kamburunu çıkarmış oturuyordu, yüzü kireç gibi beyazdı, dişleri birbirine çarpıyordu, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu, bazen dakikalarca gözünü kırpmıyor, boş boş ileri bakıyordu. Titremesi battaniyeyi omzundan düşürüp duruyordu; Edith defalarca adamın üzerini örtmek zorunda kalmıştı. Fischer onun ilgisine herhangi bir tepki vermemişti. Kadın onun için görünmez bile olabilirdi.

Dağ gölüne girmesini engellemek bitmek tükenmez bir vakit almış gibi gelmişti Edith'e. Adamın çırpınması gittikçe güçsüzleşmesine rağmen kendini boğmaya karşı bariz niyeti sürmüştü. Tıpkı bir uyurgezer gibi, inatla kendini ondan uzaklaştırmaya çalışmıştı. Edith'in söylediği veya yaptığı her şey nafile gibiydi. Fischer konuşmamıştı, kararlı intihar girişiminde neredeyse sessizdi. Kıyafetlerinden çekerek, ellerini, kollarını ve saçlarını sıkıca tutarak, yüzünü tokatlayarak Edith adamın teşebbüslerini tekrar tekrar engellemişti. Çırpınmaları nihayet sona erdiğinde Edith de adam kadar sırılsıklamdı ve onun kadar titriyordu.

Kadın etrafa bakındı, benzin göstergesini görmeye çalışıyordu. Adamı arabaya soktuğundan beri motoru ve ısıtıcıyı çalıştırıyordu, Cadillac sıcacıktı şimdi. Sıcaklığın Fischer üzerinde en ufak bir etkisi olmamış gibiydi. Titremesi dinmek bilmeden devam etmişti. Yine de, sebebi soğuktan fazlasıydı, bunu biliyordu. Adamın felçli gibi görünen yüzüne baktı. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik diye düşünmeden edemiyordu.

Cehennem Evi'ne yapılan 1970 girişimi de başarısızlık listesine bir madde olarak eklenmişti.

Fischer kasılarak seğirdi ve gözlerini kapattı. Dişleri gıcırdamayı kesti, vücudu hareketsizdi. Edith endişeli bir sessizlik içinde izlerken, adamın yanaklarına renk belirtilerinin hafifçe geldiğini gördü.

Birkaç dakika sonra adam gözlerini açtı ve ona baktı. Yutkunurken boğazından çıkan kuru, çatallaşmış sesi duydu Edith. Fischer yavaşça ona doğru uzandı ve kadın adamın elini tuttu. Buz gibi soğuktu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kadın konuşamadı.

"Saat kaç?"

Edith saatine baktı ve durduğunu gördü. Arabanın ön panosuna bakmak için döndü. "Sekizi henüz geçti."

Fischer zayıf bir inlemeyle geri yaslandı. "Beni buraya nasıl getirdin?"

Kadın ona anlatırken dinledi. Bitirdiğinde sordu, "Neden geri döndün?"

"Tek başına olmaman gerektiğini düşündüm."

"Daha önce başına gelenlere rağmen mi?"

"Yine de deneyecektim."

Kadının elinin üzerindeki parmaklarını sıktı.

"Orada neler oldu?" diye sordu Edith.

"Tuzağa düşürüldüm."

"Ne tarafından?"

"Kim tarafından."

Kadın bekledi.

"Florence bize söylemişti," dedi Fischer. "Bize *söylemişti* ama anlayacak aklım yoktu."

"Neyi?"

"Dairenin içindeki 'B' harfi," diye cevapladı Fischer. "Belasco. Yalnızca."

"*Yalnızca* mı?" Kadın anlayamamıştı.

"Her şeyi o yarattı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bana söyledi," dedi. "Gerçeği bilmeme izin verdi çünkü ölmek üzereydim.

"Sırrın hiç bulunmamasına şaşmamalı. Lanetli evler tarihinde böylesi görülmedi hiç: karmaşık çoklu dadanmaya benzeyen şeyi yaratabilecek kadar güçlü tek bir kişilik, düzinelerce gibi görünen tek varlık, evine girenlere sonu gelmez fiziksel ve ruhsal hasar veren – gücünü dev gibi, şeytani bir klavyede performans sergileyen bir solist gibi kullanan."

Motor şimdi kapalıydı, araba soğumaya başlamıştı. Kasabaya gidiyor olmalıydılar ama serseme dönmüş, boyun eğmiş vaziyette karanlıkta otururken ve Fischer monoton sesiyle konuşmaya devam ederken Edith harekete geçemiyordu.

"Sanırım eve girdiğimiz andan beri odaklanacağı kişinin Florence olduğunu biliyordu. O en zayıf halkamızdı; güçsüz olduğu için değil, ona karşı kendi isteğiyle bu kadar savunmasız olduğu için.

"Pazartesi gecesi olan seansta, tepki vermesine neden olacak bir tanesini bulmaya çalışarak onu farklı fikirlerle yemlemiş olmalı. O fikirlerden biri; Florence'ın Daniel Belasco olarak adlandırdığı, onun zihninin içine 'giren' genç adamdı.

"Bununla birlikte, Belasco, Florence'ı kocana karşı kullanmak için onun fiziksel fenomenler meydana getirmesini sağladı. Bu, birden çok amaca hizmet ediyordu. Kocanın düşüncelerini doğruladı. Florence'ın kendine güvenine çaktığı ilk çivi oldu bu; aslında bir mental medyum olduğunu biliyordu. Bunun Tanrı'nın işi olduğuna kendini inandırmaya çalışsa da bu onu her zaman endişelendirdi. Bunun yanlış olduğunu biliyordu. İkimiz de biliyorduk.

"Ve üçüncü bir etki olarak, ben seansa katılmayı reddettikten sonra kocanın eve başka bir medyum getirmesini önledi." Fischer gözlerini kaçırdı. "Belasco, grubu üzerinde çalışabileceği bir sayıda tutuyordu.

"Sonra," diye devam etti, "kocan ile Florence arasında bir düşmanlık geliştirmeye başladı. Fikirlerinin uyuşmadığını biliyordu, içten içe bunu biliyordu. Florence kocanın fiziksel muayenedeki ıs-

rarına, istemsiz bile olsa sahtekârlık yapabileceğine dair imaya –her ne kadar kibarca ifade edilse de– içerleyecekti. Belasco bu içerleme üzerine çalıştı, fikirlerindeki farklılıklar üzerine çalıştı, onları güçlendirdi, sonra yemek salonundaki poltergeist saldırısını yaptı, kısmen Florence'ınkini ama çoğunlukla kendi gücünü kullandı. Yine bir taşla birçok kuş vurmuş oldu. İlk olarak, bu olay Florence'ı güçsüzleştirdi, güdülerinden şüphe etmesine neden oldu. İkinci olarak, kocanla arasındaki husumeti artırdı. Üçüncü olarak, kocanın görüşlerini daha fazla doğruladı. Dördüncü olarak, kocanı yaraladı, biraz da korkuttu."

"Korkmamıştı," dedi Edith ama sesinde inanç yoktu.

"Florence'ın üzerine çalışmaya devam etti," dedi Fischer, kadın sanki hiç konuşmamış gibi. "Bedenen ve zihnen güçten düşürdü: ısırıklar, kedi saldırısı. Bir yandan gücünü zayıflatırken diğer yandan Daniel hakkındaki yanlış kanısını incelikle işliyordu. Kocanın söyledikleri yüzünden kendine güveninin en güçsüz kaldığı sırada, Belasco onun cesedi bulmasına izin verdi; daha inandırıcı olsun diye cesedi bulmasına karşı bariz bir direniş bile sahneledi.

"Bunun sonucunda Florence, Daniel Belasco'nun eve dadandığına ikna edilmiş oldu. Bu kanıyı sağlama almak için Belasco onu uykusunda dağ gölüne yönlendirdi, 'Daniel'ın onu kurtarmasına izin verdi. Hatta kendisinin dağ gölünden aceleyle uzaklaştığına dair kısacık bir görüntü gösterdi ona. Florence kesinlikle emindi o zaman. Bana geldi ve Belasco'nun evdeki tüm diğer varlıkları çıkarları doğrultusunda yönlendirerek dadanmayı kontrol ettiğini söyledi. O kadar yakındı ki. *Tanrım!* Yolun her adımında kandırılmış olsa bile, neredeyse çözmüştü. Bu yüzden o kadar emindi. Çünkü söylediği her şeyde, kendisi ve asıl gerçek arasında sadece incecik bir duvar vardı. Eğer ona yardım etseydim o duvarı kırıp geçebilirdi, belki–"

Fischer birden durdu. Uzun bir süre camdan dışarı baktı. En sonunda konuşmaya devam etti.

"An meselesiydi," dedi. "Belasco, Florence'ın er ya da geç doğru cevaba ulaşacağını biliyor olmalıydı. Dolayısıyla onun üzerinde

daha da yoğunlaştı, erkek kardeşinin ölümüne dair anısını kullandı ve Daniel Belasco hakkındaki saplantısıyla bağlantı kurdu. Kardeşinin kederi Daniel'ın kederi oldu, kardeşinin ihtiyacı" –Fischer dişlerini sıktı– "Daniel'ın oldu."

Adamın yüz ifadesi nefret doluydu şimdi. "Son olarak şapele girmesine izin vererek işi kökünden halletti. Florence'ı, Cehennem Evi'nin gizemine sahip olduğuna kesin gözüyle baktığı mekânın ta kendisine kabul etti. Oğlu doğduğunda girilen İncil kaydını göstermek... işte bu onun nihai tuzağıydı. Belasco buna inanacağını biliyordu çünkü bu tam da Florence'ın aradığı şeydi; son bir teyit. Ondan sonra aklında şüpheye yer kalmamıştı. Bir Daniel Belasco var *olmuştu* ve ruhunun onun yardımına ihtiyacı vardı. Oğlunun varlığının bulgularını Florence'ın kardeşinin ölümü yüzünden süregelen üzüntüsüyle birleştirince Belasco onu ikna etmişti."

Fischer birdenbire yumruğunu avucuna vurunca Edith irkildi. "Ve ben o yardımın ne olacağını sezdim. İçten içe biliyordum." Yüzünü kadından uzağa çevirdi. "Ve aldırmadım. Asla yapmaması gerekeni yapmasına izin verdim. Kendini yok etmesine izin verdim."

"O andan itibaren, artık kayıptı," diye hüzünle devam etti. "Onu evden dışarı çıkarabilmemin hiçbir yolu yoktu. Yapabileceğimi düşündüğüm için bir aptaldım. Ona aitti... Oynanacak, işkence edilecek bir kuklaydı." Tekrar kendini hor gören sesiyle konuştu. "Kocan teorisini bize açıklarken orada, o masada ele geçirildiğini bilerek oturdum; yine de neden –aniden, mantıksızca– çok sessiz ve ilgili, uslu olduğunu sorgulamadım. Çünkü dinleyen hiçbir şekilde o değildi; Belasco'ydu.

"Ayrıntıları duymak istedi."

"Öyleyse, Çevirici'yi parçalamaya çalışan o muydu?"

"Neden parçalaması gereksin ki? Onun için bir tehlike arz etmediğini biliyordu."

"Ama Lionel onu kullandıktan sonra evin temiz olduğunu söyledin."

"Belasco'nun bir numarası daha."

"Buna inanama–"

"O hâlâ o evde, Edith," diye sözünü kesti Fischer evi işaret ederek. "Kocanı öldürdü, Florence'ı öldürdü, az kalsın seni ve beni—"

Soğuk soğuk, hüsranla güldü. "Son şakasını yaptı. Artık sırrını gerçekten biliyor olmamıza rağmen bu konuda yapabileceğimiz hiçbir halt yok."

20.36

Eve ulaştıklarında Fischer geri durdu. Edith ona bakmak için döndü. Fischer kapılara gözünü dikmiş bakıyordu. "Neyin var?" diye sordu kadın.

"Oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum."

Edith tereddüt etti, sonra, "Kocamın eşyalarını almalıyım, Ben," dedi.

Fischer cevap vermedi.

"Eğer kendini kapatırsan Belasco'nun sana dokunamayacağını söylemiştin."

"Bu hafta birçok şey söyledim. Çoğu hatalıydı."

"O hâlde ben içeri gireyim mi?"

Adam sessizdi.

"Gireyim mi?"

Fischer kapılara doğru yürüdü, sağdakini iterek açtı. Bir süre içeriye baktı, sonra kadına döndü. "Olabildiğince hızlı olacağım," dedi.

Fischer içeri adım attı. Birkaç dakika boyunca hareketsiz durdu, bekliyordu. Hiçbir şey olmayınca antreyi geçip merdivenlere yöneldi. Evin atmosferi durgundu yine. Böyle oluşu endişelerini dindirmedi bu kez. Basamakları hızla çıkarken Belasco hâlâ şapelde mi yoksa evde dolaşıp duruyor mu diye merak etti. Kendini kapatmasının yeterli bir savunma olmasını umdu. Bundan bile emin değildi artık. Barrett'ların odasına girdi, bavullarını yatağın üzerine attı ve onları açtı.

Onu diğer her şey kadar sinirlendiren bir başka şey de, diye geçti aklından toplamaya başlarken, Barrett'ın hatalı olduğunun farkına varmasıydı. Adam o kadar kendinden emin görünüyordu, söylediği her şey o kadar mantıklı geliyordu ki. Yine de, başarısız olduğu gerçeğinin karşısında ne önemi vardı?

Fischer yatak, dolap ve masa arasında hızla hareket ederek kıyafetleri ve diğer kişisel eşyaları toplayıp açık iki bavulun içine attı. Belasco en başından beri kendini asla göstermemeye karar vermiş olmalı, diye düşündü. Eğer şimdiye kadar kimse onu görmediyse, lanetin önemli bir parçası olduğunu asla düşünemezlerdi. Bunun yerine görünüşte bağlantısız, fantastik bir dizi fenomen gözlemlediklerinde hepsini yapanın o olduğunu hiçbir zaman anlamadan o fenomenlerin ayrı unsurları üzerinde çalışacaklardı. Aşağılık herif, diye düşündü. Yüz hatları sertleşti ve kapakları kapatabilmek için öfkeli hareketlerle eşyaları bavulların içinde tıkıştırmaya başladı.

Anlayamadığı tek şey şuydu; Belasco neden Florence ve Barrett'ın alaşağı edilmesini planlamak söz konusu olduğunda bu kadar şeytani bir şekilde becerikliyken, onun işini bitirmek için böylesine yetersiz bir yol seçmişti. Onu evden uzağa göndermek hiçbir şekilde garanti olamazdı. Gücü sınırsızsa, Belasco neden bu kadar beceriksizce bir yöntem seçmişti?

Fischer eşyaları toplamayı birden bıraktı.

O güç artık sınırsız değilse tabii.

Bu mümkün müydü? Şapeldeyken Belasco'ya karşı savunmasız olduğu şüphesizdi. Belasco'nun onu ezebileceği bir zaman olduysa, bu o zamandı. Ancak buna rağmen, yapabildiği en iyi şey onu dağ gölünde intihar etmeye yönlendirmekti. *Neden?* Florence kendisiyle ilgili de haklı mıydı? Gücü cidden bu kadar muazzam mıydı? Başını iki yana salladı. Mantıksızdı. Egosunu tatmin ediyordu ama inandırıcı değildi. Belki genç bir çocukken öyleydi ama şu an değildi. Belasco'nun Barrett ve Florence'ı öldürdükten sonra onu öldürecek kadar güçlü olmadığı daha kabul edilebilir bir fikirdi.

Bir kez daha, neden? Bütün hafta tezahür ettiği gibi kontrolünde bu kadar büyük bir güç varken, neden şimdi zayıf düşmüş olsun? Çevirici işe yaramış olamazdı. Eğer durum buysa, Belasco gitmiş olurdu.

Neydi o zaman?

Edith, Fischer'ın dönmesini beklerken ayaklarını hızla verandaya vurdu. Kendine sardığı battaniye onu sıcak tutmuyordu, elbiseleri hâlâ nemliydi, soğuk içine işliyordu. Antreye baktı. İçeri birkaç adım atıp soğuğun en kötüsünden kaçınsa bir zararı olur muydu?

En sonunda yapmak zorunda kaldı. Eve girdi, kapıyı kapattı ve merdivene doğru bakarak kapının dibinde durdu.

Sanki bu eve başka bir hayattayken girmişler gibi geliyordu. Pazartesi günü zihninde milat kadar uzak görünüyordu. Geri gelmesinin bir nedeni de buydu. Artık Lionel yoktu, bundan sonra hiçbir şey önemli gelmiyordu.

Ölümünün ağırlığı ne kadar zaman sonra tüm gücüyle üzerine çökecek diye merak etti. Belki cesedini tekrar gördüğünde.

Düşünceyi kafasından attı. Fischer'ın ardından o merdivenlerden aşağı inmesi daha dün müydü? Titredi. Belasco için nasıl da kolay bir yem olmuştu.

Florence'ı kontrol ettiği sırada ona bakan, utanç duyduğunu fark eden Belasco'ydu. Ona fotoğrafları gösteren, brendiyi içiren, lezbiyen eğilimlere sahip olma korkusunu Fischer'a yönelik düşüncesiz bir karşı arzuya çeviren Belasco'ydu. Bu anıyla yüzünü buruşturdu. Ne kadar zayıftı, Belasco onu ne kadar zahmetsizce manipüle etmişti.

Bu düşünceyi de kafasından attı. Belasco hakkındaki her düşünce Lionel'ın anısına bir hakaretti. Adamın söylediği ve yaptığı her şeyde hatalı olduğunun farkına vardığı için, geri döndüğüne neredeyse üzgündü.

Kendini sorumlu tutan suçluluk duygusuyla yüzünü ekşitti. Tüm çalışmaları nasıl bir hiç uğruna olabilirdi? Lionel'a olan inancını yok ettiği için Fischer'a karşı duyduğu öfkeyle gerildiğini hissetti. Bunu yapmaya ne hakkı vardı?

Ani bir ıstırap dalgası antreyi geçmeye başlamasına neden oldu. Merdivenleri çıktı ve koridoru geçti. Odaların kapısının dışında iki bavul duruyordu. Etrafa baktı, Fischer'ın odasından gelen sesleri duydu ve hızla oraya gitti.

Kadın içeri girince Fischer irkildi. "Sana demiştim ki—"

"Bana ne dediğini biliyorum," diyerek sözünü kesti Edith. O ko-

nuşmadan önce içindekileri dökmek zorundaydı. "Kocamın hatalı olduğundan nasıl bu kadar eminsin, bilmek istiyorum."

"Değilim."

O kadar sinirliydi ki adamın ne dediğini algılayamadı. Konuşmak için ağzını açtı, sonra vazgeçmek ve geri adım atmak durumunda kaldı. "Ne?"

"Onun kısmen haklı olup olmadığını düşünüyordum."

"Anla–"

"Florence'ın ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Ne?"

"Demişti ki, 'İkimizin de haklı olabileceğini göremiyor musun?'"

"Anlamıyorum."

"Eğer Belasco'nun gücü onun dediği gibi elektromanyetik radyasyon ise, Çevirici tarafından güçsüzleştirildi mi merak ediyorum," diye açıkladı Fischer.

Sonra kaşlarını çattı. "Ama neden kendisinin güçsüzleştirilmesine izin versin ki? Bu çok saçma. Özellikle de Çevirici'yi imha edecek fırsatı varken."

Edith adamın itirazını dinlemeyecekti. Lionel'ın çalışmasına iade-i itibar yapmak için hevesle konuştu. "Belki gerçekten zayıfladı. Seni şapelde tuzağa düşürdüğünü söylemiştin. Eğer hâlâ güçlü olsaydı neden bunu yapmak zorunda kalsın? Neden sana her neredeysen orada saldırmasın?"

Fischer ikna olmuş görünmüyordu. Volta atmaya başladı. "Beni neden oraya çektiğini açıklayabilir bu," dedi. "Eğer Çevirici onu zayıflattıktan sonra ortaya çıkarak, kalan enerjisinin çoğunu kocanı öldürmek ve sana saldırmak için kullanmışsa–" konuşmayı kesti hışımla. "Hayır. Akla yatmıyor. Eğer Çevirici işe yarasaydı sadece bir kısmını değil, bütün gücünü ortadan kaldırırdı."

"Belki yeterince güçlü değildi. Belki Belasco'nun kuvveti Çevirici'nin bile tamamen yok etmesi için çok fazlaydı."

"Sanmıyorum," dedi Fischer. "Ve bu, kullanılmadan önce imha etme şansı varken neden Çevirici'nin kullanılmasına izin verdiğini açıklamıyor hâlâ."

"Ama Lionel, Çevirici'ye inanıyordu," diye üsteledi kadın. "Eğer Belasco onu kullanılmadan önce imha etseydi Lionel'ın haklı olduğunu kabul etmiş olmaz mıydı?"

Fischer kadının suratını inceledi. Bir şey içinde kuvvetleniyordu, Florence ona Belasco hakkındaki teorisini anlatırken hissettiği aynı canlandırıcı doğruluk hissine sahip bir şey. Adamın yüz ifadesini gören Edith, Lionel'ın kısmen bile olsa haklı olduğuna onu ikna etmek için umutsuzca yüklendi. "Lionel'ın Çevirici'yi kullanmasına izin verip ancak ondan sonra aleti yok etmek Belasco için daha tatmin edici olmaz mıydı?" diye sordu. "Çünkü Lionel ölürken hatalı olduğuna inanmış olmalı. Belasco'nun istediği bu olamaz mı?"

His durmadan artıyordu. Fischer'ın zihni parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu. Barrett'ı sadece o yolla öldürmek için gerçekten bu kadar kararlı olabilir miydi Belasco, sadece o yol için bilerek kendisinin güçsüzleşmesine izin verecek kadar? Yalnızca bir egomanyak bunu—

Hayati organlarından yukarı doğru titreyen bir inleme gibi gelmişti kulağa.

"Ne oldu?" diye sordu kadın telaşla.

"Ego," dedi.

Farkında olmadan Edith'i işaret etti. "Ego," diye tekrarladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden o yolla yaptı. Haklısın. Bundan başka hiçbir yol onu tatmin etmezdi. Kocanın Çevirici'sini kullanmasına gerçekten izin verdi, alet görünüşte gücü dağıttı – ve işte o zaman, kocan tatmin doluyken onu ele geçirdi." Başıyla onayladı. "Evet. Yalnızca o yol egosunu tatmin edebilirdi.

"Florence ölmeden önce, her şeyin arkasında sadece kendisinin olduğunu bilmesini sağladı. Ego. Kocana da söylemiş olmalı. Ego. Tiyatro salonunda senin bilmene izin verdi. Ego. Bana da söylemesi gerekiyordu. Ego. Bizi yıkımımıza çekmek yeterli değildi. Tam bizi güçsüz yakaladığı anda, o olduğunu bize söylemek zorundaydı. Fakat beni yakaladığında gücünün çoğu tükenmişti ve beni öldüremedi. Tek yapabildiği şey, beni kendimi öldürmeye yöneltmekti."

Heyecanlanmış göründü aniden. "*Ya şimdi şapelden ayrılamıyorsa?*"

"Ama oraya gitmeni sağladığını söylemiştin."

"Ya o yapmadıysa? Ya Florence ise? Ya şapelde kapana kısıldığını *biliyorduysa?*"

"Ama neden seni felakete sürüklesin?"

Fischer sıkıntılı göründü. "Yapmazdı. Beni *neden* oraya yönlendirdi o hâlde? Bir nedeni olmalı."

Nefesini tuttu. "İncil ayeti." Genç bir çocuk olduğu zamanlardan beri hissetmediği bir zonklama vardı vücudunda; serbest kalmak için haykıran, içinde nabız gibi atan bir kuvvet. "*Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa, kesip at.*" Huzursuzca volta attı. Kendini uçurumun kenarına yakın hissetti, önündeki sis neredeyse dağılmış, gerçek ortaya çıkmak üzereydi. "*Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa—*"

Anlayamıyordu, bu cümleyi aklından uzaklaştırdı. Şapelde başka ne olmuştu? Yırtılan duvar kâğıdı. Bu ne anlama geliyordu? Madalyon – kırık, kilise mihrabını işaret eden bir mızrak ucu gibi. Ve kilise mihrabındaki açılmış İncil. "Tanrım." Sesi sabırsızlıkla titriyordu. Çok yakındı; çok yakın. "*Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa, kesip at.*" Ego, düşünce tekrar aklına geldi. "*Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa, kesip at.*" Ego. Durdu, içsel algıları farkındalıkla yükseliyordu. Neredeyse varmıştı. Bir şey, *bir şey*. "*Eğer sağ gözün—*"

"Kaset!" diye bağırdı.

Hızla dönüp kapıya koşturdu. Koridora dalıp merdivenleri geçerken Edith de onun arkasından koştu. O merdiven sahanlığına ulaşamadan adam yolu yarılamıştı, basamaklardan atlaya zıplaya aşağı fırladı. Edith de olabildiğince çabuk indi ve antreyi koşarak geçti.

Fischer büyük masadaydı, kayıt cihazını dinliyordu. Lionel'ın sesini duyunca, Edith istemsizce dudağını ısırdı. "–kısa sistemik şoka neden oluyor." Fischer homurdandı ve GERİ SAR tuşuna basarken kafasını salladı ve makarayı çevirdi. Tekrar BAŞLAT tuşuna bastı. "Dinamometre bin dört yüz altmış," dedi Lionel'ın sesi. Fischer

aceleci bir ses çıkardı ve makarayı tekrar geri sardı, bekledi, tuşu BAŞLAT konumuna getirdi. Edith, Florence'ın sesinin, "*Hepinizi öldürmeden önce bu evden gidin,*" dediğini duydu. Fischer söylendi ve tekrar GERİ SAR tuşuna bastı sertçe. BAŞLAT tuşuna bastı. Florence'ın tok sesi, "Uzun süre burada," dedi sözümona Amerikan yerlisi rehberinin sesiyle. "Dinlemiyor. Anlamıyor. İçeriden çok hasta." Bir duraklama vardı. Fischer bunu yaptığının farkında olmadan gergince masaya eğildi. "Sınırlar," dedi ses. "Uluslar. Koşullar. Bu ne bilmiyor. Aşırılıklar ve sınırlar. Sonlar ve hudutlar."

Fischer vahşi bir sevinçle bağırdığında Edith irkildi. Adam kaseti geri sardı, tekrar çaldı. "Aşırılıklar ve sınırlar. Sonlar ve hudutlar." Fischer ses kayıt cihazını kaptı ve zaferle kafasının üzerinde tuttu. "Florence biliyordu!" diye haykırdı. "Biliyordu! Biliyordu!" Ses kayıt cihazını odanın diğer ucuna fırlattı. Alet yere çarpmadan antreye doğru koşuyordu bile. "Hadi!" diye bağırdı.

Fischer antreyi koşarak geçti ve koridora yöneldi, Edith de arkasındaydı. Saldırıya geçmiş bir yerli gibi uluyarak şapelin kapısını açtı ve içeriye atladı. "Belascol" diye kükredi. "Tekrar karşındayım! Sıkıysa öldür beni!" Edith yanına koştu. "Hadi ama!" diye bağırdı. "Şu an ikimiz de karşındayız! Öldür bizi! İşini yarım bırakma!"

Ağır bir sessizlik çöktü ve Fischer'ın nasıl garip biçimde nefes aldığını duydu Edith. "Hadi," diye kendi kendine mırıldandı adam.

Birden haykırdı, "*Hadi ama, seni rezil piç!*"

Edith'in bakışları sunağa kaydı. Bir an için duyduklarına inanamamıştı. Sonra sesler daha da yükseldi, daha netti, kesindi.

Yaklaşan ayak sesleri.

Gözlerini mihraptan ayırmadan istemsizce geri çekildi. Ayak sesleri daha gürültülüydü şimdi. Fischer'ın elinin onu tuttuğunun farkında değildi. Mihraba bakakaldı. Sesler her saniye daha da artıyordu. Zemin sarsılmaya başladı. Sanki görünmeyen bir dev yaklaşıyordu.

Edith inledi, sürekli Fischer'ın kavradığı eline asılıyordu. Ayak sesleri neredeyse sağır ediciydi artık. Kulaklarını korumak için ellerini kaldırmaya çalıştı ama sadece birini kaldırabildi. Gürleyen ses-

lerin gittikçe yaklaşmasıyla şapel zangırdıyor gibi geliyordu. Kadın sertçe geri sıçradı, panikle attığı çığlık ezici ayak sesleri tarafından yutuldu. Yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Öleceğiz, diye düşündü.

Öleceğiz!

Şiddetli bir patlama şapeli doldururken haykırdı kadın; istemsizce gözlerini kapadı.

Ölümcül sessizlik gözlerini açmasına neden oldu.

Geriye sendeledi, nefesi kesildi. Fischer onu tuttu. "Korkma." Sesi heyecanla gergindi. "Bu özel bir an, Edith. Hazretlerini daha önce kimse görmemişti. Ölmek üzere olmadıkları sürece tabii. İyice bak, Edith. Karşında Emeric Belasco, *Kükreyen Dev*."

Edith surete bakakaldı.

Belasco devasaydı, siyahlara kuşanmıştı, yüz hatları geniş ve solgundu, simsiyah bir sakalla çevrelenmişti. Vahşi bir sırıtmayla açılmış dişleri bir etçilinkilerdi. Yeşil gözleri içrek ışıkla parladı. Hayatında böylesine habis bir yüz görmemişti Edith. Hissettiği soğuk dehşetin derinliklerinde, neden tam şu anda öldürülmediklerini merak etti.

"Şunu bana açıkla, Belasco," dedi Fischer. Adamın ses tonundaki küstah aşağılamayla rahatlasın mı yoksa dehşete mi düşsün bilmiyordu Edith. "Neden hiç dışarı çıkmadın? Neden 'gün ışığından sakındın, senin de ifade ettiğin gibi? Güneşten hoşlanmıyor musun?

"Yoksa gölgelerde gizlenmek işine mi geliyordu?"

Suret onlara doğru yürümeye başladı. Elini kurtaran Edith hızla geri çekildi. Fischer'ın ileriye doğru hareket ettiğini görünce ise dehşete düştü.

"Zahmetli bir yürüyüşle ilerliyorsun, Belasco," dedi Fischer. "Eylemlerine hükmetmenin bir bedeli var, değil mi?'

Birden şiddetle bağırdı, "Değil mi, Belasco?"

Edith'in ağzı açık kaldı.

Belasco yürümeyi bırakmıştı. Yüzü öfkeyle alev alevdi ama nedense, hüsrandan dolayı öfkeli gibi görünüyordu.

"Dudaklarına bak, Belasco," dedi Fischer, hâlâ ilerliyordu. "Spastik baskı onları bir arada tutuyor. Ellerine bak. Spastik geri-

lim sıkılmış yumruklarını iki yanında tutuyor. Neden öyle, Belasco? Sahtekârın teki olduğun için mi yoksa?"

Alaylı kahkahası şapelde çınladı. "Kükreyen Dev!" diye bağırdı. "Sen mi? Hadi oradan! Seni palavracı! Seni götten bacaklı ucube!"

Edith nefesini tuttu. Belasco geri çekiliyordu! Titreyen eliyle gözlerini ovuşturdu. Gördükleri gerçekti.

Daha küçük görünüyordu.

"Canavar mı?" dedi Fischer. Yüzünde zalim bir nefret ifadesiyle durmaksızın Belasco'ya doğru ilerliyordu. "Sen mi, seni gülünç küçük piç?"

Gittikçe ufalan siyahlar içindeki suretin dudaklarından kederli bir öfke çığlığı fırladığında Fischer kaskatı kesildi. Bir an için öylece kalakaldı. Çok geçmeden sırıtışı geri döndü. "Yapma ya," dedi. Kafasını sallamaya başladı. "Yapma ya. *O* kadar da küçük olamazsın."

Yeniden ilerlemeye başladı. "Piç?" Suret daha da geriye çekildi. *"Piç? Bu* mu seni rahatsız etti? Ah, Belasco. Ne gülünç küçük bir adammışsın sen aslında. Ne gülünç küçük bir sürünen böcek hayalet. Sen bir dahi değildin. Sen bir kaçıktın, pisliktin, sapkındın, sersemdin, bir eziktin. *Ve üstelik ufak tefek piçin tekiydin!*

"BELASCO!" diye kükredi. "Annen bir fahişeydi, orospuydu, sürtüktü! Sen bir piçtin, Emeric! Buruşuk, gülünç, küçük bir piçtin! Beni duyuyor musun, Canavar Emeric? Bir piç, piç, PİÇ, PİÇ!"

Edith, havayı dolduran iğrenç feryadı duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı. Fischer sendeledi, duyduğu sesle yüzündeki öfke kayboldu. Mihrabın arkasındaki belli belirsiz surete baktı; sinik, fare suratlı, bitkin; ve sanki Florence'ın sesini kafasının içinde duyar gibi oldu, fısıldıyordu: *Kusursuz aşk korkuyu yok eder.* Ve birden her şeye rağmen, önünde duran suret için mide bulandırıcı bir acıma duygusu hissetti.

"Tanrı yardımcın olsun, Belasco," dedi.

Figür ortadan kayboldu. Uzun bir süre boyunca bir çığlık duydular, sanki dipsiz bir kuyuya düşen birininki gibi, yavaşça soluyordu, ta ki şapel sessiz kalana kadar.

Fischer mihrabın arkasına gitti ve yırtılmış duvar kâğıdı yüzünden açığa çıkan duvar parçasına baktı.

Gülümsedi. Florence ona bunu da göstermişti. Keşke zamanında biliyor olsaydı.

Öne eğildi, duvarı itti. Kulak tırmalayan bir gürlemeyle açıldı duvar.

Önünde kısa bir merdiven alçalıyordu. Edith'e döndü ve elini uzattı.

Kadın konuşmadı. Şapel boyunca yürüdü, mihrabın etrafını dolaştı ve adamın elini tuttu.

Birlikte merdivenleri indiler. Aşağıda ağır bir kapı vardı. Fischer omuzlayarak kapıyı açtı.

Kapı eşiğinde durdular, geniş ahşap bir koltukta dimdik oturan mumyalaşmış şekle baktılar.

"Cesedi hiç bulunamadı çünkü buradaydı," dedi Fischer.

Küçük, loş ışıklı odaya girdiler ve koltuğa ilerlediler. Edith her şeyin sona erdiğini hissetmesine rağmen Emeric Belasco'nun onları öte taraftan nefretle süzen koyu gözlerinin görüntüsü karşısında irkilmeden edemedi.

"Bak." Fischer bir testi aldı eline.

"O nedir?"

"Emin değilim ama—" Fischer avuçlarını testinin yüzeyinde gezdirdi. İzlenimler geldi hemen. "Belasco bunu yanına koydu ve kendisinin susuzluktan ölmesini sağladı," diye anlattı kadına. "Bu onun iradesinin son başarısıydı. Hayattayken tabii."

Edith yüzünü gözlerden çevirdi. Aşağıya baktı ve hemen öne eğildi. Oda o kadar karanlıktı ki daha önce fark edememişti. "Bacakları," dedi.

Fischer konuşmadı. Testiyi bıraktı ve Belasco'nun cesedinin önünde diz çöktü. Edith adamın ellerinin gölgelerde hareket ettiğini gördü. Adam elinde bir bacak ile ayağa kalkınca Edith ufak bir şaşkınlık nidası koyuverdi.

"'*Eğer sağ gözün seni yoldan çıkarıyorsa*,'" dedi Fischer. "'Uzantılar.' Görüyorsun ya, Florence bize cevabı veriyordu." Elini takma

bacağın üzerinde gezdirdi. *"Kısalığından öyle nefret ediyordu ki bir operasyonla bacaklarını kestirdi ve uzun gözükmek için bunları takmaya başladı.* İşte bu yüzden, kimse gerçeği öğrenemesin diye burada ölmeyi seçti. Ya Kükreyen Dev olacaktı ya da hiçbir şey. İçinde, kısalığını telafi edecek kadar karakter yoktu – ya da piçliğini."

Birden döndü ve etrafına baktı. Bacağı yere bıraktı, yürüyüp ellerini duvara dayadı. "Aman Tanrım," dedi.

"Ne oldu?"

"Belki gerçekten de bir dâhiydi." Odanın çevresini dolaştı, bütün duvarlara dokundu, tavanı ve kapıyı inceledi. "Son gizem de çözüldü," dedi. "Çevirici'ye karşı koyabilmesini sağlayan onun muazzam gücü değildi." Ses tonu neredeyse huşu içindeydi. "Kırk yıldan uzun bir zaman önce bile, elektromanyetik radyasyon ile ölümden sonra hayatta kalmanın arasındaki ilişkiyi biliyor olmalıydı.

"Duvarlar, kapı ve tavan kurşunla kaplanmış."

21.12

İkili yavaşça basamakları indiler, Edith kendi bavulunu, Fischer da Barrett'ın bavulu ile kendi spor çantasını taşıyordu.

"Nasıl hissettiriyor?" diye sordu kadın.

"Ne nasıl hissettiriyor?"

"Cehennem Evi'ni fetheden kişi olmak."

"Ben fethetmedim," dedi. "Hep birlikte yaptık."

Edith gülümsememeye çalıştı. Bunun doğru olduğunu biliyordu ama ondan duymak istiyordu.

"Kocanın çabaları Belasco'nun gücünü zayıflattı. Florence'ın çabaları bizi nihai cevaba yönlendirdi. Ben sadece sonuçlandırdım o kadar. Ve sen hayatımı kurtarmasaydın bu bile mümkün olmayacaktı.

"Bu şekilde olması gerekiyordu sanırım," dedi. "Kocanın düşünce tarzı yardımcı oldu ama tek başına yeterli değildi. Florence'ın ruhaniliği yardımcı oldu ama tek başına yeterli değildi. Bir element daha gerekiyordu ki bunu da ben sağladım: Belasco ile onun koşullarında yüzleşme istekliliği, onu kendi zayıflıklarıyla alt etmek."

Alayla güldü. "Kaldı ki, Belasco kendi kendini yenmiş olabilir. Bir parçasının da bu olduğunu sanıyorum. Sonuçta, daha fazla konuğun gelmesini otuz yıl boyunca bekledi. Belki gücünü kullanmak için o kadar hevesliydi ki kendini aşırı zorladı, bu evdeki varoluşunun ilk hatalarını yaptı."

Fischer kapıda durdu ve ikisi de arkalarına döndüler. Uzun bir süre ses çıkarmadan durdular. Edith, Manhattan'a ve Lionel'sız bir hayata dönmeyi düşündü. Gözünde canlandıramıyordu ama o an için, bir tür anlaşılması güç sükûnet onu etkisi altına almıştı. Adamın elyazmasından geriye kalanlar yanındaydı. Yayımlanmasını sağlamalıydı, onun alanındaki insanların adamın neyi başardığını öğrendiklerinden emin olmalıydı. Bütün bunlardan sonra kendisi için endişelenirdi.

Fischer etrafına bakındı, tefekkür uzantıları yayılıyordu bilinçsizce. Bunu yaparken, önünde onun için neler uzandığını merak etti bilinçli bir şekilde. Bir önemi olduğundan değil. Her ne ise, onunla yüzleşme şansı vardı şimdi. Tuhaftır ki bu evde, korkularının ilk başladığı yerde, kendine güven duygusunun geri döndüğünü hissediyordu.

Edith'e döndü ve gülümsedi. "Florence burada değil," dedi. "Yalnızca yardım edecek kadar kaldı."

Son kez etrafa bakındılar. Sonra, tek bir kelime etmeden dışarı çıktılar ve sisin içine yürüdüler. Fischer homurdandı, bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" diye sordu kadın.

"Mutlu Noeller," diye tekrar etti adam usulca.

SON

"*Cehennem Evi*,
yazılmış en korkunç lanetli ev romanı."
—STEPHEN KING

Richard Matheson korku, fantazya ve bilimkurgu türünde yazdıklarıyla yirminci yüzyıla damga vurmuş yazarlarından biri. Yalnızca Stephen King, Neil Gaiman ve Anne Rice gibi yazarları değil, George A. Romero ve Steven Spielberg gibi yönetmenleri de derinden etkileyen Matheson'ın *Ben, Efsane*'yle beraber en meşhur eseri olan *Cehennem Evi*, kâbuslara neden olacak bir lanetli ev anlatısı.

Lanetli evlerin Everest'i olarak bilinen Belasco Evi, namıdiğer Cehennem Evi, yıllar içinde iki kez ziyaret edilmişti ve iki seferde de ziyaretçilerin sonu ölüm, intihar ya da delilik olmuştu. Şimdi, bu tekinsiz yere üçüncü bir ziyaret yapılacaktı. Biliminsanı Dr. Barrett ve eşi Edith ile iki medyum, onları "heyecanla" bekleyen Cehennem Evi'nde bir hafta geçireceklerdi. Deliliğin, sapkınlığın ve kan arzusunun hüküm sürdüğü evin sırrı bu kez çözülebilecek miydi?

Cehennem Evi'nin kapıları
ardına kadar açıldı.

Çeviren: Ömer Ezer

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 913546
/ithakiyayinlari